ŞERBAN CODRIN

BALADIERUL

EuroPress GROUP

e-Book

Şerban Codrin

♦

Baladierul

Poesis

Colecția: POESIS

Lector: Constantina Raveca BULEU
Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU
Coperta: Florin AFLOAREI

Editura EUROPRESS GROUP
O.P. Editura EuroPress Group
OP-22, CP-113, Sector 1, Bucuresti,
Cod 014780, Romania
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@europress.ro
https://www.europressgroup.ro

Anul apariției: 2013
Ediţie Digitală (epub)
ISBN 978-606-668-107-0

Copyright © 2014 EuroPress

Această carte în format digital (eBook) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc în conformitate cu legislaţia în vigoare.

Şerban Codrin

BALADIERUL

Un poem pentru CCCLXV şi încă una de zile şi nopți

Ediție definitivă

Euro Press Group

ŞERBAN CODRIN, poet, dramaturg, prozator, eseist, antologator, autor de manuale de inițiere în poezia zen. S-a născut la 10 mai 1945 în Bucureşti. Este absolvent al Facultății de Limba şi Literatura Română, Universitatea Bucureşti. (1968) Profesor, bibliotecar. Debut absolut: *Contemporanul* (1962). Poeme şi piese de teatru i-au fost traduse în limbile franceză, engleză, japoneză, rusă, maghiară, macedoneană. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Membru fondator al Asociației Scriitorilor Profesionişti din România (ASPRO). Membru fondator şi preşedinte al Asociațiilor culturale Ascult Ialomița. Membru fondator al Asociației culturale Helis, Slobozia, Ialomița.

Cărți: *Imnuri către soare* (1982), *Întemeietorii*, teatru (1984), *Jneți*, teatru în limba rusă (1984), *Între patru anotimpuri* (1994), *Dincolo de tăcere* (1994), *Ion Budai Deleanu, Țiganiada*, poem în proză (1994, 2002), *Carte dintr-un exil interior* (1997), *Scoici fără perle* (1997), *O sărbătoare a felinarelor stinse* (1997), *Missa Requiem* (1999), *Marea tăcere* (2001), *Horeadele*, teatru (2005).

Antologii: *O sută de catarge* (1997, coautor), *Stâlpi de felinar* (2010, internet). A fondat revistele de inițiere şi promovare a poeziei zen *Orion* şi *Micul Orion*.

Premii literare: Premiul I la Concursul național de teatru scurt, Teatrul de Stat, Oradea (1992), Premiul Filialei Dobrogea a Uniunii Scriitorilor din România (1999, 2002, 2005, 2007). Titlul Mare Maestru Tanka, Renku, Haiku.

(I)
BALADĂ ORI DE CÂTE ORI DISCIPOLUL PRIMEŞTE VIZITA MAESTRULUI

„Ocean îmi eşti, şi cer mărinimos,
Compasiune, grație, oracol,
Sfințenie, credință şi miracol,
De-aceea te invit acolo, jos,
Şi-aştept cu sufletul, mai mare dragul,
Să fericeşti grădinii mele pragul;
Smirnă ți-ofer, mătăsuri, cărți în dar
Şi paradisul fructelor pe-alese.
Har, binecuvântează-mi rodul mesei,
Maestre radiind ca un altar!”
A doua zi, la uşa cu zăvor,
Zăvor întredeschis spre-acea noblețe,
Noblețe-în febra vizitei mărețe,
Cu degetul bătu un călător:
„Mi-e foame, sete, vin de prea departe
Şi nedreptăți am îndurat, şi moarte…”
„Eşti cel mai drag prieten, aşadar
Te rog, primeşte farfuria plină
Şi bezna scânteiază-mi cu lumină,
Maestre radiind ca un altar!”
La poarta-în aşteptare,-a treia zi,
Târâş în cea mai noduroasă bâtă,
O babă ticălos de amărâtă
De propria ruină se-îngrozi:
„Săracă sunt ca seceta, şi goală,
Aruncă-mi, fiule, prin gard o țoală…”
„Ai nimerit acasă, Mamă, dar,
Cu-împărăteşti întâi te-aştept, bucate,

Aşa că-încearcă-le pe săturate,
Maestre radiind ca un altar!”
Nicicum nu se-întâlnesc prea la-întâmplare
Discipol şi-Înțelept la drumul mare,
Urciorul cu-apa binecuvântată:
„Nu-ți mulțumesc, spre cinste, în zadar,
Ci viața mea-i de mii de ori bogată,
Când lămpi mi-aprinzi de fiecare dată,
Maestre radiind ca un altar!…”

(II)
BALADĂ PE ÎNTUNERIC DESPRE FLUTURI ŞI ALTE MOLII ÎN LUMINA LUI DUMNEZEU

Prea îmi inspiră fioroasă teamă
Potopul scorpionilor de noapte,
De se-îngrozeşte gândul ce infamă
Blestemăție naşte miazănoapte;
Cu ochi de bufniță, cozi de cometă,
Orbeşte curg năvală pe planetă,
Pufoşi, albi, străvezii, fragili, de vată,
Şi-i prigoneşte într-atât coşmarul,
Că-în loc de-aglică, stânjenel, muşcată,
Aleg pe întuneric felinarul.
Îmi rod fereastra, *veni, vidi, vici,*
Viforniție închipuind, tornade,
Astrale luminații de-artificii
Sub Ursa Mare, Orion, Pleiade;
Inexprimabil, moliile-mi spun că
Nu în cuptor de-a valma se aruncă,
Nu-în candelabru, nu în lumânare,
Ci clipa veşnică-o aleg, nectarul,
În revelație şi abnegare,
Aleg pe întuneric felinarul.
Cu bietele, mai înțelept, ființe
Aş întrețese-o rodnică-armonie,
Schimbând îngrozitoare suferințe
În netrufie şi neduşmănie,
Căci Dumnezeu, egal, pe toți şi toate,
Ne cântăreşte din eternitate;
Nu frica mea, teroarea şi disprețul
Îmi vindecă de ignoranță-amarul,

Ci, somnambul, făcând-o pe drumețul
Aleg pe întuneric felinarul.
Cu-acea-înțelegere, cu umilință,
În adâncimi citind abecedarul,
Cu fluturii în preajmă şi credință
Găsesc ce-i fericire, ce-i durere:
Aici e Sfânta Sfintelor, altarul,
E linişte, e pace, e tăcere
Şi-aleg pe întuneric felinarul.

(III)
BALADĂ ÎN CURĂȚENIA CU MĂTURI, PERII, CÂRPE, BIDINELE PLINE DE RÂVNĂ

Erori şi renunțări s-au sublimat,
Şi netrăiri şi deznădejdi proscrise,
De să se creadă crinul rafinat
Într-o rafinărie de culise,
De-aceea, vicii îndulcim cu miere
Şi mulgem soarele pe cartiere
Fără mânii, ori alte-euforii,
Borcane aruncând pe uşă-afară,
Cu resturi alterate de-utopii,
În curățenia de primăvară.
Bravi, mintea o golim de întrebări,
Să îndurăm mai veseli umilința,
Că Dumnezeu mutându-se din cer
Căința ne-o mai şterge, şi credința;
În sus dereticăm, până-între stele,
Cu mături, perii, cârpe, bidinele,
În jos, până în inimă,-obidiți,
Dar voinicoşi, cu râvnă exemplară,
Să fie grădinarii mântuiți
În curățenia de primăvară.
Mai reparăm un gard, mai lustruim
Un munte fără-amurguri selenare,
Ori pavoazăm un fluviu anonim
Cu sălcii bestial de plângătoare;
Din întuneric scoatem stranii pete
Şi sprijinim destinul de perete,
De-a lungul geluindu-l, şi cruciş,
Apoi urcăm cu tesla subsuoară

Pe constelatul lumii-acoperiş
În curățenia de primăvară.
Nu-i vreo minune binecuvântată
De-acel bătrân dulgher de altădată,
Stejar de Louisiana substelară,
Cu *Leaves of Grass* în plete şi mustăți,
Ci-i lemnul crucii, când Iisus pogoară
Destăinuirea marii judecăți
În curățenia de primăvară.

(IV)
BALADĂ CU UNELE ÎNSEMNĂRI DESPRE TÂRGUL DE INVENȚII INUTILE

Maşini de tuns ştiința sau gazonul
Filosofiei clasice germane,
Truse cu steaguri de-agitat filonul
De revoluții-al bestiei umane
Găsiți în orice-atelierul pieței
De reparat şi şlefuit profeții;
Cu proceduri de întrebuințare,
Vă-întâmpină din şapte-în şapte zile
Îndulcitori pentru dezastre-amare
În Târgul de Invenții Inutile.
Prin magazii, ce-ar fi, în profunzime
Să cercetați unghere virtuale,
Pe farfurii servindu-vă, sublime,
Cu utopii trosnind din balamale;
Rău nu vă puneți cu aparatura
De peticit şi fazandat cultura,
Când teze, antiteze şi sinteze
În orologii-şi scapără feştile,
Făcând pe Dumnezeu să emigreze
Din Târgul de Invenții Inutile.
Încă-o vioară bate, pe-îndelete,
Pavaj pe gropi cu perspective vaste,
Iar plase mari, de pescuit comete,
Prea-şi acordează strune-entuziaste
Şi prooroci prepară din ratații
La scuturat cu grebla constelații;
Din dialectica în stare-obscură,
Laboratorul de idei febrile

Esențe-extrage, foarte-în legătură
Cu Târgul de Invenții Inutile.
Împodobit cu zaruri prețioase,
Pavilionul *ŞaseŞaseŞase,*
Sublimă-apoteoză de-aclamații,
Expune reprodusă-în facsimile
O *lume nouă*, fără licitații,
Spre-a umple cu *zori luminoşi* cârnații
În Târgul de Invenții Inutile.

(V)
BALADĂ PLINĂ DE PROMISIUNILE INTRĂRII ÎN ÎMPĂRĂȚIA ACARULUI PĂUN

Faimos castel de apă şi cotețe
De porumbei ai păcii, voiajori,
Cocoşi în loc de ceasuri, pe ostrețe,
De dimineață până-în ceilalți zori
Se întrupează a oricâta oară
În fascinanta şi eterna gară;
Aici, tărâmul fără uşi, peroane,
Unde opreşte câteodată un
Celebru tren prin lipsa de vagoane,
E-Împărăția-acarului Păun.
O zugrăvită frescă pe-un perete
De igrasia anilor fragili
Înşiruie la casa de bilete
Ba zei bătrâni, în cârjă şi exil,
Predicatori spumând în microfoane,
Profeți flămânzi, episcopi sub coroane,
Ba dictatori cu şapcă-ofițerească
Şi-în pijamaua casei de nebuni,
În lungă nerăbdare să-i primească
Împărăția-acarului Păun.
Mai cade câte-un pumn cu-obrăznicie,
Văcari, porcari de-a valma, *proşti, dar mulți,*
Trec peste rând, se-aruncă," – Hei,drăcie!",
Cu îmbrânceli, pe cei puțini şi culți;
Smulgând biletul fără vreo ruşine,
O şterg nerozii-afară, unde-i bine,
Prin găuri zădărându-i mătrăguna
La vânătoare după gărgăuni,

Că-i roditoare prea dintotdeauna
Împărăția-acarului Păun.
Din uşă, baba Soartă cu-o găleată
De zoaie-i trage-un şmotru după gloată
Şi scuipă-întârziații pe mușteşte,
„Fir-ați ai dracu'!", până-şi potriveşte
O foaie-în colțul gurii, de tutun,
Şi tuturor promite şmechereşte
Împărăția-acarului Păun.

(VI)
BALADĂ CU EXASPERARE DESPRE PÂINEA DE IERI PE MÂINE A FLĂMÂNZILOR

Fără credință, fără pietate,
O cumpărăm cu-oricâtă sărăcie,
Ba ştrengăreşte, cu naivitate,
Ademeniți de-o rumenă savoare,
Ciupim cu patos de bucătărie
Din şoldurile ei provocatoare;
Degeaba ne târăşte în ispite
Şi ne devoră fără să o ştim
Imperiul brutăriilor falite,
Numele pâinii nu-i pseudonim.
O toamnă între nouri şi vâzdoage,
Pe cea mai vlăguită arătură
Butoaiele-şi revarsă, fără doage;
Din boabe aruncate lângă boabe,
Proaspăt răsare-o verde filatură
De ațe, pufuri, feluri de podoabe;
Ales cu firul şi cusut în zdrențe,
Păros, nețesălat şi anonim,
Bătând în brumă, zloată reverențe,
Numele pâinii nu-i pseudonim.
Când geruri şi vifornițe de-a dura
Asmute iarna, cu exasperare
Şi răutăți sporind harababura,
Nu doarme foamea, numai dormitează,
Iar cârlionții, toți şi fiecare,
Ai brazdelor, înnebunesc de groază;
Sârguincios, calvarul îndurându-l
Şi exaltând pericolul sublim,

În crudă primăvara-a tot flămândul
Numele pâinii nu-i pseudonim.
Încredințați de încă o izbândă,
Când vara-începe să se întrevadă,
Cu ochii, dinții, ghearele pe pradă,
Brutali, o îndrăgim, feroci, la pândă,
Şi-o secerăm, prin sare-o tăvălim
Şi-o degustăm solemn, ca pe-o dovadă:
Numele pâinii nu-i pseudonim.

(VII)
BALADA SERILOR CÂND SPUNEM BUNĂ DIMINEAȚA

La cheful de la Cana Galileii,
Un viitor anticipând, divin,
Nuntaşii-au brevetat gaura cheii
Şi apa s-a falsificat în vin;
De-atunci încoace toate merg spre bine,
Imperii se reneagă de ruşine
Şi se preschimbă în pământ de flori,
Uşi fără case invadează piața
Şi cuvios aşteaptă peţitori,
Iar seara spunem bună dimineața.
Se străduiesc madone în alaiul
Mariei Magdalena din belşug,
Cu fandoseli de-a face pe niznaiul,
Să-şi lustruiască vechiul meşteşug.
„De-aceea, fete faine, de cultură,
La pândă pe şoseaua de centură,
Ne reciclăm în îngeri protectori
Şi stoarcem pe treizeci de-arginți măreața
Profesiune ori de către ori,
Iar seara spunem bună dimineața.”
Chiar Dumnezeu sătul de veşnicie
Rupându-şi din mândrie şi din preț,
Doctor se crede, în filologie,
Cu două-apocaliptice mustăți,
El, dintre chiriaşi cel mai ferice
Şi-onest în cimitirul *Sfântul Nietzsche*;
Se mai trezeşte câte-un delator
Să-l judece şi să-i pârască viața,

Pe-ascuns, că-ar fi avut copii din flori,
Iar seara spune bună dimineața.
Degeaba pâinea o-îndulcim prin sare
În câte-o realistă-împrejurare
A foamei şi o înghițim de zor,
Nimic nu ne iluminează fața
Decât, mai mult, acea dintre erori,
Acum sau nicidecând sau uneori,
Când seara spunem bună dimineața.

(VIII)
BALADA MINUNATELOR LEGUME CU MIEZUL PREA DE TOT MIRACULOS

Dintotdeauna-acelaşi impasibil,
Cu ceasurile-oftând în armonie,
Oraşul nostru-şi poartă invincibili,
De ambră, zdrăngăneii la tichie;
O piață, printre opere antume,
Îi răsfoieşti metodic, de legume,
Cu dulci şi metafizice câştiguri,
Marfă de lux, sublim preambalată,
Tocmai de-aceea, doamnelor, vă-asigur,
E-o lume-în aşteptare, deocamdată.
Când domnişoara Sapho se întoarce
Cu felurimi acasă, de sacoşe,
Doreşte-în primul rând să se remarce
De ce e unul *Moise* şi-altul *Moshe*;
Hrean, usturoi în funie de toamnă
Nu la filosofare te îndeamnă,
Ci savuros, de salivează gura,
I-adulmeci suculența platinată
Fasolei, sublimându-şi aventura
Pe-o lume-în aşteptare, deocamdată.
E-o sală-în pătlăgele, de concerte,
Unde ne-încântă flaute subtile,
Între cartofii albi, să nu se certe,
Rulează-un film cu-arabi fără cămile;
La ora zero, altă conopidă
Şi-un gogoşar vor să se sinucidă,
Însă pe-ascuns, căci morcovii de față
Nu prea suportă-o ceapă demodată,

Mai că-ar picta o Venus cu mustață
Pe-o lume-în aşteptare, deocamdată.
Numai o țelină se compromite
Cu varza-în cârdăşie să recite,
Până va fi salata preparată,
Poeme admirabil de nescrise
În câte-o pagină codificată
Din rețetarul cărților de vise,
Pe-o lume-în aşteptare, deocamdată.

(IX)
BALADĂ CÂND VIFORUL CĂLARE PE SĂLBATICI DRAGONI BÂNTUIE COCLAURII

Sclipici de briliante, ireal
Vibrând pe margarete-încoronate,
Extatice garoafe, crini royali,
De nouăzeci şi nouă de carate,
Presimt în fastuoasă revărsare
Şi neastâmpăr peste trotuare
Cum bântuie din cer în văgăuni
Şi curg de-a rostogolul pe imperii,
Curg hăituiți călare de-un nebun,
Curg demonii din marile Siberii.
Când îl apucă dracii de la an
La an, gonindu-şi mintea-întunecată,
Pe nouri dă năvală Ginghis-Han
Şi hăuri asiatice-l îmbată;
De-omăt, nagaice înfioară stepe,
Iar hoarde-adânci de tuiuri şi otrepe
Smulg uşa Europei din țâțâni
Şi curg pe brânci la ceasu-îngrijorării,
Curg mii de-încălecate căpățâni,
Curg demonii din marile Siberii.
Pedeapsa ne rămâne, să-l întâm-
pinăm cu groaza groazei pe-Împăratul,
Pe zvăpăiatul altui netărâm,
Vâltori de-a lungul, vrăjmăşii de-a latul,
Vârtejuri vii de vrăji răsăritene,
Vâjâituri şi vâlve-aeriene;
Curg buzna, curg de-a valma călăreți
De gheață,-apocaliptici, de te sperii,

Curg bocitoare sălcii sub nămeți,
Curg demonii din marile Siberii.
Foindu-şi crizanteme pătimaşe,
Țări cotropite, degerate-oraşe,
La vatră-înțepenind, prizonierii
Slăvesc pe-afurisitul ticălos
Ca pe-o apoteoză-a desperării:
Măcel în sus, pe când, măcel în jos,
Curg demonii din marile Siberii.

(X)
BALADA OREI STABILITE CU EXACTITATE PENTRU SFÂRŞITUL LUMII

Dezamăgiți de visul planetar,
De albatroşi cu-aripile înfrânte,
De nicăieri să ne binecuvânte
Iisus cu Învierea în zadar;
Luăm la purtat apocalipsa, deci,
Pe-un *Requiem* de Mozart pentru veci,
De veci se-înfig piroanele de-apoi,
Cu-astrale garanții de-exactitate,
În primii zori de sâmbătă spre joi,
La ora fără-un sfert şi jumătate.
De Einstein deziluzionați, de vremi
Şi vremuri fără Dumnezeu, de-amara
Țigară-a *comandante* Che Guevara
Arzând cu *nemiloasă ură*, vrem
Neantul în instanță, cât de cât
Urâtul să ni-l scuture de-urât;
Va fi de lux spectacolul, va fi
Statuia Libertății ruptă-în coate,
Când timpu-universal se va opri
La ora fără-un sfert şi jumătate.
Sătui de Marx, bărbosul mâncăcios,
Cum arunca în marea hăpăială
Din farfuria lui filozofală
Istoria cu oasele pe jos;
Eoni, milenii, secole şi ani,
Spre culmile profetului Cioran
Să auzim, târâş, într-un târziu,
Cum bate, zbiară-a deznădejdi, se zbate

Un *horrorlogiu* bestial de viu
La ora fără-un sfert şi jumătate.
De cărți lehămesiți, de utopii,
De geniale bărbi, mustăți, chelii,
Să ne-oblojim durerea din dureri,
Prea dă năvală *mâine*, de-a îndărate,
Ori azi, *finita commedia*, ieri,
Genunchii în pământ, nimic spre cer,
La ora fără-un sfert şi jumătate.

(XI)
BALADA CU BALSAMURILE, MIASMELE ŞI MIRESMELE ISTORIEI UNIVERSALE (I)

Când zei prigonitori pândesc din cer,
Trec împărați, trec legiuni romane,
Smirnă cărând, ulei de palmier,
În pas, ambră şi mosc, de caravane,
Pe Jupiter să-înduplece, & Banda,
Cu lăcomie să le-absoarbă-ofranda,
Balsam pe-embleme, steaguri de război,
Deci mult noroc în arta militară,
Castoreum, zibelă la butoi,
Sub candela văzduhului, polară.
Duhnesc miasme bestial de tari,
Regi speriind holera, ciuma, râia,
Regine îngălate nu-în zadar
Combină-împuțiciunea cu tămâia;
Călare-n şa, iluminat de-extazul
Dementului, zâmbeşte cu obrazul
Fardat şi parfumat şi suveran
Şi-adulmecă un trandafir sub nară,
Bagdadul devastându-l Ginghis-Han
Sub candela văzduhului, polară.
Într-un foburg de sanculoți nebuni,
Marie-Antoinette, sus, între baionete,
Hulind-o cu ocări şi spurcăciuni,
Parfum e, pe-eşafod, de violete;
Mari cardinali proclamă: „Dă necazul,
De-împroşti cu apă fruntea şi grumazul!
O ploaie cu-aromeli de ierburi vii
Aduce prăpădenii şi doboară

Asupra lumii diavoleşti mânii,
Sub candela văzduhului, polară!”
Dansează Hofburg, Schönbrunn în saloane,
Cum nu s-a mai zâmbit şi fremătat:
Peruci, jabouri, prăjituri, coroane
Şi-un Amadeus neastâmpărat
O Viena-înmiresmează-o, culinară,
Cu menuete-în zahăr vanilat –
Sub candela văzduhului, polară.

(XII)
BALADA CELOR TREI CONDUCĂTORI DE STATE COMENTÂND ACELAŞI TABLOU

În spatele obloanelor blindate
Cu-atât e-o întrunire mai presus:
Trei impozanți conducători de state,
Americanu-între englez şi rus,
Acum apreciază-întâia oară
Un fastuos tablou din cale-afară;
Culorile încântă, scânteiază
În măiestria fără compromis,
Pe când nuanțele avertizează,
Că visu-i artă şi-arta e un vis.
„*Well*, asumându-şi de minune traiul
Cu Eva-în mirodenii mai ales,
Miliardaru-Adam confundă raiul
Cu-un cazinou fosforescent, *oh yes*!
Lumini în strălucite panorame,
Las Vegas delirează de reclame,
Imaginând cu frenezie-un cuplu,
Cel mai zburdalnic, de yankei, precis!
Strip-tease dansează, dar cu-atât mai suplu,
Când visu-i artă şi-arta e un vis!”
„Adam, *of course*, după splendoarea pielii
Şi patima din ochii fericiți,
Citeşte *Frankenstein by Mary Shelley*,
Iar Eva, *Sleep and Poetry by Keats*,
De-au poftă-acum să se rostogolească
Pe-un brav gazon de iarbă englezească!
În cer nu scrie *Interzis la plajă*,
Nici pe pământ *Nudismul interzis*!

Cât calm, priviți, şi-încredere degajă,
Când visu-i artă şi-arta e un vis!”
„*Net haraşo*! Pe-Adam sub năduşeală
Şi pe-Eva la colhoz, în pielea goală,
Vladimir Ilici până-în paradis
Cu biciu-i fugăreşte-în ritm frenetic,
Aşa cum revoluția-a promis,
Şi-un măr pe gât le vâră, sovietic,
Când visu-i artă şi-arta e un vis!”

(XIII)
BALADA JUCĂTORILOR DE ZARURI ÎNDÂRJIȚI DE-A PUNE STĂPÂNIRE PE GLOBUL PĂMÂNTESC

Cu negre unghii, degete jegoase,
Scoşi din răbdări de-o cutră de muscoi,
Doi boschetari la groapa de gunoi
Strâng dinți pe dinți şi freacă babaroase.
De blestemat, nenorocitu-Attila
Ciosvârte-aruncă, hoit în camarila
De vagabonzi flămânzi la desperare,
Cu-un bici trăsnind cotețul de carton,
Ascunzătoare lui Napoleon,
Când soarele prăjeşte-amiaza mare.
Răi, Caesar şi-Alexandru piromanul
Din bardă l-ar ciopli pe Hannibal,
Prea-înalță nişte umeri de hamal
Şi zdraveni, pumnii, ca urangutanul;
Falit pe-o mie şi-unul de maidane,
Nu scormoneşte zemuri prin borcane,
Ci țanțoş călăreşte pe-o spinare
De porc jucat în hățuri Ginghis-Han,
De-i latră câinii blana de guzgan,
Când soarele prăjeşte-amiaza mare.
Bea lacom dintr-un pepene o cioară
De se-întărâtă Mao peste-ospăț,
Dar Mussolini-l zgâlțâie cu-un băț
Şi țopăie cu prada subsuoară;
Dincoace de ciulini, în surpătură,
De imbecil, îi curg scuipați din gură
Şi-i furios pe-un ghemotoc de ziare,
De unde Lenin smulge-un nefiresc

De-albastru glob de şcoală, pământesc,
Când soarele prăjeşte-amiaza mare.
„Bă, Stalin!”, chiuie drăcos chibiții,
„Dă-i şapte-şapte, Hitler, de-ai ambiții!”
„Mânca-v-ar gura morții de golani!
Luați *Globul, Norii, Ceru*-între picioare,
Un milion să-i stăpâniți, de ani,
Şi hai sictir!”, vă-înjură Ginghis-Han,
Când soarele prăjeşte-amiaza mare.

(XIV)
BALADA PRĂVĂLIEI CU SCANDALOS DE PONOSITĂ FIRMĂ LA MARGINEA BAZARULUI

Iată-o dugheană mult prea nefirească,
Încât, de-o scotoceşti prin ascunzişuri,
Mici vechituri găseşti, şi mărunțişuri
Binedispuse să se dăruiască;
E-o strachină-a lui Lucifer, pe lângă
O pană smulsă din aripa stângă;
Umplut, un scump medalion, cu praful,
De când, la plajă, Eva-în pielea goală
Cu îngerii îşi scutura cearşaful,
Atrage curioşi, dar din greşeală.
Atârnă-într-un cuier scaieți pe straie
Şi-o zdrențuită, galbenă cunună,
Din vremea când, nebun, urla-în furtună,
Încoronat, regele Lear, cu paie;
Firul gândirii tors de Don Quijote
S-a-înfăşurat pe şapte papiote;
Uscată pe-undeva, printre tejghele,
O pată roşie, nu de cerneală,
Pe-un *Pact* semnat, cu Herr Mefistofele,
Atrage curioşi, dar din greşeală.
Mai nimereşti risipa din bănuții
Lui Iuda, spionați de-o cucuvaie,
Ligheanul lui Pilat cu-apă de ploaie,
Vechi steaguri afumate-în revoluții;
Ca-într-o băltoacă, sfârâind, făclia
Lui Prometeu îşi stinge frenezia
Şi, putregai, gogeşte prin unghere;
Lampa lui Ilici, fără poleială,

În cioburi, meditând la decădere,
Atrage curioşi, dar din greşeală.
Ciocane strâmbe, seceri boante, strasuri,
Păianjeni de istorică elită,
Harpoane rupte-în Moby-Dick, vechi ceasuri
Stricate ori căzute în ispită
Zac pleaşcă-într-o vitrină estivală,
Ci firma, mai cu seamă ponosită,
Atrage curioşi, dar din greşeală.

(XV)
BALADĂ CU DESTULĂ FORFOTĂ GĂLĂGIOASĂ ÎN CLUBUL MAEŞTRILOR

Într-un restaurant, pe țărm, la mare,
Închis douăsprezece luni pe an,
Numai figuri se vântură, bizare,
Umbre-îndărătul unui paravan,
Proscrişi şi-ostatici prin filosofare,
Cu capu-în mâini, în stil hamletian;
Câțiva fumează, răsfoiesc ziare,
Ca la frizer, în zori, duminical,
Pe alții-i miră, dar cu resemnare:
«Clubul Maeştrilor Spirituali».
Pe colț, citeşte-*Aşa grăit-a Nietzsche*
Bătrânul Zarathustra cu-ochi mahmuri,
În restul mesei joacă Freud arşice
Bârfind cu unul Moise din Scripturi;
De tot pe la nămiezi, Cioran, complice
Nedumereşte pe Iisus: „Bonjour!
De ce, pe zei, salut prieteneşte,
Dar mă obligi, prin Tatăul Tău astral,
Să-îngenunchez, de-auzi cum hohoteşte
Clubul maeştrilor spirituali!”
Beau Platon şi Aristotel pe seară,
Ca între-învățător şi ucenic,
Când Heidegger a infinita oară-i
Căzneşte cu-întrebări despre Nimic,
Iar Marx pândeşte-în ciorba proletară
Şi Democrit în universul mic;
Kant critică morunii cu legume,
Pe un platou serviți, monumental,

Spre-înalt festin dorind Voltaire să-îndrume
Clubul maeştrilor spirituali.
Şampanii curgă, de-amețite feluri,
Descartes o ține numai în dueluri;
Cu *Tot ce-i rațiune e real,*
Printre butoaie Hegel perorează,
Doar Buddha se preface marginal:
Ridică palmele şi-ilumineză
Clubul Maeştrilor Spirituali.

(16)

La ceas, ori mai degrabă nicăieri,
Cu muza mă-întâlnesc, muza-în persoană,
Nefast, inspiratoarea mea profană,
Pustiul îndurând, al unei gări.
Nu sunt, pentru-început, momente, ci,
Vremi lungi de reculegere şi-absență,
Iar coafura-i dă cu opulență
Cioplit un chip în şapte elegii;
Nimic nu-mi descifrează şi nimic
Nu-întrezăresc în ochii ei sub mască,
Cu-atât preferă să călătorească
Pe-un tren marfar în loc de Carul Mic;
Ne luăm într-un târziu la revedere,
Întunecați în propria tăcere.

(17)

Sub cerul fiecărei zodii rele,
Cu-aripile înfrângerea măsor,
Paharul bându-mi, al căderii mele
Şi-al prea întunecimii fără zbor;
Să scriu mi-e strigătul de desperare,
Neliniştea mă chinuie să scriu
Şi, viu, îmi fac nădejdi că moartea moare
În panica voinței de-a fi viu;
Mi-e frică de destin dintotdeauna,
Cu zdrențele, de-un rege Lear, în vânt;
Una, cumplite-explozii, câte una,
De perle-în cer, lumină pe pământ,
Nu se unesc în versuri şi versete
Spre-a mă păzi de nebunie, sete.

(18)

De cărți înfricoşat, înfrânt de viață,
Cum să câştig la jocul nenoroc
Spre gloria ratării mă învață
Biblioteca nezvârlită-în foc;
La naiba Faust, Hamlet, jos gunoiul
Tom Sawyer, prințul Mâşkin, vreau în loc
De terfeloage să-mi dea-în clocot roiul
De galaxii al florilor de soc,
Crud, rapița să-şi aurească-averea,
Iar nourii-încâlcindu-se-în lumini
Prin trăsnete să cânte învierea
Pustiului cu mari păduri de crini;
Abia la iarnă, sub o altă moarte,
Voi mai cerşi salvare dintr-o carte.

(19)

Un brad vibrează, vâjâie în vânt
Pe-un pisc deasupra altor culmi cu brazi.
Mă-încearcă-un gând, mă bate, însă azi
Cu barda-i culc mândreţea la pământ;
Implor pe Mozart: „Cântă-un *Requiem,*
Şi-alesul trunchi, galacticul, îl voi
Preface în hârtie, mai apoi
În *Cartea* celui mai frumos *Poem*…”
Ar fi mai rău sau mult mai bine-ar fi,
Acum decât amarnic mai târziu,
Să mă întreb: – Dar merită să scriu,
Ori e-în zadar hârtia pe hârtii,
Când cerul caligrafiază un
Verset cum nu-am sfinţenia să spun?

(20)

În absoluta lui mărinimie
Homer un vers a mai ratat, sau două,
Din mila să ne dăruiască nouă
Un petec de maidan în poezie;
Aripile cârpindu-ne, înfrânte,
Sus inimile, sus, cum se cuvine
Spre lauda proptelelor divine,
Prea înălțimile să ne-înfierbânte;
Mai lacomi de-azi pe mâine de cerneală,
O facem zi de zi pe inocenții,
Cu lingura în cornul abudenței,
Iar zvăpăiate muze-în pielea goală
Ne-încarcă, dovedindu-şi dărnicia,
Cu opere complete farfuria.

(21)

Am dat singurătății încă-o formă:
Sus, între rafturi povestindu-şi veacul,
Aud cum proaspăt murmură copacul
Lângă-alt copac nu-într-o pădure-enormă,
Ci-în sacra pace a bibliotecii.
O scară-mi trebuie, să-ajung la brazii
Lui Moise în pustiu păzind nomazii,
Cu Dumnezeu, cu mieii şi berbecii.
Bătrânii fagi sunt Dante-între lumină
Şi beznă, Shakespeare, Borges, Swift, cascada
Vuieşte ca sudoarea din Elada,
Poeții pe galera palatină;
Pe iarbă, jos, sub frunzele-în cădere
Mor versurile noastre efemere.

(22)

Analizez fotografia şi
Mă înspăimânt, *a galaxiei noastre*,
Tenebre-opace, zdrențe şi fâşii,
Vârteje a mii de mii de mii de astre;
Stins, soarele-într-un colț prăpăstios,
Secundă cu secundă cu secundă,
În găuri negre fără sus şi jos
Se-înăbuşă, se-îneacă, se scufundă,
Moartă lumină-în univers, de nu-l
Mai redescopăr nici infim cât stropul
De ploaie-într-un diluviu noctambul,
Neantul în vâltoare cu potopul;
Căzut, cu fruntea-în palme, îngrozit,
Mă-întreb şi nu-mi răspund, cu ce-am greşit.

(23)

O pagină citesc, îngrozitor
De ştearsă-a unei vechi biblioteci,
Coperți albastre, constelate, reci
Şi sumbre-amurguri în interior,
Uitare şi tăcere şi nimic;
Aici se întrevăd dărâmături
De piramide, dincolo, spărturi
De-altare printre ierburi mici, cu spic;
Din zori în zori, oceanul furibund
Al veşnicului ieri pe-alaltăieri
Mă prăbuşeşte într-un nicăieri
Profund, cel mai profund, atotprofund
Şi-întoarce-o pagină, ori zeci de mii,
A unei cărți prin univers, pustii.

(24)

Înfipt, un strop de rouă-într-un scaiete,
Cum străluceşte, mi-l închipui astru
Întemeind imperiul de planete,
Uranus, Jupiter, Pământu-Albastru;
La infinit musteşte-adunătură
De ghimpi, Hyade, țepi în ghemotoace
Cu picătură lângă picătură,
Roiuri, Antares, de-ace lângă ace,
Crux, nori galactici, Sirius, curcubeie,
Focare fulgeră, se sting focare,
Implozii de pleiade-în căi lactee,
Sinistru zero între nehotare;
Inexistență în cosmologie,
Suntem coşmare-amare pe trezie.

(25)

Sub cuiburi de păianjeni în tavan,
De gloate mari, pândit chiorâş, de cărți
Urlându-şi desperarea-între coperți,
Analfabet m-aş vrea, ca Ginghis-Han,
În piei sălbatice-încălțat, de lup;
De Nietzsche mă-îngrozesc, de-Eschil, Cioran,
De-anatomia calului troian,
Şi-urechile, îngenunchind, mi-astup;
Nu-şi ard mulți Gogoli manuscrisu-în foc,
Mă îmbrânceşte Kafka în infern,
Noroc de Sapho, darnic şi matern
Cu sânii-mi face voia să mă joc,
Pustia bată-o şi-un vânt zăbăuc,
Biblioteca mea de balamuc.

(26)

De-ar fi Pământu-o singură livadă,
Cireşi în floare între râpi şi râpi,
Mirabila, iluminând, cascadă
În jos, ar semăna, în sus, la chip,
Cu roiuri de lămpaşe-în galaxie;
Pe-un vârf de creangă, steaua Sol, aici,
Roteşte-o seminție străvezie,
Nu-o fi polen, or fi planete mici,
Nesățios, cu-oceane bând din fluvii
Şi-ochii-înălțați, ademeniți la cer,
Profeții şi poeții, în efluvii
De întrebări, mirări, cutremurări;
Decât nimic şi-abuz de îndoială,
Iluzia să ne-o visăm, totală.

(27)

Într-o duminică necredincioasă,
Mi-am târguit un metru de destin,
Dar de cumpărături pe bani puțini
De la Oedip încoace cui mai pasă?
Nesăbuita mea croitoreasă
Cu mare sârguință mi-a cârpit,
Total după-un model nereuşit,
Ruina altui zodiac pe casă;
Ce-a mai rămas din pânza eşuată,
O ferfeniță cu suplicii, ori
Furtuni ca-în *Olandezul zburător,*
Mă sperie de fiecare dată;
Mâine, duminică, voi încrunta
Sprânceana spre doi metri de-*altceva*.

(28)

De când zănatica de primăvară
De nişte nopți şi zile-a-înnebunit,
De lux, un ghem mi-am cumpărat, de sfoară,
Mărunt să-o tai, cu-un foarfece tocit;
Cum nu măsor minutul cu prăjina,
Lungimea clipei nici cu-atât, ce-ar fi,
Ce-ar fi pe ceasul gării să-arunc vina,
Migrând, cu nourii spre miazăzi.
Prea înfloresc prin şanțurile Căii
Lactee tufe-anapoda de spini
Şi scărțâie spasmodic zurgălăii
La gâtul zeilor prea în declin;
Pe drept cuvânt mi-o-închipui sfoară bună
Să lege vremi şi vremuri împreună.

(29)

De câte ori, dezacordat, în zori,
Aud hodorogitul pătimaş
De spartă uşă, nu ştiu ce-agresori
Îmi iau cu-asalt noblețe de făraş
Şi mătura romantică-într-un peş;
De jos în sus trosnind năbădăios,
Flori năvălesc pe vânt, flori de cireş,
Şi raftu-mi zgâlțâie de sus în jos,
De-o carte-mi cade-în brațe din tavan,
Amară-ocară că i-am lepădat
Uitării pe *Maestrul*, de-ani şi ani,
Şi *Margareta,* într-un mod ciudat,
Sau este-o veste, semn din răsputeri
De înviere-a cerului din cer?

(30)

Mai agitat decât un iarmaroc,
De bine ce prezice zodiacul,
Cu mii de mii de-esențe la un loc
Năpraznic dă în floare liliacul;
Jos, peste noapte, stea cu stea-în fântâni
Fertilizează, ondulează riduri,
Zboruri împroaşcă, de polen păgân,
Al mucegaiului, cu rod pe ziduri;
Sus, rapița ilumineză dens
Şi suculent urcuşul bucuriei
Spre nerăbdare unicului sens,
Pulsația mustoasă-a veşniciei,
Încă o dată să vibreze versul:
Ingenuu-înfloreşte universul.

(31)

Pe apa Ialomiței, după ce-am
Cutreierat cu barca, primii paşi
Pe-un țărm m-au ridicat, cu toporaşi,
Sub lungi, în sălcii, ramuri lângă ram;
Salcâmul nu-are-odăjdii până sus,
Mai mult o mărunțită zdreanță-în vânt,
Nici bălțile pe drumul de pământ
Nu se grăbesc la ceruri ca Iisus;
Curând va poposi de nicăieri
Încă-o familie de ciocârlii,
Maeştrii-în rapsodii cu-acrobații
Deasupra unui lan aurifer
Şi-unui cuiva, de rouă băutor,
I-or da să-aprindă seceta-în cuptor.

(32)

Din limuzină admirat, oraşul
Devine-estet, utopic paradis,
Iar tu, agent *intelligence service*,
Bizar, prin ochelari îți joci poznaşul
De pluş, volan, vaporizând cristale
Lichide-în ceasuri cu-ace şi lumini;
Subtil, se lustruieşte-asfaltul din
Spărturi, gropi, şanțuri, surpături brutale
Şi fuge îndărăt autostrada
Prea nobilă, prea volatilă, prea
Fantastică să nu ne-ofere cea
Mai băligoasă-ofrandă: ambuscada
De oi, măgari, tăgârțe şi-un cioban
Bătut de ocna vieții-în bărăgan.

(33)

Ei nu se năpustesc să fie primii,
Parfumeria-acum ca niciodată
E de-o sălbăticie-îmbelşugată:
Cu violență înfloresc salcâmii;
Ne facem loc prin jungla-aeriană
Şi-o istovire de ne amețeşte,
De ne-amețeşte prea neomeneşte,
Neomeneşte ne deschide-o rană;
Din alb, sporeşte-o crâncenă-agonie,
O prăbuşire grabnică ori lentă,
De-o umbră mai tânjeşte, inocentă,
Cu țepii lustruiți de sărăcie,
Plătindu-şi cu tremurături obolul
În seceta mai goală decât golul.

(34)

Se-învălmăşesc răsaduri la tarabă,
Snopi verzi, pe-alese-în luna lui frunzar,
De varză, de ardei, de gogoşari,
Şi-un semn cu ochiul pentru cine-întreabă;
Ascunsă de lumina la vedere,
O-adâncitură cât un degetar
Şi-un fel de spin răsar dintr-un pahar:
De le plantezi cu sacră prevedere
În bărăganu-îngenuncheat sub soare,
Cu rouă magică udând, de flori,
Vor creşte unul altuia datori
Salcâmul şi-o fântână cu răcoare;
Se mai găsesc preziceri de-orice vrei
La piața-între mileniul doi şi trei.

(35)

Îngândurat, m-am întâlnit pe-o stradă
Cu o idee-în magică ținută;
Eu îmi târam neviața-în debandadă,
Ea îşi purta, la pas, noblețea mută;
Pe tocuri, printre firme şi vitrine,
Cu-un sobru domn la braț, vreun preşedinte
De-academie, arunca spre mine,
Regală şi ironic de fierbinte,
Priviri cu insistență furişate,
Îndemn, în cafenea, pe-un colț de masă,
Cu scaunele mult prea ocupate,
Să scriu, în graba cea mai anxioasă,
De mândra, fastuoasa ei statură,
Nimic, sau numai o mâzgălitură.

(36)

În tot oraşu-am căutat o floare,
Am căutat un singur trandafir,
Un singur fir de iarbă, singur fir,
Şi am găsit lumini de semafoare,
Asfalt pe bulevarde, stadioane
Cu nume de renume, pălării,
Statui, ghiozdane, jocuri de copii
La vale-alunecând pe tobogane,
Muzee, universități savante,
Săli de concert, vitrine, librării,
Tramvaie, cărți, metrou, academii,
Amețitor, femei, de elegante.
În cimitiru-unui cătun tihnit
E-un codru de bujori la infinit.

(37)

Cinstit, oricât le cumpărăm, nu par
Pe computerizatele tarabe
Nici sacre constelații, nici podoabe
Cireşului cu faimă-în calendar;
Mai cumpătați, mai paşnici, mai timizi,
Călcăm pe-o iarbă-aproape cu sfială,
O linişte de-azur, primordială,
Cu amfore, alei de cărămizi.
Sus, de mirare nu ne dumirim
Muzeul de Istorie cum are
Un *monument* de magică grandoare
Şi frăgezime până la sublim,
Când soarele, căzutul pe-înserate,
Pervers dă gust cireşei pe furate.

(38)

Confuzi, în loc să lenevim sub teii
Cu auru-în arcade, până când,
Deasupra noastră, gravul *panta rei*
S-ar scutura de floare,-agonizând,
Mai bine-o facem pe cuceritorii
Cu scări să dedulcim asalturi din
ClopotnițI în clopotnițI iluzorii
Şi-utopic sigilate cu destin;
Îmbogățiți şi-anemici de sinecura
Cu pumnii înfundată-în buzunar,
Întorşi acasă, vânturăm natura
Pe necitite pagini de ziar:
Ne-aşteaptă metafizica-aromată
Să-o degustăm în ceainic, revelată.

(39)

Într-o boțită pungă de hârtie,
La prețul mai prejos de jumătate,
Păzeşte-în piață cu melancolie
Un pumn de corcoduşe pe furate;
Nimic nu-i pe-amânare şi tocmeală,
Ce-o fi o fi, să scape de coşmare,
De ochii proştilor, de buimăceală
Şi rege să se tologească, mare,
În cârciuma cu masa lustruită
De coate mii şi mii, înaintaşe,
Inițiați şi meşteri de elită
În tescovina izbăvind oraşe;
Pe ceas ce trece, groaznica-aşteptare
Se metamorfozează-în desperare.

(40)

Coboară un copil din Carul Mic,
Maestrul Amadeus pe o rază,
Şi numai cu-o privire dirijează,
De înger, *Eine kleine Nachtmusik*;
Clavecinişti, harpişti, violonişti,
Amar şi dulce copleşiți de-ambiții,
Îşi scârțâie în ierburi cu-acoliții,
Gurişti şi oboişti şi flautişti,
Efluviul de nesomn universal,
De taine şi trădări, orori şi crime;
În ritualul de terori sublime,
Pe viață şi pe moarte ritual,
Planeta-auzi cum naşte şi devoră,
Planeta ca o floare carnivoră.

(41)

Cu negru de funingini rimelată,
Pudrată, țipător vopsită, ca
O țoapă de renume-în mahala,
Bâzz, evadează-o muscă din privată
Şi-mi cade pe tartina preferată,
Sfidându-mă, otrava, în obraz;
Decât să-înjur cu vorbe de necaz,
O aromesc cu farmece… Măi fată,
Ori ce-ai fi tu, nevastă măritată,
Mânca-te-ar mila vrăbiilor, ba
Mai bine du-te naibii-în treaba ta,
Ieri să ne întâlnim, sau niciodată,
Oricât mi-arunci ochiade cu tupeu,
Şi-aşa să te ajute Dumnezeu!

(42)

Spini fără vlagă înfloresc, sărmani,
Şi-îndură îndărătnic încă-o dată
Lumina prăbuşindu-se, sărată,
Pe țărmul zdrențuit în bolovani;
Spărturi de oale, praf de mozaic
În apa morților se ondulează,
Când soarele goleşte la amiază
Umplută-o amforă cu mai nimic.
Un prag de templu sub un pin stângaci
Şi nourii cu zeii în efigii
Gogind, mai prohodesc, printre vestigii,
Trei pumni de spice peste-un deal cu maci,
La margine, de-a mai rămas, de mare,
Pustiul din imperiul fără-altare.

(43)

De lenevia-amiezii, fără-orchestre,
Cerneala dirijez, a partiturii,
Citind în *Siegfrid* murmurul pădurii
Şi bucuria păsării măiestre;
La umbră-în fân trântit, de-a curmezişul,
Cum suflă-adânc şi-mi bântuie grădina,
Aud, cu ochii-întredeschişi, lumina
Dând agitat în clocote frunzişul,
Iar mute portative laolaltă
Cu zăpuşeala cea mai nebunească
Fac muzica-într-atât să năvălească,
De-o ploaie se cutremură, înaltă,
Şi-asupra mea cu fulgere astrale
Der Ring des Nibelungen se prăvale.

(44)

În ciuda sufletului îndurând
Prea multe stopuri şi asfalt prea mult,
Sus, împrejuru-oraşului flămând
Cartofii înfloresc fără tumult;
Deschisă carte vieții, un mister
Prodigios învie pe-înălțimi,
De se ridică inima la cer
Şi trotuarul freamătă sublim;
Sălbăticia din tropăituri
Se frăgezeşte-în pasul muzical,
Mai crud refuzul de-a scrâşni, mai dur,
Câştigă armonii de ritual;
Curând s-o stinge floarea în neant,
Să redevină-oraşul trepidant.

(45)

Nu-aduce vaca iarba-crucii-acasă,
Dincolo risipind-o, de imaş,
De-o soarbe-al naibii de năbădăioasă
O crâşmă de mesteceni buclucaşi;
Din primăvară până toamna-în ceață,
La pas o iau din zori spre albitură,
De dragul să mă-închin ca-într-o măreață
Necatedrală în harababură,
Iar vaca, biata vacă, vaca noastră
Ne-aduce-acasă-în ugere nimic,
Ci încă între coarne turma-albastră
A stelelor cu strai de borangic,
Blândețea să şi-o rumege pe noapte,
Din țâța lunii să ne mulgă lapte.

(46)

Mai mult un jaf de zdrențe-între femei,
Târâş, o strâmbă umbră, cu broboadă,
Îşi zdrăngăneşte-în gropile din stradă,
Rupturile bocancilor prea grei.
„De când, mănos, cresc greieri în livadă
Şi-în scunzi pereții fără-a fi bordei,
O carte-îngădui, cu poeții ei,
Şi o ciocănitoare cam neroadă;
Oricât de pom mi-era, al vieții, ieri,
Ca-în tragedii s-a prăbuşit, ruină:
Proasta-şi scobise vilă cu piscină
În fiul meu cu rod aurifer…”
Îmbrățişându-mă cu dărnicie,
Îmi plânge pe-umeri doamna poezie.

(47)

Cu *Demonii*, *Din jale se-întrupează*
Electra, *Havel*, *Pastramă trufanda*,
Mă-amenință biblioteca mea,
Oricât mi-aruncă îngerul de pază
În ajutor agonica icoană;
Cutremurat mi-e frică să respir,
Mă-împunge *Omul fără însuşiri*
Cu degetul, de-aproape-o iau la goană;
Scârbit, la naiba-arunc *Aripa dreaptă*
Şi-i înțeleg pe-armeni ori câte ori
De ce cafeaua neîncrezători
Nu-în râşniță şi-o macină, ci-în şoaptă;
Lângă *Mari gânditori*, un coş de flori
De seara se-ofileşte până-în zori.

(48)

Ființa lui de rătăcit şi-înfrânt,
Cu o vioară-în mâini, dezacordată,
Pe neagra mea oglindă de pământ
O dată-am întâlnit-o şi-încă-o dată;
Smulgea din câte-o strună sub arcuş,
Când îşi culca obrazul pe cutie,
Exasperantul țipăt în urcuş
De ciocârlie lângă ciocârlie;
Vechi uşi trântite, greieri în taraf
Îl provocau să scârțâie-împreună,
De se spărgea în cer lumina praf
Şi luna se rupea în semilună;
Tocmai pleca-în infern, era târziu
Şi nu mai ştiu nimic, şi nu mai ştiu.

(49)

Iubesc o bicicletă, îi sărut
Erotoman armurăria nouă
Şi, întronat pe roatele-amândouă,
O stimulez la modul absolut;
Un lanț mai are, de-aur vagabond,
Cu diamante excitat pe-alături,
Pedalele-amețind, cu marafeturi
Din recuzita-agentului James Bond;
Când îşi dedică-avântului lansat
Maşinăria suplă, umblăreață,
E într-atât nebună după viață,
De-aş face zi şi noapte-apostolat
Şi-aş consacra-o, dar cu maniere,
La rang de-amantă-în arte rutiere.

(50)

Jos, într-un târg de lene, dobrogean,
Cu felinaru-în creştet, idiot,
Luna-întărâtă, goală sub capot,
Butoaiele cu apă la burlan;
O fată pritoceşte prăjituri
Cu praf de nucă-în sucul purulent
Şi-îmbălsămează cerul spre-Orient,
Cerul bazarului de vechituri;
Prin moartă umbra florilor de spin
Parfum răzbate, fum de cafenea,
De năduşesc în ofuri de manea
Dugheni cu dulci abjecții sub smochini;
Jeleşte evadat în pijama
Nebunul târgului: *Ooooooof, viața meaaaaa!*

(51)

E-o glorioasă noapte, într-atât
Ferestre mici în bezna mahalalei
Şi cioburi pe maidanul amărât
Se metamorfozează în vitralii;
Căințe-agreste şi destine cât
Un pumn de molii între felinare
Pe ulițe spre-oraş țin de urât,
Cu flori, exodului din Carul Mare;
Mai vine-o dimineață, vine-o zi
Cu gene de lumină şi sprâncene,
Din somnolență-astrală spre-a trezi
Sub mături trotuare-aeriene,
Când sacru se-înveşmântă preotese
Cu rochii şi papuci de florărese.

(52)

Mai mult decât hârtie, cu migală,
Dintr-o pădure, brazi şi orgi, departe,
M-a deghizat zugravul de cerneală,
Frumos împăturită într-o carte,
Ieri, azi, citită, recitită mâine,
Cinstită seara, noaptea, dimineața,
Cuvântul meu nu ține loc de pâine,
Dar pâinea mea ilumineză viața;
M-au scris prin vremi penițe, oboseala,
Durerea, frica şi-au clădit paharul
Cu-otravă sau nădejde, cu-îndoiala
De Dumnezeu, bând până-în drojdii-amarul;
Nu-s ceas, doar trec prin luştri, ani de zile,
Adeseori cu-o floare între file.

(53)

Alí Babá şi patruzeci de hoți
O dată-au minte pentru totdeauna
La schimb să dea pe plopii fără soț
Tot aurul din nopți o mie una;
E-o dărnicie între dărnicii
Pe-o brumă doldora de almandine,
Mai răsădită cu bijuterii
Ca fala din coroane bizantine;
Mai cade-o frunză, mai decade-o stea
Şi ceasul mai râşneşte o secundă,
De nu-are inutilitatea mea
Nimic să-întrebe, nimeni să răspundă,
Aurăria-închipuind ceva
Cu-atât mai nobil fără-a cerceta.

(54)

Pe întuneric, drumul de pământ
În gropi bufneşte, de zdrăngănituri,
De roți şi căruțaşi în surpături,
Scrâşnind şi înjurând şi blestemând;
Or fi, orbecăind, la pas, lăieți,
Curg nouri zdrențăroşi spre nicăieri
Şi negru-atârnă sub cârlig de fier
Zobit ceaunul nopții, în bucăți;
Fulgerătură din potcoave, ori,
Scurt scânteind, un ochi de felinar,
Apoi nimic, doar beznă în zadar
Şi osii scârțâind adeseori
Se-îndepărtează mai nedisonant,
Mai şters şi intră, paşnic, în neant.

(55)

Precum promite-un basm pentru copii,
De-aş pescui vreodată peştişorul
De aur, trei dorinți mi-ar împlini:
Cu ochii-în ceață, Kafka şi-apertorul
Să-mi caute castelul friguros
De-ascuns în spațiul gol în aparență;
Apoi, Baudelaire salveze-un albatros
Din mâini de proşti cu pipă şi-insolență;
La urmă, cărți pierdute-în foc, neant,
Sub vremuri, prin măreața lui putere
Să regăsesc, slujindu-le-elegant
Într-un palat cu bolți aurifere,
Să-i cer în parte fiecăreia
Iertare, cel puțin cu inima.

(56)

Sub somptuoasă umbra unui fag,
Cu-atât mai vie şi monumentală,
Devin cuminte ca-într-o catedrală,
Pe sfinte cărți dormind cu mare drag;
Nesățios păianjen vegetal,
Pădurea de stejar mă-acaparează
Şi excitându-mi trândăvii de-amiază
Cu-otravă mă devoră într-un hal;
Necaz pe capul meu, la marginea
Livezii, scorburosul şi bătrânul
Rodeşte bulgări de-i adun cu sânul
Spre fasta lăcomie de-a muşca,
Dar cârpăceala unui cort cu mere
Prea leacuri nu-mi oferă, somnifere.

(57)

Îmi place cum, nestors, prosopul freacă
Obrazul zilei încă somnoros
Şi-oricât nu-ar vrea, cireşul se dezbracă
De-o zdreanță, două, trei, din cer în jos;
Solemn prohod, cad frunzele ca nişte
Meteoriți în flăcări, nemiloşi,
Un gol adăugând, şi o restrişte
De paradis cu îngerii fricoşi
Şi seama-mi dau, mai dizarmonic, seama,
Împărăteşti, ce porți s-au sfărâmat,
Abandonându-şi aurul şi-arama
Sub nişte paşi, ai cui, de apostat,
Când friguroasă, dis-de-dimineață,
Planeta-şi udă pletele în ceață.

(58)

Pe unde-o fi căzut, în ce neant,
Biblioteca lui Euripide,
De-i strig şi-i bat la uşă, delirant,
„În numele poetului, deschide!”
Nu-a fost vreodată pace sub măslini,
Nici ieri, nici mâine, nici în jaful serii,
Arzând, *Troienele*, cu torțe-în mâini
Pe țărmurii, plâng şi răcnesc, ai mării;
Electra, jos, pe-un pat de scândură
Se zbate-în straie rustice, de moarte,
Mut, *Ifigenia* se-îngândură
Pe-un raft, sus, metamorfozată-în carte;
La față teatru, lumea pe revers
Îşi este-o tragedie vers cu vers.

(59)

S-a sinucis, o veste umple-oraşul
Şi ziarele, s-a sinucis o gară;
Beți, gunoierii-i țin priveghi din seară
În zori cu măturoiul şi făraşul;
A fost, râd şi fumează florărese,
O dezmățată din copilărie,
Până să-ajungă-o pacoste pustie
Din câtă-înfumurare avusese;
Cu ea dormeau vagoane dărâmate
Şi câinii vagabonzi şi cerşetorii
Şi-o mai udau cu indecență norii,
Cu poalele în creştet suflecate;
Fanfara, jeluind la-înmormântare,
Trânteşte uşa sălii de-aşteptare.

(60)

Ratându-mi… (dar întâi aş prefera
Ceva din Tolstoi sau Beethoven,
Sonata Kreutzer, ceai să beau în tren,
Ca Pozdnâşev, privind spre undeva,
Departe, printr-un geam pustiu, murdar;
Sau cartea cu satana delirant,
Ademenindu-l pe-un bătrân savant
Cu preţul altei vieţi, de cărturar
Şi aventurier strălucitor;
Sau gânduri niciodată îndestul
De-aflat, cum tulbură ereticul
Iisus pe Marele Inchizitor…)
Ratându-mi strigătele în pustiu,
Un vers promit, cu mult humor să scriu.

(61)

Pe-oriunde vrei, cum intri în oraş,
Chiar lângă vânzătorul de borcane,
Cel mai celebru printre copărtaşi,
Dai de-o dugheană cu fereşti profane;
Se vând aici, dar numai pe felii,
Iluzii, deziluzii şi confuzii
Sub formă clasică de-anomalii
Împachetate-în străvezii aluzii;
Se mai găsesc, dar fără conținut,
Filtrate, prescurtate, corectate,
Vechi şi străvechi ediții liliput
De comentarii despre-umanitate;
Cu mult mai sigur vă vor fi pe plac
Sublimele borcane cu capac.

(62)

Un singur băț în beznă-aprind, subțire,
Misterios şi-agonic, de chibrit,
Cel mai, eliberând, nelinişt‌it
Lămpaş cu miezul într-o strălucire;
Încă se-înnobilează şi-încă-o dată
Adânci şi explozive picături,
Când pinii-imaginează-arhitecturi
Fantaste în pădurea luminată;
Se umplu candelabre de beteală,
Rubine sparte, perle rând pe rând,
Foc de bujori isterici fulgerând
În cea mai abisală catedrală;
Se stinge scăpăriciul mic, mai mic,
O burniță sporind, apoi nimic.

(63)

Întotdeauna stors de oboseală,
Izbit ca bolovanul de pământ,
Oriunde-ajung revin cu mâna goală,
Oricât câştig, mă pomenesc înfrânt;
Adorm nemulțumit, visez oceane
Ca marii vânători, şi jungle-adânci,
Trezindu-mă din basme cu blazoane
Şi lebede, mă zvârcolesc pe brânci;
Când răsăritu-aştept, prea-mi cade seara
Însângerată-în ghimpii din salcâmi;
Nu ştiu să cânt, însă-mi cârpesc vioara
Cu sfori, gândind la cine, gratis, îmi
Plăteşte-în jurul soarelui o dată
Pe an călătoria minunată.

(64)

Aştept viforniţa, cu ochii-aştept
La cer, dar nu zăresc năvălitori;
De greul oboselii, uneori,
Trântite uşi simt vraişte în piept;
M-am pregătit cu bâtele de-atac,
În foc, de frică-ademenesc năluci,
Le-arunc spărturi să-înghită, şi butuci,
Dar dacă vine răul, ce mă fac?
Fug păsările nordului spre sud,
Mor peste munţi, mor peste bălţi, fugind
Şi între-aripi enorme cât cuprind
Teroarea şi tăcerea se aud;
E frig, de-mi vine ca pe un blestem
Săpat în lacrimi viforul să-l chem.

(65)

Pe străzi, dau piept în piept, ce pocitură,
Cu despletită poezia, goală,
De noaptea cu-auroră boreală
Ştergându-şi drăcuielile din gură;
Prea fapte se întâmplă,-îngrozitoare,
Cum nu se-învață niciodată minte,
Şi proasta râde, plânge înainte
Şi elegii ascunde-între picioare,
Pufoase desperări, fantasme, gânduri
De sinucidere, schimbări la față
Şi un final de panică măreață
În tragedii pe scenele de scânduri;
Mai dă-o-în cerul ei, altminteri țipă,
Că-i scutur zodiile din aripă.

(66)

Dormind, mă-asediau la geam tot felul
De clopote cu-un dangăt enigmatic,
Ci eu, coşmarelor căzut ostatic,
Că le resping, mă prefăceam, duelul;
Grei pumni urcau, aripi înnebunite
Căzeau de-a valma, somnul să nu-mi ierte,
Ba-învinuiri îmi aduceau, incerte,
Din cărți oribil de mucegăite;
O hărmălaie-era, cu-acea năvală
De cavaleri călare pe mârțoage,
Sărindu-şi, unii, din țâțâni şi doage,
Mulți alții, într-o tihnă abisală;
Treaz şi învins, întrezăream deodată
Întâiu-abuz de iarnă înciudată.

(67)

Pe masă cioburi scapără, pe când
Nebun de frig trosneşte un urcior,
Din miezu-învârtoşat eliberând
Un briliant deloc întâmplător;
Buf!, uşa, buf!, dansează în țâțâni
De gât cu viforul şi-alți vagabonzi,
Ciobindu-şi scândurile dintre sâni
Cu armamentul epocii de bronz;
E-agoniseala unei dimineți,
Nemaiuitând nici geamul căftănit
Pe noapte, nici safire în găleți
Pe scaunul cu lemnul necăjit;
La naiba visele! Copii, săriți
Din somn, suntem bogați şi fericiți!

(68)

În vâjâitul iernii, unde-i piața
De stânjenei cu aur praf în gură,
Dar crizantema unde-i, cu măreața
Şi-obraznica, pe creştet, coafură?
Est ubi floarea prunului, săracă,
Dar samuraiul dintr-un clan de vază:
Pios, văzând bujorii, se dezbracă
Şi,-îngenuncheat, la soartă meditează;
Ci unde-s floarea de lumânărică
De lângă-oraşul cu periferie,
Ori cerceluşul din fereastra mică
Şi crinul, candelabru în pustie?
Vor învia prin magică putere
Şi bucurați-vă de înviere!

(69)

Prea-i jalnică, prea-i jaf şi ferfeniță
Amărăciunea de sperietoare
Şi vântul, vâjj!, şi ploaia, țârr!, de pare
Că prăpădita se îmbată criță;
De-urâtă, idioată, zăbăucă,
O-încoronează-un hal de pălărie
Pleoştită-în creştet ca o parodie,
Când râsul-plânsul vraişte-o apucă;
Doar universul câteodată-o-îmbracă
În constelații de împărătească,
Croindu-i cu răbdare migăloasă
Blazon, odăjdii, crini de promoroacă
Şi, scufundată, vâjâie-în furtună,
Bătându-se, walkirie nebună.

(70)

Pe străzi, o superbie de-animal
Cu forme geometric de feline
Îşi prelungeşte ochii marțiali
Spre mine, răbdători şi ficşi, spre mine;
Miraj de-argintărie, catifea
Şi vie lenevie de panteră,
La pândă-mi curentează inima
Cu-orgolii, fulgerări din ionosferă;
Pe cât se scurg secundele din ceas
Şi-i simt nervozitatea de jivină,
Se metamorfozează pas cu pas
Pisica uriaşă-în limuzină
Şi-asupra mea-aţinteşte-un singur gând,
Să mă absoarbă-în miezul ei flămând.

(71)

M-am întâlnit cu doamna poezie,
Făcea deodată două trotuare,
Spart, cu-un pantof, o cizmă în picioare
Şi-o rochie boțită de hârtie.
„Nu-s frica ta, neghiobule, de moarte,
Aşa că nu te mai holba la mine!
M-a violat pe noapte nu ştiu cine
Şi-o să-avortez, de scârbă, încă-o carte”
Să mă ascund am vrut, să fug oriunde,
În îngerii cu-aripile tembele,
În ceas, în sufletul iubitei mele,
S-a fost cu neputință-a mă ascunde;
În ruptă lumea de-orişice minune
Nu mă păzeşte nici o rugăciune.

(72)

Vechi, orologiul gării decăzut
La teapă de rugină vinovată,
În miezul, de-amărât, al nopții,-arată
Că-i după-amiază fără un minut;
De jos în sus pereții afumând,
Un secol de războaie planetare
Şi revoluții care mai de care
Pe moarte linii-au deraiat la rând;
Secundă cu secundă, pas cu pas,
Peroane se preschimbă-în surpătură,
Şi-întârziatul tren cu steagu-în gură,
Şi-acarul cu nostalgicul macaz;
Doar vântul scârțâie, prin uşi se zbate
În flautul vagoanelor stricate.

(73)

Pe sfâşiat asfaltu-în crăpături
Mă îmbrânceşte iarna dintr-o parte,
Iar ploaia-în ochi şi-urechi mi-aruncă, sparte,
Ocări şi cioburi şi înjurături;
Simt pas cu pas din ce în ce mai rău
Cum smulsă inima din piept se stinge,
În loc buieşte, alb, potop de sânge
Şi căpcăuni cu dinți de ferăstrău;
Nici creierul nu este ce-a mai fost,
Ci-acel prăpăd cât mii de atlantide
Îmi rupe, ațintindu-mă cu-avide
Coşmare, sufletul din adăpost;
Pe dinăuntru, gol, ca o sahară,
Mă locuieşte-un crivăț dinafară.

(74)

Mă-alungă frigul din ascunzătoare,
Aşa cum nu mi s-a-întâmplat vreodată,
Înfig toporul, tai cu desperare,
Cu inima tai carnea-învârtoşată,
De lemn, cu-adânci izvoare de răşină;
Cu-o carte-am încercat, de-Euripide,
O flacără să-ademenesc, felină,
Dar celelalte pălălăi toride
Balzac şi Tolstoi în ceasloave groase
Şi Biblia-mi pretind, şi Ramayana,
Cu-înveşmântări de aur şi mătase,
Iar dacă nu, asupra mea-i prigoana;
Castel de cetini şi stihar de brume,
Surp ultimul din brazii de pe lume.

(75)

În alb, de viscol şfichiuit, poetul
Înzăpezit sub zdrențe rituale,
Păzeşte-în colțul străzii portocale
Şi-şi pipăie cu patimă bănetul,
Fertil tezaurul de trei parale;
În jarişte a şi-aroma levantină-a
Țigării-îngheață bocnă nicotina,
Iar versurile-în rodii geniale;
Dansează tot pe loc, ori împrejurul
Tarabei cu-ananas grăbeşte pasul,
O dată să-o termine cu extazul
Şi roşcovele parfumând huzurul:
„Nu cumpărați ce vă oferă clipa,
Ci luați, copii, şi lăudați risipa!…”

(76)

Nu-a fost o precupeață oarecare;
Prin şcoli prea câştigase premiu-întâi
Şi-aproape să ajungă-învățătoare;
Din coş, o viață a vândut lămâi,
Cu dulce-amarul paradis exotic;
Păstra pe-ascuns ediții liliput
În buzunare şi, privind hipnotic,
Îți recită la-alegere, sehr gut,
Din Faust sau Divina Comedie,
Ba chiar Sonetele către Orfeu
Şi surâdea cu-acea nebucurie
A ochilor înlăcrimați mereu;
Când a plecat, un burg de catedrale
A plâns tăcut, şi clopote de jale.

(77)

De beat, nu nimeresc la uşă clanța,
Nici cheia nu-o găsesc în buzunar;
Mai bine-apăs pe sonerie, dar,
Din prag mi-aruncă unul Sancho Panza
Verdictul: „Don Quijote nu-i acasă!”,
Adică el, pe şapte mii de străzi,
E cel mai brav, iar eu vagabondez
Şi nu-am un prag, o pernă, geam şi-o masă;
„Te rog frumos, fii calm şi bun, mişele,
Mă-întorc din lume-asemeni vouă, frânt,
Vă prind cum faceți mori acum, de vânt,
Din cărțile bibliotecii mele!”
„Aici e-o poartă de castel!” şi, buf!,
Prostu-mi trânteşte uşa cu năduf.

(78)

Îndurerat de zile, nopți pierdute,
În carte, înțeleptul Goethe-o spune
Onest, că *Anno*-o mie şapte sute
Cincizeci şi şase e-o deriziune,
Oricât se-aprind cu cântece breslaşii
Şi marinarii vând pe-un şnaps corăbii,
Ori seamănă pe drumuri căruțaşii
Orz de să-îngraşe-o negură de vrăbii;
Totuşi, o sfoară de cârpit vibrează,
La Salzburg, un ciocan de cizmărie
Izbit într-un blacheu ilumineză
Cu-astrală fluorescență şi-armonie,
Încât prea nimeni nu-întrevede-oracol,
Că pe-undeva se naşte un miracol.

(79)

Luni dimineață, până-în răsăditul
Luminii, se toceşte trotuarul
De câți bocanci în zloată-şi freacă-amarul,
Ci dintr-o dată cântă zăngănitul
Încuietoarei şi, cu măreție,
Se-întredeschide uşa salvatoare;
Prea s-a fost lungă noaptea de-aşteptare!
Cinzeaca primă scânteiază, vie,
Cât laolaltă mii de constelații,
Al doilea coniac şi țuica-a treia
Profeți trezeşte, din Hiperboreea,
Şi filosofi de mari iluminații.
„Draci! Mesele tocite sub pahare
De ce nu-aleargă, dacă au picioare?”

(80)

Sub un stejar, de funii spânzurată,
Fierbea în clocot cu euforie
Berbeci, porci, tauri în devălmăşie,
Să-şi sature lihniții încă-o dată,
Când scârțâitul roților nomade
Şi cnuturi bătăioase la năvală
Rostogoleau o groaznică-îmbulzeală
De răcnete, pârjoluri, cavalcade;
Cu amândouă toartele bizare,
Ascunse în interior, lumina
Muzeului expune în vitrina
De catifea o tigvă de căldare,
Călcat pământ, hârb afumat la pândă
De-o Asie pe fugă şi flămândă.

(81)

Se simte fastuos mireasma cărnii,
Berbec de-a rostogolul pe grătar
Deasupra vetrei de pământ cu jar
În aeru-agresat de şfichiul iernii;
Nu luați, prieteni, vă învăț de bine,
Nici vinului în pălălaică fiert,
Nici babei țuica numele-în deşert,
Ci vine-un drac de-alergătură, vine,
Săriți pe cai, pe țoalele din sănii
Şi beți în bărăganul cu ciulini
Vifornița şi zurgălăii prin
Gâtleju-afurisit al damigenei,
Să joace până-în lună, sus, mai sus,
Ce-ar tot avea zăpezile de spus.

(82)

De-o grindă spânzurat în putregaiul
Străvechii şuri, un căpătâi de lanț
Scrâşneşte de-o năvală spre Bizanț,
Pâinea să-înşface, aurul şi raiul;
E-o soartă-a vântului din bărăgane
Să-împingă fumul de ciulini spre cer,
Când boi înfipți în săbii cu mâner
Şi capre fierb cumanii în cazane;
Se îmbunează frigul a ninsoare,
Spre sud curg nouri somnoroşi, spre sud,
De nicăieri scârțâituri se-aud
Şi peste lume cade-o-întunecare
Cu alți *barbari* de noapte până-în zori
Printre zăpezile din viitor.

(83)

Au fost pe noapte cu prăpăd omorul
Şi jafu-în cârâiala de găini,
Până-a sărit moşneagul cu toporul;
La-întoarcere din bezne şi grădini
Târau dulăii coada-între picioare
Şi-urlau, de frică, a pustiu şi mort;
Pe-o neagră dimineață, fără soare,
Veghind, a tras jivina din resort
Şi-în stâlp a spânzurat-o, la-îndemână…
Tăia, pe viu, custura de călău,
Din țâțe, răbduriu, spre căpățână,
Cu-un țărănesc „Te ierte Dumnezeu…”
Câinii-asmuțiți la carne, râvneau după
Vulpoaica jupuită, să o rupă.

(84)

Oceanule, tu, fratele mai mare
Al mărilor, şamanule născut
Din grindina şi ploile stelare,
Cu inima în palmă te salut!
Valuri pe valuri, duci în spate broaşte
Țestoase, naufragii, albatroşi,
De-ai ce-îndura, purta şi recunoaşte
Prin mii de faruri cu-ochii luminoşi;
În adâncimi, cu-un alt ortac, de lave,
Vă-îngemănați pe-ascuns şi vă-arătați
Brățări împodobite cu epave,
Obscură împărțeală-între pirați;
Eşti singurul, ai fost, vei fi-în splendoare
Imperiu demn de vastele hotare.

(85)

Un tren soseşte, scârțâie tampoane
Trei zile după secolul *icsics*,
La ora nouăzeci şi nouă, fix,
Dar nu coboară nimeni din vagoane;
La miezul nopții, când se-închide ceasul
Şi timpul se-odihneşte-într-un sfârşit,
De mătură se-aude-un hârşâit,
Peronul traversând, cochet, cu pasul;
E-o babă, dar se crede domnişoară,
Ridică praful dintre elegii
Şi strânge, zvârle-în tomberon hârtii
Mânjite cu cerneli de călimară;
Grăbitu-accelerat, după-un minut,
Aglomerat goneşte spre trecut.

(86)

Pe-o bancă ruptă-în parc bătrânul cer-
şetor îşi roade, fără dinți, pesmetul;
În loc de cine ştie ce mister,
Priveşte-i ochii, să-întâlneşti poetul
Cu-aripa sub paltonul descusut;
Dă-i bună ziua şi-ți recită pline
De *apogeu*, *hermetic*, *absolut*,
Poeme-în unsprezece limbi străine;
Citeşte rânduri descifrate greu,
Ca nişte străvezii acuarele:
„Mi le-a dictat în somn distinsul meu
Coleg din universuri paralele.”,
Iar fila din caietul jigărit
O strânge-în pumn şi-ți cere un chibrit.

(87)

Har, cine le-a văzut măcar o dată,
Îl mângâie pe-acela Dumnezeu,
Să biruie, putere-i dă, la greu,
Şi inima i-o iartă, vinovată;
Erau mari cârduri, îngeri de câmpie
Cu-împovărate-aripile de-îngheț.
În iulii, steaua-întâiei dimineți
În ochi le-învăpăia sacerdoție;
Prin pălămidă, haite, pe-îndelete,
De vânători cu paşii furişați,
Sub cruci de ciuturi şi salcâmi uscați,
Buimaci, pândeau arhanghelii, de sete;
Nemântuire prin ciulini ologi,
Nici dropii nu-am văzut nici inorogi.

(88)

Poeții pleacă singuri, cu poeții
Prea nu-i de glumă în plecarea lor.
Nicicum nu-s vinovații, nici asceții,
Nici printre orbi aleşii văzători,
Ci-izvoru-l smulg din stâncă, aprind crinii
Cu inima, tămăduiesc un crez
Şi-o liră-n constelații, rabdă spinii
Pe frunte, distilându-i până-în miez
De neodihnă, ei nu plâng, ei cântă,
Slujesc un cer cu-altarul pe pământ,
Într-o lumină-oficiază, sfântă,
Sfântă-a primordialului cuvânt,
Cuvânt fără vorbire, mut, secretul
Ştiut de Modestia-Sa, Poetul.

(89)

Decât fecund izvorul poeziei,
Nimic nu arde mai devastator,
Deci spaimei de-a-înflori, deci florii fie-i
Prea luminat galacticul izvor;
Rupând cu dinții încă-un fir de iarbă,
Suflăm din răsputeri, să prindă spor
Jăraticul şi-l obligăm să fiarbă
Lactee-în ceainic apa unui nor;
Dacă mai îndesăm o elegie,
Ori nişte psalmi străvechi şi azurii,
Mirabilă ne-aşteaptă rodnicie
De flăcări prosperând sub pirostrii;
În cană,-aroma cerului învie,
Sau coruri sacre dintr-o tragedie?

(90)

Am încercat să-ajung o taxatoare
Pe linii de tramvai „Poftim bilet!”,
Ci azi, dintr-o feroce întâmplare,
Sunt muza celui mai parşiv poet;
Cu sârguință, de-i ascut creioane,
Maestrul recunoaşte „Mă inspiri!”,
Versetele, prea noduroase-otgoane,
Sublim i le răsfăț cu glaspapir;
Îmi fierb în crătiți ca o curtezană
Cu mirodenii spovedania,
Dar i-o servesc în sosuri de pomană,
Prea nu degustă suculența mea;
De-i fug din preajmă, dezbrăcat mă-înşală
Cu vreo croitoreasă de cerneală.

(91)

Într-un castron feeric, de cristal,
Poeme-atent se taie, de iubire,
Don Juan de Byron feliat subțire
Se-amestecă felin, eventual
Cu-un *Testament* de meşterul Villon,
Din sucuri proprii emanând esențe;
Treptat, se-adaogă reminiscențe
Din scena Julietei în balcon,
Încă puțin Khayyam oriental
La un pahar de votcă slavofilă,
Baudelaire, ediție bibliofilă,
Şi Dante, pentru gust transcendental;
Nocturn se bea, în loc de vino-încoace
Şi mirodenii afrodiziace.

(92)

Din sfiiciune, de la început,
La Jocurile-Erotice de Vară
Recordul mondial pentru sărut
Îl spulberăm a mia una oară;
Pe-o pajişte, la rock-and-roll, de crini
Şi aur, tezaurizăm medalii,
Dar mă implori cu unul dintre sâni
Să-ascundem transparentele detalii;
Spre paradis urcăm nemaivăzut,
Drogați cu mirodenii de favoare,
La rang de campioni în absolut
Halucinând fanatica-încleştare;
Zănatici, glorioşi fără sfială,
Eroi ne proclamăm, în pielea goală.

(93)

Mai am un singur dor în liniştea
Amurgului ori mai curând a serii,
Să evadez din somnolența mării
Cu tine-în brațe, dacă s-ar putea;
Pe țărm îngenuncheați, de oboseală,
Să contrafacem luna în bordel
Şi dragostea într-un anume fel,
După un *Manual de imorală*,
Să ne întoarcă sufletul pe dos,
Brutalizându-ne cu încântare
În lupta corp la corp, care pe care,
Pe scoici trântiți, şi pene de-albatros;
Pricepe-te mai bine decât norul
Şi-ascunde-mi luna ridicând piciorul.

(94)

Pe când zburdam şi mai eram zurlii
Şi nerăbdarea nu fugea pe apă,
Cu păpădii îți cumpăram moşii
Să îți sărut piciorul şi o pleoapă;
În harnice livezi cu-acoperiş
De mere-adânci făceam pe vânătorul,
Ca printre fluturi să-ți arăt pieziş
Cum se sărută-o pleoapă şi piciorul.
Fiindcă nu mă dam analfabet
Mai pofticios decât o-analfabetă,
O febră nedepusă amanet
Ne molipsea cu-atât mai indiscretă
Cu cât moşii aveam cu păpădii
Şi-acea răbdare de-a mai fi copii.

(95)

De drag, îți cumpăr *Enciclopedia*
Universală-a sânilor sublimi;
Cu-ardoare peste noapte-i preamărim
Până ne cade greu melancolia.
De gravele, profund jigniți, înfrângeri,
Sclipiri ne şlefuim, de briliant,
Amantă spre a degusta cu-amant
Savoarea dintr-un *Catalog de îngeri*;
De aventuri sătui, estetizante,
Zvârlim de silă, prăvălim sub pat
Albume, poze şi, imediat,
Fără-ajutor de la puteri garante,
Beau sânii tăi din bluză expulzați,
Goi amândoi, dar mari inițiați.

(96)

Exuberant şi zvelt, îmi place mersul,
Dar feminina ta suplețe este
Pe-ascuns cea mai arhaică poveste
Din câte zămisleşte universul;
O supernovă explodează-în spații,
Geneză de-energii fără-auspiciu,
Urzeli de-atomi de fier, carbon, siliciu,
Spre-a-întemeia sub mii de constelații
Planeta de-apă cu nuntiri astrale,
Regn după regn transfigurându-şi transa
În miliardele de ani spre şansa
De-a clocoti-între şoldurile tale…
Simt cum te plimbi pe străzi, cu-acea bruschețe
De cosmos nebulos, dar cu noblețe.

(97)

Nu fluturii, nici unul, nicăieri,
Ce-ar fi eu, tu să-o facem pe numiții,
Solemn, când scapără meteoriții
Şi luminează-arcadele din cer?
Râzând, să alergăm spre galaxii,
Sus, printre crengi de corcoduş în floare,
Iar dacă-om întâlni din întâmplare
Habar nu-avem ce îngeri străvezii,
Să nu le facem cheful în vreun fel,
Prea au din paradis nişte-obiceie,
Pe căi, de umblă ameții, lactee,
Psalmi zugrăvind pe garduri, cu rimel;
Dă-mi voie, cu-un sărut mai mare hazul,
Har mie!, să-ți pirogravez obrazul!

(98)

Cetatea sacră, unde-mi eşti regină
Zburdalnică şi-obraznică la cârmă,
Pe loc de ziduri mari de piatră-alpină
Are prăjini cu rufele pe sârmă;
Mai glorios decât orice creneluri,
În dârză lance-o face pe eroul,
Cu broderii de aur şi rimeluri,
Solemnă maiestatea-sa furoul;
La miezul nopții, brav sculptându-ți patul,
Un pumn de greieri nu-şi opreşte strungul,
Ci imnul toacă, național, de-a latul,
Iar tu îți mângâi un picior de-a lungul,
Un sân, pe când îmi dărui fără riscuri,
Dar amândoi mă fulgeră din piscuri.

(99)

Nici Dumnezeu nu s-a rugat vreodată
Aşa cum azi, ieri, mâine şi mereu
Mă-închin şi-îngenunchez la-altarul tău
Împărătesc sub rochia-înflorată,
Anna Christie, Adela, Julieta,
Din crinii negri izvorând sperjuri
De mirodenii dracii în călduri,
Isolda, Galateea, Margareta;
O poartă lunecoasă cu perdele
De purpură mă-îmbie şi mă vrea
Căzut într-un infern de catifea,
Nu vlăguit, ci-în galaxii de stele
Cu meşteşug să mă revărs, deplin,
Of, dragă Doamne, iartă-mă, amin.

(100)

Cu cât mai agitat, zbătut şi scund,
Mulțimi de căi lactee şi-alte mii
De mii de constelații se ascund
Aici, în strâmtul colț al inimii;
Nimic şi nesfârşit pe-un mozaic
De veri şi toamne, ierni şi primăveri,
Munți cu păduri de brazi din Carul Mic
Foşnind, în Crucea Sudului, pe cer,
Compasiunea, frica, spiritul
Dintotdeauna veşnic, mai presus
De rău şi bine, plânsul îndestul
Al vieții, soarele scăzând spre-apus
Încap în aprig pulsul, când iubeşti,
Al unei biete inimi omeneşti.

(101)

În *Cartea marilor exploratori*
De spații somptuos de siderale,
Aluzii absentează, şi-osanale
La falnic patul, unde faci furori;
Din vale, printre sâni piramidali,
O palmă urcă pante şi coboară,
Ori leneş se opreşte bunăoară
Pe-un pisc încoronat imperial;
Urmează-aprofundate exaltări
În Templul Doamnei Venus, cu-ascunzişuri,
Unde pătrunzi numai plătind bacşişuri
Bogate, să nu-ți meargă în răspăr;
Prin reliefuri dragi şi citadele,
Ajută cine rătăcirii mele?

(102)

O dată sau te rog de şapte ori,
Să ne-înălțăm, să ne-alergăm de mână,
Un corcoduş să-avem la îndemână,
Cu mii de căi lactee printre flori;
Din crengi în crengi sfârlează de-ameţiți,
Să ne continuăm harababura,
Cu îngerii jucându-ne, de-a dura,
Trudiți la trup, la suflet netrudiți;
Aruncă idiotul sutien
Şi dă-te cât mai lacom la cişmeaua
Drogată cu şampanii, când licheaua
Îți mâzgăleşte mutra cu polen,
Iar mintea, cu-înțelepte adevăruri:
„Zurlio, cum vom coborî din ceruri?…”

(103)

Totalitar, dincolo de perdele
Citeşti *Aşa mi s-a călit oțelul*
Şi-ți ştergi cealaltă pleoapă de rimelul
Pătruns, de-atât patriotism, în piele;
Tot înainte-în lupta pentru pace,
Progres, dreptate şi democrație,
Iubeşti, ştiu ce parfum, la nebunie,
Cel mai pervers de la potop încoace;
Măreț edificându-ți dictatura
În dialectic patul, şi tenace,
Cu ojă, trusă pentru unghii, ace
De păr, îți adânceşti cultura,
Până îmi dăruieşti fără secrete
Setosul nud în opere complete.

(104)

După galantul obicei, cu fast,
Întotdeauna ospitalieră,
Invită-mă sub universul vast,
Când rapița-înfloreşte-auriferă;
Tu-închiriind o pasăre de sus,
Eu simulând-o pe nepriceputul,
Să ne descânte până la refuz,
Cu ora, cu secunda, cu minutul;
Ai smulge-un fir integru de pelin
Şi mi l-ai dărui-absolut cochetă,
În clocotul luminii *ever green*
Să ne-amărască vinul pe planetă;
Şi alte fapte slobode se vor
Petrece-apoi deloc întâmplător.

(105)

La naiba, draga mea, să ne iubim,
Drogați cât mai suntem, cu mirodenii,
În dormitor să facem prăpădenii
Peste-un oraş, de uragan sublim,
De nu, mai du-te la toți dracii!…Ca
Pe-un virtuoz în lipsa de ruşine,
Mă-aşteaptă-o frumusețe, tocmai vine:
Îşi plimbă în pantofi de catifea
Piciorul sculptural şi indiscret,
Sub neagră rochie, şi elegantă,
Alt bust cum nu-i de regăsit, de-amantă,
În arte, darămite în corset;
Un ritm mai are-în voce, de celebru,
Strălucitor şi nobil marş funebru.

(106)

Secrete-otrăvuri distilând esențe
În fragede parfumuri imorale,
Lehamite, primejdii, suculențe,
Viespar de vicii, pozne, cacialmale,
Ieri arsă-în draci, patroană-în raiuri mâine,
Aceasta-mi eşti acum, izvor de sevă,
Deci fă-mi ce te pricepi mai mult şi bine
Cu şoldul tău nelegiuit de Evă;
Trimite-mi-l prin poştă-într-o scrisoare,
Cum altu-în galaxie nu există,
O dată-ajuns, să mă trăsnească-o mare
Explozie, în brațe, teroristă,
Pe când mustoasa bombă cu ispită
Ți-o mângâi cu o poftă infinită.

(107)

Spre-a nu-ți cădea în pudice dizgrații,
Trimite-mi prin poştaşul personal
Talentul de-a transcrie special
Pe sutien picante dedicații;
Prea-ți recita pasaje din romanul
În căutarea patului pierdut,
De-atunci mi-l dai, probabil, dispărut
Şi-l ponegreşti de rău, că-i piromanul
Sânilor tăi cu piscuri hrăpărețe;
De pătimaş ce mi l-ai chinuit,
O fi gogind acum, de-afurisit,
Că tare-i place să se mai răsfețe;
Redă-mi talentul şi-ți promit revanşe
În patul, răscolitul, de-avalanşe.

(108)

Răspunde-mi la-întrebări esențiale!
Când, seara, te dezbraci şi-adaugi sos
Celest de stânjenel prăpăstios
Pe buze, ce comploturi pui la cale?
De câte ori priveşti în farfurie,
De ce elimini fără vreun motiv
Trei căi lactee din aperitiv
Şi muşti cu-oroare dintr-o elegie?
Conduc de bunăvoie combinatul
De-împachetat pleiade în neant,
Ce-abis, deci să-înțeleg, luxuriant,
Primejdia primejdiei, ți-e patul,
De-i merge buhul de altar pervers,
Iar faima, dincolo de univers?…

(109)

Te uită, viscoleşte luna mai,
Potop dă buzna să ne scuture-în
Pahare lustruite pentru ceai
Fragile-apocalipse de polen;
Bunicei spune-i, din fotografii,
Şi-alături, domnului solemn, în frac,
Nici lampa să-o aprindă peste zi,
Nici să ne povestească din Balzac;
Pe când prăpădul zgâlțâie fereşti,
Te uită cum devine-aurifer;
Nu râde, ci prefă-te că-mi citeşti
De deraiate trenuri între gări,
Din aiureala-acarilor perfizi
Şi-a şinelor de aur…De ce râzi?

(110)

Îți mai aduci aminte când mergeai,
Mergeai printre tufişuri la bunica,
Zbura, cu fulger negru, rândunica
În verde-otrava unei seri de mai;
Nici socul nu dăduse-în floare, nu
Şi nu, doar buruieni mirositoare
De mintea noastră se luau prea tare,
Eu ameţisem, ameţiseşi tu;
Aerianul drog sorbeam şi duşi
Cu pluta, duşi pe apa depravată,
Aşa făcurăm pentru prima dată
Prostii sub boabe mici de corcoduş;
Azi ne-întâlnim, doi oameni nefireşti,
Tu eşti străină, eşti grăbită, eşti…

(111)

Permite-mi să te-anunț, pe emisfera
De nord a dragului pământ de flori
A dat năvală rapița în zori,
Tu-îndeosebi fiindu-i mesagera;
Să-o-întâmpinăm cu bucuria toată
În universul nostru prea mărunt;
Prezintă-mă sublimei cine sunt
Şi-o dată-i voi promite şi-încă-o dată
În rai, pe spate să-i dormim la poartă,
Cu forma unei clăi, sub noi, de fân,
Şi-arome desmățate între sâni,
Două-obiecte dulci de cult şi artă;
Să-ajungem, mai grăbeşte-te un pic
Şi aventuri fantastice-ți prezic.

(112)

Îmi povesteşti ciudatul incident,
Cum ai primit scrisoarea-acum cinci zile,
Când ți-a sărit din plicul cu ştampile
Un înger dezarmat, dar turbulent;
Te-amenințasem cu îmbrățişări,
Lipind, ori nu cumva, din întâmplare
Îmbrățişare lângă-îmbrățişare,
L-oi fi creat pe bravul mesager?
Plimbați-vă la braț, te sfătuiesc,
Să-ți zugrăvească zorii cu lumină,
Comete încâlcindu-ți prin grădină
Şi straiul să-şi transforme, îngeresc,
În stânjenei, iar dacă nu, pedeapsă,
Ia-i gândul să te mângâie pe-o coapsă.

(113)

Când, ieri, treceam prin raiul porții tale,
Cu vrednicie-ți înflorise mărul,
Azi, spre-orizontul unde-începe cerul,
Cu lăcomia unei puşlamale
Întind perfid o mână să-înhațe rodul,
Ba provocând zănatica-întâmplare,
Îi mângâi inima fremătătoare
Eu, astrologul, sau mai mult, rapsodul;
Muşc suculent, când, crudă, muşcătura
Devine cea mai convulsivă jale
Să-ți dai, femeie cu picioare goale
Prin veac şi veacuri suferind, măsura
De neiertat a crimei din iubire:
Tu ai născut sinistra omenire.

(114)

Cutii în farmacia ta, de ceai,
Îndrăgostite rând pe rând aşteaptă
Pe fericiții condamnați la rai
Şi pe învinuiții după faptă;
De cum închizi, ne place uneori
În magazii de contestat morala,
Să degustăm atotcunoscători
Parfumuri, de ne-apucă zăpăceala;
Tot studiindu-i până-a doua zi,
Cum sânii, derbedeii, dau în floare,
Zburdalnic ne-afundăm în nerozii,
Spre-a proclama celest mântuitoare
Botanica sub semnătura noastră
Nou Testament de inimă albastră.

(115)

Deja maestră în năstruşnicii,
Stând pe ghiozdan, regina Cleopatra,
Elevă silitoare-în clasa-a patra,
Lungi şolduri ne arată, sidefii;
Nu-l suferă pe-Octavian, deloc,
Ci o privire-aprinde, insistentă,
Şi s-ar dori nebun de repetentă
Cu Cezar şi Antoniu la un loc;
La ora de istorie nici azi
Habar pe hartă nu-are unde-i Nilul,
Dar îşi întoarce cu-un surâs profilul,
Pe nas murdară de rimel, pe-obraz,
Şi năzdrăvan promite că-altă dată
Maiestuos va fi de învățată.

(CXVI)
BALADĂ ÎN MEMORIA LUI DUMNEZEU, PE CÂND IUBIREA NU ERA PĂCAT

Pe vechiul stil îndrăgostiți, păgân,
În mii de nouri metamorfozat,
Încă din cer îți pipăiam un sân
Şi ne-înfruntam ceva de speriat;
Până la suflet goi, în dogoreli
Demenți şi năzdrăvani şi fel de fel,
Ne-împerechea un fulger uriaş,
De ne-înnodam, ne deznodam zăltat
Şi-în pat ne devoram, cei mai abraşi,
Pe când iubirea nu era păcat.
Storşi, după-amoc ne prăbuşeam în zaț:
De sus zvâcnea pământul până jos
Tocat la pas de cai înaripați
Şi ploaia mea cu trăsnetul mănos
Se răzlețea, se aburea pe rând,
Cu zorii opera încununând;
Oricât m-aş fi bătut spre bun folos
La poarta cu buricul rău-famat,
Tot mă-învingeai ca pe un pofticios,
Pe când iubirea nu era păcat.
În paradis, din fructul interzis
Nu-am întocmit oribile-acuzări
Şi-întristător de pudic nu-am trimis
La moarte-îndrăgostiții pentru-un măr;
Fără perdele, fără-ascunzători,
Ne ridicam la stele uneori
Şi-aripi îți născoceam într-adevăr
Să ne zburătăcim iluminat,

Braconieră cu braconier,
Pe când iubirea nu era păcat.
Bărbatul tău şi-ai voştri, cei mai duri
Buhai la păşunat scai prin păduri,
Oricât vă tropăiau de muşchiuloşi,
Libidinoşi, zoioşi, burduhănoşi,
La fel îi biciuiați, la pat cu-oftat
Şi-ochii la ceruri, cei mai luminoşi,
Pe când iubirea nu era păcat.

(CXVII)
BALADA REFUGIULUI ÎN CASTELUL DE AUR CU ATÂT MAI SOMPTUOS

De frica ploii aruncăm umbrela,
Şi-intrăm în cel mai fastuos refugiu,
Unde năuc se lăfăie dantela
Şi candelabre îşi admiră luciul,
Că-i norocos o dată la un an
O floare să ne-ascundă, de bostan,
Cu doamna castelană şi suita
Înnobilată de-aurii vestale,
Gata să-ajute nemaipomenita
Ceremonie-a dezbrăcării tale.
Câte parfumuri ne-amintesc Edenul,
Zaharisită nucă în dulceață,
Mi-arăți cum se descheie sutienul
Celest de-aurifer, brodat cu ață
De breasla viermilor de borangic;
Mai necăjeşte-mă un pic de pic
Cu eminența, fire-oricât să fie,
De-a savura din plin ce ireale
Efecte declanşează-în armonie
Ceremonia dezbrăcării tale.
Castelului cu generozitate,
De bravele, să-i mulțumim, servicii,
Când splendizi până la ebrietate
Avem în vastul repertoriu vicii
De etalat cu-acel delir permis
Doar exilaților în paradis;
Cum nu-îndrăzneşte nimeni să-întrerupă,
De undeva un jazzband de țambale

Un *blues* mai fredonează, de-ocnă, după
Ceremonia dezbrăcării tale.
Dar timpul se opreşte-într-un târziu,
Gelos că tu eşti vie, eu sunt viu,
Filtrat polen, filat pe nicovale,
Şi evadăm din bal, ca laolaltă,
Deja înscrişi printre semnale-astrale,
Mereu să repetăm o altă şi-altă
Ceremonie-a dezbrăcării tale.

(CXVIII)
BALADĂ CU RĂBDARE ÎN AŞTEPTAREA COBORÂTULUI DIN CORCODUŞ

Leliță, dă-te jos din corcoduş,
Picioare lungi şi unghii sidefii,
Cu-un fel de artă pentru artă-acuş
Ce-o să pățeşti, a raiului să fii;
Mai bine-într-un cireş urcai, amar,
Cu păcătos cercel de chihlimbar,
Pe când aşa, te-aştept cu-un pas greşit
Şi-îngăduie-mi sub poale să-întrevăd
Ce ticăloasă zestre ți-a-înflorit,
Că prea mă fierbe-un cântec şi-un prăpăd.
Cu bluza-acoperi doi butoni corai,
Apasă-i, meştereşte-i, fă contact,
Dintre zurlii cutii, cu mărci de ceai,
Pe loc să se precipite exact
Îngerul tău fardat şi păzitor
Într-un desăvârşit prim-ajutor;
Decât să taci ca râul fără peşti,
Recită-orice prostie, căci prevăd
Să gust curând ce corcoduşă-mi eşti,
Că prea mă fierbe-un cântec şi-un prăpăd.
Până cobori, s-au delăsat de tot
Şi decolteu şi minte şi breton.
Capo di tutti capi, mafiot
La rang mă-înalț, frenetic, de spion,
Când firul rup, cu dinții, de trifoi;
De poalele să nu-ai noroc, vâlvoi,
Cu câtă superbie şi miraj
Minunea-întredeschizi, încât străvăd

Adâncituri de paradisuri dragi,
Că prea mă fierbe-un cântec şi-un prăpăd.
Ce-aş mai adăuga decât *nimic*;
Cu-o supradoză de curaj, ridic
Spre corcoduşul ochii, desuet,
Şi-în loc să te înjur, mai bine-abdic,
Năuc de câte nu-am băut, şi-mi văd
De râvna mea depusă amanet,
Că prea mă fierbe-un cântec şi-un prăpăd.

(CXIX)
BALADA ÎNDOLIATEI REGINE ŞI A CEREMONIILOR ÎN PODUL CU FÂN

Ca Sfântul Gheorghe-ți strălucea Bărbatul!
Treizeci şi trei, călare-în şa, de ani,
Cu mâini a zidărit, de-oțel, Regatul
De la Ocean la celălalt Ocean;
Veni o neagră zi mai grea din fire
Şi-alaiuri l-au bocit sub mănăstire,
De-aceea te întreb fără-anatemă,
Ce cruce mi-ai fost, de crăiasă, mie,
Cu patrafir, cercei şi diademă,
De nu-ai în fân habar de meserie?
În inimă prea-ți fulgera pojarul,
Când mă pândeai prin gene pe furiş
Şi-abia acum te covârşeşte harul,
Pe spate prăvălită în măcriş;
Ce-întremătoare altă boroboață
Din lacrimi te-ar fi-înzdrăvenit la viață
Mai jaf ca-îmbrățişarea noastră-întâia?
Cu pezevenchii ochi, de bucurie,
Cum, bată-te altarul şi tămâia,
De nu-ai în fân habar de meserie?
Nesățios de drag ce-aduci în poală
Nu cofăiel de vin ori cozonac,
De lele-un dor mă-apucă, din urzeală
De fraged borangic să te dezbrac;
Prea dedulciți la pişichere fapte,
Ziua-amețim, dar scăpărăm pe noapte;
Miresme de raigras, păiuş, firuță
Te căftănesc din plânsă văduvie

La rang să te ridice, de mândruță,
Dar nu-ai în fân habar de meserie.
Degeaba cântă pe hambar cocoşii
De-alarmă, să-o ia razna păcătoşii!
Cât mi-eşti de-îndoliată mărturie,
Mai fă-te-ncoá, să-încingem încă-o dată
Cişmeaua de smântâni şi iasomie,
Fi-ți-ar să-ți fie binecuvântată,
Dar nu-ai în fân habar de meserie!

(CXX)
BALADĂ CU RANG DE INVITAȚIE DE GALĂ ÎNTR-UN PLIC FRAGIL DE ALB

Ocazie cu totul specială,
În plic fragil de alb ca Polul Nord
Ți-aş scrie-o invitație de gală:
„Din inimă, iubito, fii de-acord
Să mergem joi sau marți de dimineață
În cea mai gros de-înrourată piață;
Vom face rost, cum e sezonu-în floare,
De vise proaspete, legate smoc,
Şi-oricât ne lăudăm cu ziua mare,
De-un pumn de stele, dacă-avem noroc.
La braț, pe la extatice tarabe
Vom zăbovi, vom face un ocol,
De-aici să târguim în astrolabe
Comete dulci cu-un fel de pețiol,
De-acolo, într-o hală de elită,
Oprindu-ne o clipă infinită
Sub fresca paradiziac de-adâncă,
Să cumpărăm promisiuni din stoc,
În sutien prilej să-ascundem încă
Un pumn de stele, dacă-avem noroc.
În stânga, pătimaşe galantare
Cu-opal şi-acvamarin oftând la piept
S-or clătina pe lipsa de picioare
Şi ne-or momi cu-un ecuson inept,
O față distilând blând universul,
Dar tragic tulburându-l cu reversul;
Împovărați de-atâta gentilețe
Şi bunătăți într-un bagaj baroc,

Am da la schimb izvoare de tristețe
Pe-un pumn de stele, dacă-avem noroc.
Apoi, în seara cât mai inimoasă,
Uitând de joacă, meditând la joc,
Cu vitejie ne-om întoarce-acasă,
De daruri prea-încărcați, şi uluire,
Unde ne-aşteaptă în acelaşi loc
Încoronat un pat pentru-o-întâlnire
Cu-un pumn de stele, dacă-avem noroc.”

(CXXI)
BALADA PRIMEJDIOSULUI SUPLICIU ÎN SWING-UL SAXOFONULUI DE JAZZ

Când urlă valuri printre stânci sărate
Şi saramura fierbe într-un tuci,
Zvârlind pe țărmuri zeamă de lăptuci,
De lene-întinşi, ne răsfățăm, pe spate,
Cu oboseala zilei în papuci
Şi poezia nopții în carate:
Minunea de la Cana Galileii
Preschimbă universul în bordel
Şi-asediată într-un pat rebel
Pupa-ți-aş, fato, ce-ai mai scump, cerceii!
Iar trupul tău nebun de aşteptare
Cu-obrăznicia unui rut fatal
Mă-absoarbe în infern şi carnaval,
Că-aşa-i pârjolul, infinit de mare,
Ba chiar, pe bune, providențial
Dintr-o aceeaşi cosmică-întâmplare:
Acum ştiind ce-ți fură derbedeii,
Bijuteria dulce, cu dichis,
Cam pe-unde-ascunzi intrarea-în paradis,
Pupa-ți-aş, fato, ce-ai mai scump, cerceii!
Jăraticu-şi dărâmă edificiul
Şi flăcări tăvălite-în mărăcini
Puțin se sinucid, câte puțin:
Întotdeauna goală din oficiu,
Primejdios dansezi, dansezi felin,
Răcneşti, decazi şi-ți zvârcoleşti supliciul
La una dintre marginile Căii
Lactee, gemând până la extaz

În swingul saxofonului de jazz,
Pupa-ți-aş, fato, ce-ai mai scump, cerceii!
Într-o lehamite posomorâtă,
Sfârşeala-şi vlăguieşte teleleii;
Până spre ziuă marea se-întărâtă
Şi adormim mahmur, după un chef
Măreț, cu noaptea, stelele şi zeii,
Trântiți pe lupanare de sidef,
Pupa-ți-aş, fato, ce-ai mai scump, cerceii!

(CXXII)
BALADA ÎNVĂȚĂCEILOR CU VREDNICIE ÎN MISTERELE PĂMÂNTULUI

Albi, galbeni, violeți şi zdrențuiți,
Pământu-şi alăptează stânjeneii;
Pe brânci, ne străduim, rostogoliți,
Eu gol, tu goală,-a fi învățăceii,
Adăugând la marea nebunie
De-un ban miraj, de-o sută frenezie;
Sub anii şi zăpezile de ieri
S-a îngropat firuța voinicoasă:
Din dulce poala Mamei Primăveri
Renaşte fraged iarba de acasă.
Asupra mea, asupra ta se-asmut,
De păpădii, cu-înflorituri, solare,
Dogorile dumbrăvii cu-aşternut
Reînviat prin trudnică vigoare;
Setos de pândă, lacom de năvală,
Ne-atrage-un demon, meşter în momeală
Şi vrăji, de ne-ameţeşte înmiit:
Din măiestria lui misterioasă
Şi dărnicia fără de sfârşit
Renaşte fraged iarba de acasă.
Nu ocrotesc în brațe vreun concept,
O-abstractă frumusețe, în idee,
Ci bustul tău real, cu şolduri, piept,
Apoteoză vie, de femeie
Crezând în nemurirea muritoare,
Acum şi-aici, tu, țigănită-în soare!
Cu râvnă ne iubim: e un mister,
De păsări, fluturi, nouri nu ne pasă,

Pe când, sub noi, tăcând, din răsputeri
Renaşte fraged iarba de acasă.
Bleg, după dragoste, se stinge floarea,
Nu în pierzanie, ci-în jubilarea
Mustoasă şi, mereu, sârguincioasă,
De mâine şi poimâine,-a altei vieți.
Prea numai de-o celestă-ardoare-i pasă,
Fără bunăvestire din profeți
Renaşte fraged iarba de acasă.

(CXXIII)
BALADĂ ÎN CONTUL BĂNCII MONDIALE SAU CINE FACE TOȚI BANII

Periculos, sub rochia croită,
Ca o pubelă de imperii sacre,
Maestră-în ştrengării şi simulacre,
Freci şolduri la plimbare, de elită,
Cu-întreg dichisul fără frontiere,
Înşelăciuni, minciuni, fântâni cu miere,
Atât de eruptivă-încât vulcanii,
Fleți, nişte tauri par, după coridă,
Pe când ascunzătoarea ta perfidă
Picior peste picior face toți banii.
Ce-ar fi în contul Băncii Mondiale
Să-ți cumperi o țâțână la fereastră,
Un sutien de inimă albastră
Şi-un pat cu puncte, patru, cardinale,
Căci eu, în cârdăşie cu destinul,
Năuc de tine, îți proclam vaginul
Cel mai parşiv din lume, prin şampanii
Sărbătorit şi-încoronat aparte
De geniile celor şapte arte.
Picior peste picior face toți banii
Grădina ta botanică în floare,
Unde misterios cultivi dantele
Şi baricade mult prea infidele
Spre săli de bal ca-în basme populare;
Acolo-s labirinturi şi maidane,
Mocnite paradisuri subterane,
Chemând la datorie donjuanii;
Deasupra, o brânduşă carnivoră

Cu exaltări de nordică-auroră
Picior peste picior face toți banii.
Elegiac prea rochia de scurtă
Mai neaoşe tezaure ascunde,
De-ți născoceşte şi buric pe burtă,
Şi reliefuri cu parfumuri stranii,
Stranii pe lângă-un urdiniş cu funde,
Cu funde combativ la pândă, pe-unde
Picior peste picior face toți banii.

(CXXIV)
BALADA ULTIMEI PLIMBĂRI CU BENGOASA LIMUZINĂ DE ASPIRAT GAGICI

De tot periculoasă şi năucă,
Ce brav ți-asiguri de avarii sânii,
Locul întâi în topul săptămânii.
Utopica, să o numim perucă
De flori impudice, în pielea goală,
Acoperă-o idee genială,
De-a-îți deraia la noapte încă-o dată
Picioarele, cu meşteşug, feline,
Sub luna rău famată de ruşine,
Bată-ți cerceii-obrazul să ți-l bată.
Ne place fuga într-o limuzină
De aspirat gagici, cu milioane
Obraznice de molii din maidane:
Amândurora pe parbriz cu fină
Excentritate numele ni-l scrie,
Apoi ştergându-l într-o veselie;
Aruncă-ți rufăria exaltată
Şi nebunatică pe geam afară,
Iar mie smulge-mi blugii, aşadară
Bată-ți cerceii-obrazul să ți-l bată.
Acuma, Doamne, după izbitură
În zidul beat, de var şi cărămidă,
Îngerii Tăi ne-încântă cu-o splendidă
Spre ceruri înălțare şi-aventură;
La orgă, unul Bach, ceva de groază
Cu cât sublim prestigiu-oficiază,
Încât mai bine-ascultă resemnată,
Că prea-mi repeți aceeaşi întrebare,

„Cum ne-au primit fără bilet de-intrare?”,
Bată-ți cerceii-obrazul să ți-l bată.
Nu-i Paradisul pentru noi, cu-oricâte
Miresme în decoruri amărâte;
Aşa cum nu-am râvnit-o niciodată,
De tot zburdalnică şi zăpăucă,
Ce-ar fi să-o mituim pe Sapho, iată,
Să ne, spre-Academia ei, conducă,
Bată-ți cerceii-obrazul să ți-l bată!

(CXXV)
BALADA CU ILEANA COSÂNZEANA ŞI CELE TREI DORINȚE DE ÎNDEPLINIT

Plivind poiana doldora de flori
Scornite cu-aiurită migăleală,
Crini, margarete, clopoței, bujori,
Ileana Cosânzeana-adună-în poală
Şi-i zice dintr-un cântec: „Ce-are baba
La mare preț, de-i urci la cer cu roaba?”
Oricât pândeşte-în zarea cu molizi,
Nici un cioban, nici urmă de cosaşii
La pologit, doar scripcăraşi perfizi
O fac pe lăutarii şi nuntaşii.
Mai ocoleşte-un moț de muşuroi,
Mai dă să-apuce-un frag, dar dintr-o dată
Cel mai râios şi urâcios broscoi
Cu-o săritură-o sperie pe fată
Şi veselul ei cântec: „Ce-are moşul
La mare preț, de-i urci la cer cu coşul?”
„Mă-aruncă peste umăr de trei ori,
Altminteri cum să-ajuți pe nevoiaşii,
Rosteşte el, câți te cinstesc de zor
Şi-o fac pe lăutarii şi nuntaşii?”
Prin aer, sprinten şi rostogoliş,
Ileana zvârle pe scârbos cu greață,
De nimereşte-într-un mărăciniş,
Să nu-l mai vadă niciodată-în față,
Şi cântă: „Ce-are moşul nu-are baba,
Pe fugă se-împrumută şi-şi fac treaba!”
Tufişul înfloreşte-incendiar
Şi-un Făt-Frumos îşi potriveşte paşii,

Bâzgari zgornind prin ierburi, şi bondari,
De-o fac pe lăutarii şi nuntaşii.
„Prea mă invoci cu-ardoare pe-întrecute,
Divulgă-mi trei dorințe, ori trei sute,
Şi nu-o să fim la urmă păgubaşii!”
„Mi-ajunge *una*, de mi-o-îndeplineşti
Cu înmiită sete, ca poznaşii,
Când nori zurlii şi ciocârlii cereşti
O fac pe lăutarii şi nuntaşii!”

(CXXVI)
BALADA ÎMBROBODITEI ŞTRENGĂRIȚE CU ŞALUL NEGRU ÎN PARFUMATUL FUM AL CAFENELEI

În rece zloata, rană de cuțit,
Ea tremură sub nodul cu broboadă,
Cerşind pe o aglomerată stradă
Să cumpere icoane pentru schit;
Luându-i mâna şi-amândoi plouați
Dăm fuga-în cafenea, arşi de nesaț;
Complici, în fumul parfumat ni-i leacul
Şi-în neagră o licoare, cu caimace;
Stângaci, eu tac, dar ea deloc stângace
Îşi soarbe ştrengăreşte coniacul.
Minunăția unui bust fatal,
Sculptat maiestuos, de catedrală,
Pare-o Maria fără prunc în poală,
Încoronată pe un tron regal,
Cu nimb de transpirație şi-argint
Şi tăvălite-odăjdii-în hyacint,
Apoi, fără-ocoliş: „Mai mare dragul,
Mă-aşteaptă starețа la mănăstire,
Din dragoste să stoarcem mântuire!”
Şi ştrengăreşte-şi soarbe coniacul.
„În flori de păducel cu meşteşug
Ne îmbăiem cu simțuri hămesite
Şi ne iubim ca două osândite
La moartea vrăjitoarelor pe rug.
Cu banii de cădelniță un snop
Grozav de bice cumpăr la *sex-shop*
Şi alifii în arta cu arțagul.

Noaptea-în cearşafuri clocoteşte raiul,
Ziua cu rugăciuni ne dregem graiul!…”,
Şi ştrengăreşte-şi soarbe coniacul.
„În loc de *Viața lui Iisus Hristos*
Sub pernă-ascund romanele setos
Marchizului de Sade, puşcăriaşul.
Mai mult jertfite, nu trăim cât veacul
Şi-n *Înviere* dăm cu bobârnacul.”
Bezmetic zloata bântuie oraşul
Şi ştrengăreşte-şi soarbe coniacul.

(CXXVII)
BALADA VREDNICEI REGINE JUCĂUŞE PE UN REGAT TRIUNGHIULAR

În mână cu evlavie precum
Călugărițele *Sfânta Scriptură*,
Mi-o ții şi-o mângâi şi-o săruți pe gură
Şi lacom sorbi lunaticul parfum,
Pe când sperjur îți găuresc buricul
Şi-agăț un *boucle d'oeuille* ceva pericol;
Mai jos, ca în romantice poeme,
Se grozăveşte dulce şi varvar
Buchetul creț de-ocnaşe crizanteme,
Regino pe-un regat triunghiular.
De lene-întinşi pe patul năzdrăvan,
Un top tu răsfoieşti, de lesbiene,
Eu te vrăjesc cu rugăciuni obscene
Şi împreună aruncăm un ban,
Iar cine pierde face pe tăcutul
Cinş'pe minute îndurând sărutul;
Când să încep cu năbădăi năvala,
Cu *şase-şapte* tu câştigi la zar
Şi eu, învinsul, recunosc greşeala,
Regino pe-un regat triunghiular.
Trântit pe burtă degetul înmoi
În cea mai parfumată călimară
Şi-ți scriu pe şolduri versuri de ocară
Să-îmbătrâneşti şi să ajungi băboi;
Îmi sari în cârcă şi mă bați, măreață,
Doar mi-or rămâne vânătăi pe viață;
Dacă mă superi, pun pe tine briciul,
Din florărie să-ți ciuntesc măcar

Cea mai zurlie buclă cu deliciu,
Regino pe-un regat triunghiular.
În cele de pe urmă vânzoleala
Găseşte leacul şi-întărâtă boala,
Bătând, rupând, săpând în stăvilar,
Zvârlind la naiba jocul de-a asceza,
Încinşi, înfrigurați până la jar,
La fapta luptei trecem, cu *Geneza*,
Regino pe-un regat triunghiular!

(CXXVIII)
BALADA FERICIȚILOR ADAM ŞI EVA ÎN GRĂDINA DESFĂTĂRILOR

Grădină-a desfătărilor năuce,
Cu-abuz de utopii fără greşeală,
Freci soarele în zori să se usuce
Cu ciocârlii de-esență muzicală;
Nimic nu-i veştejire şi impas,
Nu se presimte nicăieri teroarea
Din blândul vârf al unui ac de ceas,
Iar la-înălțimea fiecărui ram
Nu-i pricopseala ei să ştie floarea
Ce fruct oferă Eva lui Adam.
Chiar Domnul în obsesiile Sale
Îşi face socoteli câte păcate-a
Plantat cu fast livezii ideale,
Din plin să Le deguste voluptatea;
Nimic nu-L vindecă de îndoieli,
Nici stelele perfecte-în constelații,
Nici crinii cu paloare de rimel,
Ba se împovărează ca de-un blam
Şi are zi şi noapte revelații
Ce fruct oferă Eva lui Adam.
Să fie portocale şi smochine
În zemuri dulci cu-asupra de măsură,
Ori sâni cu mere ludice şi pline,
Topindu-se zaharisit în gură?
Prin iarba leneşă, dragii de ei,
De-a v-ați ascunselea şi fără grabă,
Perdele-şi trag, abrupte, de hamei,
Jocul să nu-l zărească nimeni, cam

Făcând cu ochiul semn oricui întreabă
Ce fruct oferă Eva lui Adam?
Dar a-început acea derută, când
În taină Domnul şi-a grăbit mutarea
Odată cu cocorii, emigrând
Oriunde norii, cerul, depărtarea;
De-atunci se tot lărgeşte-un gol infam
Şi-uituc, paragină pentru mirarea
Ce *fruct* oferă Eva lui Adam.

(CXXIX)
BALADA VECHII MAGAZII CU NEVINOVATE JOCURI ŞI NĂZDRĂVĂNII

În vechea magazie cu-uscături
Şi flori de soc în saci de mohair,
E un azil de noapte în delir
Şi-o trândăvie până la huzur;
Precum ne sfătuiesc rețete-augure
Din *Critica irațiunii pure,*
Ornăm pereții cu fotografii
De nebunatic nuduri de fierbinți,
Feluri de feluri de năzdrăvănii
Scoțând grădina raiului din minți.
Țăndări, coroana ultimului țar
S-a spart printre măceşe în ceaun,
Iar coliere-atârnă, de tutun,
Pe uşa fără balama şi var;
Dă-mi sutienul cu rupturi barbare,
Să-ți liniştesc printr-o îndemânare
Sălbatici sânii, şi primejdioşi
De-atâtea-arome, pasiuni, dorinți,
Ba chiar impudic de neserioşi,
Scoțând grădina raiului din minți.
Cu imortele palide-în obraz
Şi ideale funii de ardei,
La grindă snopi de cimbru şi-alți vreo trei
De izmă lenevesc într-un extaz;
Prin zăpăceala-alcoolului de vară
Închipuim pe sacii de secară
Nevinovate jocuri de copii,
Pe cât de pofticioşi la rugăminți,

Pe-atât ne oferim *bijuterii*
Scoțând grădina raiului din minți.
Întotdeauna potriviți în locul
Cel mai prielnic să ne ardă focul,
Ne opintim cu zelul presupus,
Fără promisiuni de-a fi cuminți,
Inima-în flăcări, poalele în sus,
La solduri dragoste cu preț redus,
Scoțând grădina raiului din minți.

(CXXX)
BALADA CURTEZANELOR ÎN LINIŞTEA ŞI NELINIŞTEA TUTUROR VREMURILOR

Rodnic tezaur, cu miraje rare
Şi-abia-încreștită barbă de profet,
Văd între două şolduri statuare
Originile lumii de Courbet,
Extaz, răsfăț, nesaț, belşug, supliciu
Pictat cu frenezie şi deliciu;
De-aceea, când mi-aduc de voi aminte,
Din basme muze de odinioară,
Ruşinea-adoarme, inima nu minte,
E linişte, nelinişte, e seară.
Grecii-i spuneau pe nume, Afrodita,
Se tăvălea cu-Adonis în pârjol,
Zei şi păstori îi absorbeau ispita
Izvorului de miere la subsol;
Laïs cinstea lui Diogene soiul
De se-încingea de voluptăți butoiul.
Sapho, maestră de ceremonie,
Cu inima întemeia, sprințară,
Întâia-Academie de orgie,
E linişte, nelinişte, e seară.
Şi Aspasii şi dârze Messaline,
Cu tatuații sâni, de muşcături,
Slujeau altarul facerii de bine,
Ninon pârlindu-şi dracii în călduri,
Lucrezia cu-otrava şi-adulterul,
Ecaterina explorând misterul
Unui harem de-argați cu decorații,
Pe cizme cu noroiul de la țară,

Înfierbântați de taurine grații,
E liniște, neliniște, e seară.
Goi, pe Acropole, Serghei, poetul,
Iradiind parfumuri lucifere,
Şi Isadora îşi dospeau baletul
Parşiv, al nopții de inițiere.
După scandaluri, alb sclipindu-şi dinții,
Jura *Madamme* George Sand că se omoară
De-amanți căzuți în geniul suferinței,
E liniște, neliniște, e seară.

(131)

Nu-i o nevinovată confidență:
Îmi place-o uşă, una dintre toate,
Scânduri întotdeauna parfumate,
Să o întredeschid cu inocență;
Cafea pe rafturi, şi lămâi, smochine,
Dar tocmai azi, în magica dugheană,
Aleg pe-ascuns, răscumpăr o banană,
Cea mai zvârlită şi dosită bine;
Odată-ajuns, nu ştiu de ce, acasă,
Furiş mă-încui şi-îngenunchez de frică,
La pândă cu-ochi măriți, căci se despică
Şi cad fâşii de coajă tenebroasă,
Când tu, din miezul de-aur şi dogoare,
Răsai cu-o dulce lipsă de pudoare.

(132)

Târziu, lângă-un peron icneşte trenul
Fantomă, de-unde, încruntat pe scară,
În doliu, doamna-şi menajează tenul
Şi-între mari văluri elegant coboară
În gara noastră mică, bată-o vina
Şi condica de omeneşti păcate;
Să-o-întâmpine se străduie rugina
Încoronată-a căilor ferate,
Alături de-învățatul orologiu
Paul Garnier, cu-obraji boțiți de riduri,
Şi-o igrasie, suveran elogiu,
Cu mucegaiuri rodnicind în ziduri;
Sfidându-i, somptuoasa călătoare
Numai pe mine-în calea ei mă are.

(133)

De daruri schimb să facem: tu-mi aduci
O zi şi-o noapte în miniatură,
Cât să încapă într-o picătură
De şlefuită rouă pe lăptuci,
Cel mai nebun să bem, de-eretic drog,
Îndrăgostiți pe şleau bată-ne vina,
Să ne-amețească ticălos lumina
Într-un tablou de meşterul Van Gogh;
Iar dacă nu, beți şi răutăcioşi,
În mărăcini să transformăm *Scriptura*,
Să-i aruncăm prin paradis de-a dura
Ca-într-un coşmar de Hieronymus Bosch;
Cutremurat de darurile tale,
Sunt un ceasornic fără ore-astrale.

(134)

Cea mai ingenuă dintre-aventuri,
Să rătăcesc îmi place, după chef,
Pe trupul tău cu-ascunse-arhitecturi
Şi forme-edenice de relief;
Coloane statuare, două, lin,
De templu-în soarele violator,
Pe înflorate câmpuri, maci şi crini,
Genunchiul îndoindu-l, fac furori;
De dor, cu-o palmă protejez, şi drag,
Umbresc un snop cu spicu-ambițios
Şi ceru-mi pun cu stele rămăşag
Că-i mai pufos decât misterios.
De-aşez deasupra un ibric de ceai,
Dă-în fiert parfumu-a şapte nopți de mai.

(135)

Sunt croitorul, după cazier,
De dus cel mai grozav la balamuc;
Pe masa de maestru cu bucluc
Alene-o pânză pipăi, de mister
Al sunetelor mult prea străvezii;
O fi țesut-o domnul Mozart, din
Viori, garoafe, clarinete, crini
De-urzeală-în muzicale-academii;
Cu-încredere mă-apuc, te rog frumos,
Întâi să-ți iau măsura, inspirat
De înălțimea unde-au cutezat
Să-şi urce sânii piscul pofticios,
Apoi, dar ce să mai însemne-*apoi*,
Când numai voalul muzicii-i pe noi.

(136)

De pomină în rangul de regină,
Precum Fecioara printre pui de lele,
Ori băgăcioasă luna între stele,
Hoțoaica mea e-un jaf de curviştină;
În glorioase lupte rupem patul,
Când la bătaie punem meşteşugul
Să-aprindem cu obrăznicie rugul,
De-i fulgeră de năbădăi regatul.
Miroase-a şapte raiuri ticăloasa
Şi nărăvite mirodenii-în hoarde
Mă iau cu-asalt, dau iama cu petarde
Să-mi pârjolească fără flăcări casa;
Nici Venus în ferocea ei putere
Nu i-ar întrece-oftatul de plăcere.

(137)

Pe vremea când ne săturam cu-un măr
Şi-l împărțeam prin muşcături în două,
Nu-aveam răspunsuri, aveam întrebări
O sută fără nouăzeci şi nouă;
Amar şi amar de-oricâte păpădii,
Ghirlande, prea le împleteam, coroane,
Pe-asemenea zurlii bijuterii
Nimic plăteam la preț de milioane;
Cu mult mai rău, ba chiar cu mult mai grav,
De maiestatea lor făceam risipă,
Iar după zboruri prea în sus, grozav
Căzeam înfrânți aripă lângă-aripă;
O prăbuşire nu era de-ajuns
Atâtor întrebări fără-un răspuns.

(138)

Sărbătorim la cina specială
Aniversarea-îndrăgostirii mele.
În loc de diamante, cu migală,
Prepară-mi numai sandviciuri cu stele;
O rouă, nici o grijă, băutură
Setoşi vom savura, de orhidee,
Să ne aducă-un zâmbet pe figură,
De ameţiţi pe şapte căi lactee;
Mult mai târziu, în jurul orei zece,
Vei stinge candela, suflând, parşivă,
Prea nu e ştrengărie, spre-a întrece
Demența inimii, ba dimpotrivă,
Să celebrăm prin fapte ideale
Secunda sacră-a-îndrăgostirii tale.

(139)

Să ne iubim frumos, ca-într-o căsuță
La poala suflecată-a unui deal,
Toți greierii să întrupeze-un cal
Smucind nerăbdător la o căruță
Cu mere, să hălăduim prin sate,
Încet, la pas, de ce să ne grăbim,
Din mere de-aur să ne-îmbogățim,
Pe gratis împărțite jumătate,
Cealaltă să-o prefacem în mirarea
Cât răsărit de soare, cât apus
Am dus pe coviltir, ori ne-a condus,
Până-o să-şi facă-o roată-îndemânarea,
Pe-afonică-o nemargine de drum
Să eşuăm, nu ştim de ce şi cum.

(140)

„Ce-i omul, întâmplare, accident
Celest, enigmă a vieții, ori
Galactică eroare-între erori,
Trecutu-urcându-l până în prezent?”
Preafericiții-Adam şi Eva nu-şi
Umpleau paharul cu-întrebări de-asceți,
Prea se iubeau, cum numai tu mi-arăți
Doi fluturi zăpăciți şi jucăuşi;
Dă-mi voie să te-amenințț, şi mai dă-mi
O dată inima să ți-o prefac
Într-un incendiu-al florilor de mac
Iar paradisul să-l reînviem,
Acum şi-aici, pecetluindu-l cu-un
Prilej de pofticioase zburdăciuni.

(141)

Secretă-în labirintul vieții tale,
E-o subterană cât o-înfundătură,
Cu lanțuri, ştreanguri, bice de tortură,
Butuci, spânzuratori medievale,
Să-şi pună la-încercare meşteşugul
Ascunşi breslaşi sub măşti îngrozitoare;
Sau, pe-alte, dimpotrivă, coridoare,
Dai la iveală, sufocant, belşugul
De aur pervertit în mirodenii,
Ca într-un paradis de alchimie,
Iar sufletu-mi înalți, pe veresie,
Maestru în perverse drăcovenii;
De câte ori joci pe nevinovata,
Nu ştiu când eşti supliciul, când răsplata.

(142)

Diliu dintotdeauna, şi nepot
Al crengilor de mărăcini, buimac
M-am rătăcit ca primul idiot
În coşul paradit, cu flori de mac;
Mă ia-în răspăr gândacul fanfaron
Cu uniformă-albastru *polisman*
Şi-în cortul mă împinge, cu blazon
Şi candelabre-aprinse, de polen;
Cu-închinăciuni cinstindu-te, adânci,
Sorbim cu inocență opium;
De lene-întinşi ca nişte-amanți pe brânci,
Crunt mă-îngrozeşti din *cărți secrete*, cum
Vor pune gheara pe-univers, prezici,
Sinistrele imperii de furnici.

(143)

Preocupat, cu mâinile la spate
Şi pasul grav sosesc la fix în gară,
Aceeaşi oră-în fiecare seară,
Şi trenurile număr, dezolate;
Nu ştiu ce-anume crede calendarul,
Nu meditez în sala de-aşteptare
La soarta într-atât pilduitoare
A spiritului tutelar, acarul;
La casele închise de bilete
Nu cumpăr nici măcar de-un ban tristeţe,
Iar pe-undeva un zid cu două feţe
Nu-şi mai aruncă-o uşă de perete;
Cum nu cobori pe tocuri din vagoane,
Cu-un gest salut ilustrele peroane.

(144)

De ce vă întristați că-am revenit?
Era superbă ticăloasa, ba
O scurtă fustă-o dezvelea, cafea
De neagră, ca un bocet istovit;
Vă rog, scuzați-mă, distinsa mea
Însoțitoare nu plângea, ci îşi
Semeț purta, măreț, fără-ascunziş,
Trupu-elegant, nicicum de haimana
Amăgitoare printr-o mască-în fals,
Din contra, mă-absorbea hipnotic, pur,
Şi o lumină emana-împrejur,
Într-o lentoare-agonică, de vals,
Apoi nimic…Simt frigu-în omoplați,
Când ne plimbam, cu-un zâmbet, braț la braț.

(145)

Unde-au căzut uitării, *ubi sunt*
Plăcerile din vremurile când
Luai între două degete, gustând,
Frenetice tartinele cu unt?
Ci, sacru, unde-i timpul, în ce rai,
Cu of de-l plângi şi-l râzi cu vai şi-amar,
Dar fericita votcă din pahar,
Pe veci, unde-a pierit, în ce guleai?
Noaptea cu toate orele târzii,
Unde-au fugit în joacă, sub ce pat,
Ciorapii tăi, să-i apăr de păcat,
Cei mai zburdalnici şi mai străvezii?
Deci spune: ceasul unde s-a ascuns?
Oriunde-o fi, nu dă nici un răspuns.

(146)

Dulceața în borcan, zaharisită,
Nici o aluzie nu-a mai păstrat
Din falnicul cireş încoronat
Cu galaxii şi zodii de elită;
Destinului dau mulțumiri, şi ție,
Că apa-i capodoperă-în pahar
Şi-o degustăm ca pe-o alegorie
A hiperboreenilor ghețari;
Nemaigăsind sublime subiecte
De a tăcea, implori, cu-adânc folos,
Să ne rostogolim prodigios,
Reînviind acel dintre proiecte,
În paradis, fragili, când amândoi,
Muşcând un măr, dam ceasul înapoi.

(147)

De jos în sus mişc degetul precum
Marii maeştrii-ai scrisului frumos
Şi caligrafiez de sus în jos
Pe sânul tău *Om mani padme hum*;
Sculptura proslăvindu-i, de-abanos,
Cu-ofrandele de miere şi parfum
Altarului mă-închin *aici şi-acum*
Între-amândouă şolduri, credincios;
Azi patul ți-l proclam celesta mea
Planetă cu oceane şi furtuni
În aerul mai limpede ca un
Cristal ascuns, de stâncă, pe-undeva;
Te rog, din naufragii să mă-aduni
Şi fă-mă zbor de-o mie de lăstuni.

(148)

Călare-în şa pe-un brav Apollinaire,
Cu paşii în buiestru franțuzesc,
Cireada futuristă-mi păstoresc,
Cu-atât, prin meşterul bijutier,
Mai salonardă cu inele, cu
Mondeni cercei şi diademe-în păr;
Pe câte-o *voie lactée*, mai în răspăr,
De-o-încânt cu-alintul *Mademoiselle Lou-Lou!,*
Voalu-şi potriveşte, deranjat,
Şi snobul bot, uitându-şi de izlaz
Şi buruieni, îmi suflă în obraz
Parfum de violete, demodat;
Din suprarealiştii ochi, şi puri,
Citesc, în loc de bozii, *nos amours*.

(149)

Desculți nu-ai vrea, ori numai în papuci
Să-o punem fără frică de-un furat
Cireşe, tu ciudată, eu ciudat,
Cu greierii într-un amurg, năuci?
Să ne prostim, ori să ne-închipuim
Ca în copilărie, că avem
Aripile deschise în tandem
Şi-atingem toate marile-înălțimi
Vrăjitoreşti, împărăteşti, cereşti,
De unde-alegem tandru atârnând
După urechi cerceii rând pe rând,
Să-ți dovedesc ce pot şi cine-mi eşti;
Acasă, reîntorşi din amintiri,
Or fi cireşe ori nedumeriri?

(150)

Citesc scrisoarea ta şi-mi povesteşti
Sublime aventuri la-învățătură,
Cum sutienu-întinde-o legătură
Între sărut şi sferele cereşti;
Ascunzi frenetic în caiet amiezi,
Dar mai ales extaz în buzunare,
Un conținut cu peisaje rare
Sub rochia de-mi vine să-aiurez;
Când, în amurg, ciorapul ți-l dezbraci,
Se-opreşte soarele de zăpăceală,
Iar ceasul gării face-în pielea goală
Băi în furtuna cu-ochi elegiaci;
Într-un ghiozdan cu temele-întrerupte,
Sfidăm pe proşti şi ne iubim pe rupte.

(151)

Încă-o etapă-a luptelor de clasă
Va-înflăcăra succes după succes
În revoluție, dar mai ales
În patul tău cu faimă luminoasă;
Numai de-o sacră ură să-avem parte,
Asalturi să ne zguduie din minți,
Şi groaznic insurecții, de fierbinți
Şi tăvăliri pe viață şi pe moarte;
Sub mari şampanii, brav aiuritoare,
Desfăşurate cu avânturi noi,
Pe cei flămânzi să-i răsplătim, pe goi
Şi pe învinşii-în vremuri de-înfruntare,
Cu-un somn de pomină, şi fără vise,
O casă cu obloanele închise.

(152)

Perfect maestru în diversiuni,
Un sân îți şlefuiesc, nebun la toate,
De nu-l încap o mie de carate,
Pe când, cu-ambiție, mănânci căpşuni
Muşcate într-un stil tendențios,
Ca nişte perle până la trufie
De-a rostogolul printr-o farfurie
Cu zahărul royal de vanitos;
Mai răsfoim pe-ascuns un manual
Versat în delicioase maniere
De-a lenevi, profundă-omagiere
A paradisului primordial;
Cu bibliografia studiată,
Ne-aventurăm prin ceruri încă-o dată.

(153)

Întotdeauna în laboratorul
Muzeului de Arheologie
Din radio răzbate-o melodie
Abia şoptită cu-încetinitorul;
Ți-aşez cireşe, cele mai zemoase,
Pe ştirbe cioburile unei oale
De Cucuteni, pictată în spirale,
Dar tu mă-înfrunți cu genele drăcoase,
Când muşti flămând, muşti desfrânat cu dinții;
De cărți asediați, mult prea savante,
Prostii ne adresăm, pasionante,
Spre gloria-academică-a ştiinței,
Ba-ți mai deschei doi nasturi la cămaşă,
Din sutien să-mi dai încă-o cireaşă.

(154)

Brav, zi de zi preafericit nisipul
Şi lemnul geluit cu nerăbdare,
Primesc dragi forme şi-şi preschimbă chipul
În casa ta cu perne-ameţitoare;
Peretele şi-o uşă libertină
În prag se-îmbrăţişează pe măsură,
Oferta lor lumină din lumină
Smintindu-ne urcuşul spre luxură;
Prin vaze-adânci cu flori sălbăticite
Frivoli zburdăm şi nu ne-ascundem graba;
De-obraznice incendiaţi, ispite,
Sub nesimţite-oglinzi concepem treaba
Cea mai impudică şi scandaloasă:
Cu coatele ne odihnim, pe masă.

(155)

Voluptuos, cu inima vacantă,
Avid de-o aventură-în noaptea asta,
Numai de-al naibii îmi trişez nevasta,
Cu-*Adela*, dulce-amara mea amantă;
De lene, mângâindu-i cartea-în braţe,
Mă-atotscufund asiduu-în lectură;
Fardată, cu-umbreluţă, în trăsură,
O plimb prin schituri, facem boroboaţe.
La gazdă, revenind, în sat, dăm pace
Plăcintei ţărăneşti, lămpii-în perete
Şi-într-o odaie-ascunşi de foame, sete,
Dăm iama-în bunătăţuri, cât ne place;
În zori, cocoşii zgâlţâie ferestre,
De-aş tot fugi din ficţiuni campestre.

(156)

Amantul tău, un boss miliardar,
Te-asediază cu-ochii revanşarzi
În vila doldora de bodyguarzi
Măreți şi detectivi particulari;
Noi, într-un automobil blindat,
La bord cu legături prin satelit,
Pe-un drum cotim, de țară, părăsit
Şi ne-afundăm ceva de speriat
În umbră de salcâmi şi păducel;
Puri față-în față şi destrăbălați,
Zvârlim la naiba blugii renegați
Şi ne iubim pe flori de muşețel,
Ba încă-o dată mult mai furibunzi,
Când țârîie mobilul şi răspunzi.

(157)

Bravi, fânăria de la marginea
Livezii, hârbuita fânărie,
Noroc de noi că-o mai proptim cumva
Cu vrednicie şi mărinimie;
Din floarea-soarelui îi lustruim
Un lampadar cu brațele-atârnate,
Când greieri proşti ne scârțâie o sim-
fonie ruptă de realitate:
Pe martorii o fac, nemincinoşi,
Că zbenguiala noastră celebrează
Grădina desfătărilor de Bosch
În cea mai aiurită după-amiază;
Arată-mi sânii şi-om fugi în rai,
Celestă cavalcadă fără cai.

(158)

Deloc ascunşi sub falsele pudori,
Să discutăm pe față, voiniceşte,
Cum sutienul tău adeseori
Cu magnificență mă prosteşte;
E-o perfidie a istoriei,
Un ritual de ceasuri fără ace,
Înscris proiect cu râvnă-în epopei
De la-învechirea vinului încoace.
Noroc de crinii foarte libertini,
Ilogice îşi mai permit dichisuri,
De-ți vine-în preajmă să le-adormi puțin,
Dar eu, dispus, şi tu, la compromisuri,
De nu mai ştiu nimic, de nu mai ştii
În sânul tău ori în Eden mă-îmbii.

(159)

De-acolo ni se trage zăpăceala
Şi zelul de-a iubi imaginar,
Nevrednicul lipici de-abecedar
Cu frenezie ne slăveşte şcoala;
Dintr-o miraculoasă datorie,
Pe-ascunselea suntem inițiați
În *Cartea sacră-a sânilor bombați*
De noua-învățătoare de magie.
Citim cu râvnă, recitim poeme
Anume dedicate ritual
Acelui templu drag şi senzual
De prinții cafenelelor boeme
Şi ne jucăm de zodii mai presus,
Ca Magdalena-în brațe lui Iisus.

(160)

Când mergem, dragei mele prinț consort,
La piață, ea cu fantezia, eu
Însacoşat şi antrenat la greu,
Căpşunile-i produc un disconfort,
Smochinele ignoră, de-ananas
Să nu audă, merele i-apar
Tot ce-a produs cultura mai vulgar
De la geneza lumii până azi,
Nu piersici dulci în şolduri, rodii nu,
Să nu-întâlnească niciodată fragi,
În struguri vede-un jaf de perle vagi,
Cu-un gust de vin ratat şi superfluu,
Dar câte-esențe, ce miresme de
Miresme-a nu ştiu cui şi-a nu ştiu ce…

(161)

Sublimă catedrală de lumini,
În fața ta, cu-ardoare de eretic,
Dă-mi voie să îngenunchez bezmetic,
Între-amândouă-altare să mă-închin;
Abia ascunde stângul, dedesubt,
Afurisit un ritm, cel mai fierbinte,
Bombat şi-obraznic, dreptul, sub veşminte,
Canonizează un buton corupt,
Cu-exagerat un sfârc de dedulcit
La rele, de-aşa-mi vine-întotdeauna
Să nu te-întreb de ce-o faci pe nebuna,
Că prea de tot îmi place pedepsit,
Fi-ți-ar de râs şi plâns, cu blasfemie,
Altarele-ale raiului să-ți fie!

(162)

Din câte mi se-întâmplă nu-înțeleg
Nimic, sau eu am devenit nimic?
Căzut în poala ta, mă reculeg
Şi nu-am putere ochii să-i ridic;
Te-apleci, ținându-mă în brațe, dar
De unde zâmbetul mai protector
Decât lumina unui felinar
În beznă, când asupra mea cobori?
Decad, secundă cu secundă, mai
Bătrân, mai jalnic, mai demoniac,
De se transformă într-un putregai
Cămaşa mea cu stepe de bumbac;
Eu mă-îngrozesc de ceea ce devin,
Tu ca un sfeşnic luminezi, de crini.

(163)

În cârjă îşi târăşte o ruină
Aproape arvunită celor morți,
Pe bani puțini sub zdreanța unui şorț,
Cu sticla-în buzunar, de tescovină.
De-o-întrebi răstit: „Te-ai drăgostit vreodată?”,
O taină se întâmplă-în univers:
Din pământii se-înseninează verzi
Doi ochi de zeitate-încoronată;
Cât ai clipi renaşte-a doua oară
Demonic sfâşiind cu dinții-un măr
Şi-o cotropeşte-un zâmbet în răspăr
Cu-un râs cutremurând steaua polară;
După-încruntatul „Dracul să te ia!”,
Se-îndepărtează într-o cârjă-abia…

(164)

Sus, cu-ochii după nourii pe cer,
Nu lipsa păsărilor mi se-arată,
Ci în fereastra-albastră, uite-o fată,
Cu flamura perdelei şterge-un măr;
Jos, trecătorii lângă trecători
Nici nu-au habar pe-un trotuar sau altul,
Că-i vede cineva din tot înaltul,
Dintotdeauna sau adeseori;
O fi Madona-în rugăciuni, o fi,
Nu-o fi de geamuri vreo spălătoreasă,
Ori îngerul oraşului, de pază,
Aripile-odihnindu-şi, străvezii;
Fie miracol, fie contemplare,
O fată muşcă-un măr ca o iertare.

(165)

Răstorni în iarbă, jos, pe margarete,
Cu-acea pragmatică dezinvoltură,
De străzi, trei mii, cu vile pe măsură
Şi-o cafenea, să nu murim de sete;
Mai straşnică nu ştiu minunăție
Decât poşeta supraîncărcată,
De unde-mi scoți ca pe-o aristocrată
Maşina ta, draci, ce maşinărie,
Mari ne dăm pe şapte bulevarde!
Ce-ai zice, de aici mutăm hotelul,
Ori lunii pur şi simplu-i facem felul
Şi-o doborâm din cer în miliarde
De verighete, cioburi, curcubeie,
Parşiv să mă săruți pentru idee.

(166)

Chiar Mahommed, chiar Buddha şi preablândul
Iisus, mesia Sfintelor Scripturi,
Cu lăcomie-au degustat, muşcându-l,
Fructu-adulat de zei şi secături;
Când noi o facem pe culegătorii
De mere coapte-în soarele năuc,
Voi sunteți vijelia nopții, zorii
Cu gângurit, în geam, de guguştiuc;
Alunecând pe-arome năzdrăvane,
Ne tăvălim prin raiuri cu polen
Cât generosul praf pe gramofoane,
Cât fast pe munții hiperboreeni,
De nu ne dăm nici să visăm răgazul,
Nici să gândim în trânta cu extazul.

(167)

Blestem să cadă pe piciorul tău!
Călcând l-aud cu-arcadicii pantofi
Supremul bine şi supremul rău
Pe străzi cu nume vechi de filosofi;
Să-i fie statuară forma, dar
Nicicum să urce până în zenit,
Pericol să aprinzi canicular
În cer alt soare, dar închipuit;
Pe-ascuns să ți-l cobori într-un ciorap,
Ca pe bijuterii sub cinci peceți,
Un fir sărind, să ai dureri de cap
Pe mângâiate, azi, ieri, mâine, să-ți
Fie un consult pe loc, de fericit,
Piciorului căzut din infinit.

(168)

Într-un parfum cu-armoarii decăzute,
Să ne îndrăgostim ce-ar fi, total,
De-un hal jucându-ne fără de hal
La ora-întâi şi şaizeci de minute?
Pe sâni ți-aş aplica vechi etichete
De vinuri cu lipiciul genial,
La rang să ți-i ridici, de carnaval
Mascat şi degustat pe îndelete;
Cum nu ai chef să-ți mai auzi elogii,
Ci-îngemănate ca-într-un ritual,
Tăcând şi netăcând esențial,
Mari gonguri, clopote, mari orologii
În cerul inimii, interior,
Zbor de-înălțare îți descântă, zbor.

(169)

În lanul pervertit, grâu printre maci, te
Împiedici într-un spic şi-mi cazi pe spate
După-un tertip, de nu ți-aş recunoaşte
Cu-îngăduință trucurile toate;
Nu te-amăgi cu setea prea departe,
Să-o faci pe zvăpăiata-acestor locuri,
De jocuri cu zburdălnicii nu-ai parte,
Nu-ai parte-oricât mă-ademeneşti pe-alocuri,
Pe-alocuri dornice de zburdăciune:
Ciorapii-arunci, ba chiar uitând ruşinea,
Ne dăm pe bune-învinşi, sau pe nebune,
Să ne iubim pe-un deal de boabe-în pâinea
De-a toată ziua, să ne fie-acasă
Mai dulce, mai bogată, mai gustoasă.

(170)

Lumina unei stele şi arcuşul
Contrapunctând puțin polen de zestre
Se-amestecă armonios cu-albuşul
Din rodnic oul păsării măiestre;
După dospit, se-întinde aluatul,
Iar tu, deasupra, flú şi împănată:
Rimel, arome, ojă şi ciudatul
Ciorchine de cercei în ciocolată;
Cum nu-i aproape nimeni vinovat că
Prin casă resturi are, dintr-o carte,
Îți ung fecund cu lăptişor de matcă
Făloşii sâni, dar numai pe o parte;
La focul *fresh* te-aşez, a patru fluturi,
Până te rumeneşti printre-aşternuturi.

(171)

Sub muntele cu râuri în cascade
Şi broderia-andrelelor de pin,
Pantofi, ciorapi, furou, tot ce susțin
Pe mine, unul după altul, cade;
Jos liricul costum de curtezană,
Cea mai dilie-esență de nimic,
De-mi scapă, mă abțin să-o mai ridic;
Nu-s o idee platoniciană,
Încearcă-un pas, aruncă-mi o privire,
Trezeşte-te, nu-am coborât pe scări
Eterice şi străvezii din cer,
Să-aduc nici unei clipe izbăvire,
Ci-aş vrea credința-într-un pământ sublim –
Aici e paradisul, când iubim.

(172)

Pe ziuă, de urechi ți-atârni ce vrei,
Păcate şi-inventare infidele,
Notificate-în versuri cât mai rele
Sub modă populară de cercei:
În stânga, piatra-i dintr-un zid
Al raiului de-origine divină,
O minunată formă de ruină,
De-aceea se-întrevede translucid;
De lobul drept, cu armonie-agăți
Un curcubeu adânc, de promenadă,
La solduri târguit, peste-o cascadă,
Pe jumătate ori pe nici un preț;
Oricum ți-ar fi-atârnicii, se-aud şoapte:
Ai şi mai şi bijuterii de noapte.

(173)

Precum Homer ne cântă-în epopeea
Războiul crinilor cu libidoul,
Iubitei mele-i desenez furoul
Cu aurore din Hiperboreea;
Mai are-un trup legitim ca păcatul,
Cu-o inimă în formă de căpşună
Şi-un dormitor febril, unde-i căşună
Să scârție a vechi tangouri patul;
Formează-o parfumată adunare
De foarte-înfipte cuie în perete
Colecția de-amurguri şi portrete
Cu amanți culeşi din flori imaginare,
Precum ne păcăleşte-în *Odiseea*
Un alt poet, ori tocmai de aceea.

(174)

Credeam pe-atunci, era-în copilărie,
Nededulcit la gânduri abisale,
Că-în radioul drag, cu baterie,
Actori şi-actriţe miniaturale
Închipuiau ceva din Caragiale,
O noapte furtunoasă, comedie
Cu-amoruri şi jupâni prin mahalale,
O, lămpi cu abajur, o, gelozie!
Murise un *tătuc* şi-o simfonie
Cu marş funebru se scurgea agale,
Pe când o uşă rea, de magazie,
Sinistru scârţâia din balamale.
Cu-amărăciune-am plâns, dar altădată,
O, vechea mea, cutia mea stricată.

(175)

Când rupi cu dinții dintr-un măr mustos
Şi fleaşcă te împroaşcă pe obraz,
Ți-aş linge fruntea, gura, cu extaz,
De sus, urechi, bărbie, până jos,
Dar, fără probabilitate, ți-aş
Lăsă în pace nasul, pentru că,
Cu pisicesc talent, mi-adulmecă
Pretenția de-a nu fi păgubaş;
Ai fructul tău secret, cu mult mai bun
Decât lăptoase-ofertele din rai,
De unde-extragi misterul să mi-l dai
Mai roşu ca o carne de căpşuni,
Iar de ruşine, ori de altceva,
Închidem ochii, pentru-a savura.

(176)

Cu frenezie, când îți torni în poală
Ciudatele-amănunte din poşetă,
Un măr în variantă incompletă
Îşi dă infirmitatea la iveală;
Cum nici o necredință nu te-apasă
Cu toate fanteziile credinței,
Zemos, degeaba-i reciteşti cu dinții
Scriptura într-atâta generoasă,
Ba chiar, din trusa Evei din vechime,
Maestră-în fel şi chip de macheaje,
Ai moştenit poznaşe finisaje
Şi irigări, tentații unanime,
Să ne jucăm pe burtă şi pe spate
Ca două portocale desfrânate.

(177)

Desigur, nici tezaure bancare
Nici fresce, ori statui din Vatican,
Ci altceva de-o falnică valoare
Îmi tăinuieşti de-a valma în ghiozdan:
Castelul tău cu steaguri de vacanță
Sub zugrăvite ceruri care mai
De care într-o dulce-exuberanță,
Cum vicioşii se iubesc în rai;
Brav, seara ne condamnă după seară
În paturi ludice de protocol
Să ne dedăm a mie una oară
La pozne şi răsfățuri fără-ocol,
Cu-acea mirare de-unde până unde,
Gol, cine-în sutienul tău se-ascunde.

(178)

Lehamitea ți-e numai o-înscenare,
Aduc o mie una de dovezi:
Cu fulgerul din ochi mă curentezi
Ca pe-un trăznit stejar la drumul mare;
Dezbracă-te pe mal şi, îndrăzneață,
Descântă-te în baia de argint,
Cascadei şi pădurii mulțumind
Cucernic, păpădia ei de viață!
Vopseli, parfumuri, pudre ideale
Se-îneacă în şuvoiul fără peşti:
Acum, pe prundiş, priveşti, de lene,
Spre arcuit un curcubeu, şi moale,
Doar eu, într-un genunchi, aproape strig,
Lumini cutremurându-mă de frig.

(179)

Ca într-o elegie să intrăm
În cafeneaua-aproape ireală,
Din cele sfinte cu fervoare să-mi
Propui dulci leacuri pentru plictiseală;
În flirtul până la esențial
Cu zahărul prea tos într-o privință,
Ai sâni de-a dreptul nespirituali,
Cu toate-urmările de cuviință;
Dar ce să mai vorbim de sutien,
Prea îl exportă-aceeaşi Doamnă Soartă,
Să-i însceneze îngerii-în Eden
Spectacole de artă pentru artă;
Decât mirări, a lor, a ta, a mea,
Să ne sorbim tăcerea din cafea.

(180)

Îți tragi, de dragul soțului de-acasă,
Respectuos din degetul subțire
Minunea verighetei cu safire
Şi-o legi de-un ram de salcie pletoasă;
De cum arunci, să-înceapă nebunia,
Pantofii-într-un tufiş, la întâmplare,
Ciorapii, sutienul, dă în floare
Sub şoldurile noastre-Împărăția
Lui Dumnezeu cu ierburi desfrânate,
Să-i devorăm de foame cozonacii,
Aici, pe feciorică şi-urda vacii,
Morți jumătate, vii pe jumătate;
Bravi bărzăuni ne-îndeamnă la ureche,
Ori cete îngereşti de modă veche.

(181)

Spre carnea ta de ambră, răsturnată,
Cu strâmtul rai, şi-abia întredeschis,
Unde pătrunde punerea-în abis,
Mă năpustesc pe coate câteodată;
Tu, vajnică, pui la bătaie smocul
De flori sălbatice, dospind nectar
Şi-arome, până se-întărâtă jar,
Precarul masculin sporind amocul,
De buimăcim zburdalnica fâneață,
Vampirul tău încoronat royal
Arzând ca o cometă, marțial,
Fie-înserare, noapte, dimineață;
Altar nu ştiu, să-l dogorască focul,
Ca între şolduri, bată-le-ar norocul!

(182)

Ofrandă, *Cartea cărților* prezice
O cosmică, o sacră sărbătoare,
Când intri ca un împărat călare
În sanctuarul meu cu negre spice;
Se-încinge-în profunzimi de catedrală
Pârjolu-eternității feminine
Şi vinuri dau în clocot, şi festine
Descântă-o alchimie abisală;
Strigăm, cădem, zburăm de bucurie,
Plonjăm, ne bălăcim în mări lactee,
Cu ochii torturați de curcubeie,
Of, cea mai diafană grozăvie
A morții, unde somnu-i legământul,
Un leac din ceruri germinând pământul.

(183)

Întemnițată-în turnul mai ales
De fildeş, îndârjită-o simfonie
De Mahler sprijină cu măreție
Cupole strălucite în exces;
Simțim cum inimile noastre ard
Ca nişte mieji aprinşi de galaxie
Şi fac să explodeze frenezie
Din plin împodobită cu hazard;
În zbor interior, în zbor suprem,
Sunt viu, cu fulgere şi nebunie,
Tu, între-aripi urcând, eşti vie
Şi-în brațe unul altuia plonjăm,
Iluminați de-acea euforie,
Prea multă mie, infinită ție.

(184)

Deci mă iubeam cu Alba-ca-Zăpada,
Pe când şapte pitici cu tatuaje,
Lei, zmei, păianjeni devorându-şi prada,
Ne înscenau draconice trucaje,
Cum ne drogam cu dansuri în tripouri,
Ea goală, cu picioarele viclene,
Eu gol, de muzică-ameţiţi, tangouri
Ca în romane argentiniene;
Ori alte dăţi, să ni se ducă buhul
În orişicâte puncte cardinale,
Prin votca-îmbogăţiţilor cu duhul
Iluminam dezmăţuri geniale,
Cu dărnicie metamorfozate
În zone-eliberate de păcate.

(185)

Ce brav maestru în hoțomănii
Ți-o fi furat ca pe-o bijuterie
Scrisoarea mea cu timbre de hârtie
Din ezoterice tipografii?
Se interzice să expediezi
Valori nedeclarate la ghişee?
Dar nici trei amărâte Căi Lactee
Şi alte-o mie una de dovezi
Să nu-aibe omul drept să-ascundă-n plic,
Nici mori de vânt, nici cărți de vise, dacă
Aşa-i filosofia lui buimacă,
Târâş, de felinar sub Carul Mic?
Acum tăgăduind ca niciodată,
Cumplit mi-e inima de-împovărată.

(186)

Eşti în laboratorul tău de al-
chimie cea dintâi magiciană,
Pe nas, pe ochi, pe-obraz cu-o năzdrăvană
Vitrină-a măştilor de carnaval;
Talentul ți-l proclami, de melomană,
Bătând castronul providențial
În ritm năucitor de triumfal
Cu şapte linguri fără de prihană;
Cel mai apetisant îți place când,
Lumină nobilă, cuptorul arde,
În miez vibrându-i un quartet de coarde,
Idile de arome înălțând,
Şi-în aer, de mirare, explodează
Căderi de îngeri infideli, de pază.

(187)

După-înserare tăvăleşti în joacă
Lumina nopții ca pe-un crud nămete,
Pantofi pierzând, şi rochie,-amanete
Prin roinița cu-un fel de promoroacă
Şi-obrăznicie afrodiziacă;
Cum nu-i băgăm în seamă, desuete,
Ne iau cu asonanțe, pe-îndelete,
Un milion de greieri în tărbacă;
Pe bust, cum ai rotirea-a două dealuri
Încununate-afabil fiecare
Cu o înflorităr-îmbietoare,
Să le mărturisim ce idealuri
Solemne şi-alte-avânturi ne frământă,
În timp ce, totuşi, universul cântă.

(188)

Întâi cu undițe, oglinzi, cristale,
Se pescuieşte o sirenă, ori,
În caz contrar, cât mai stăruitor
Se-oferă invitații speciale,
Apoi se mângâie pe solzi, pe sânii
Aproape-întotdeauna ideali,
De nu, cu-acelaşi magic ritual
Se şlefuiesc, al palmelor, hapsânii;
Peştoaica după carte preparată
Cu flori romantice, cu lumânări
Iradiind oricâte-exagerări,
Se savurează lacom, dintr-o dată,
Nemailăsând în inimă-altceva
Decât o drojdie de-a despera.

(189)

Nu-ai s-o găseşti picior peste picior,
Ci-întâi ridică stângul, fără teamă,
Şi dreptul mai apoi, ca-într-o reclamă
De statuari ciorapi, şi sfidători;
Cu-asemeni marş drăcos de-aerian
Pe drept cuvânt mă calcă în picioare,
Iar fusta şi-o aruncă într-o stare
De să-o boceşti de milă şapte ani;
Mai bine-aş tot lega-o fedeleş,
Cu limbi de crin, dar câte-i de fierbinte,
Anapoda, zurlie, fără minte,
Îmi va distruge patul, fără greş;
Ce-i de făcut şi cum să mă încred
Într-o aducătoare de prăpăd?

(190)

„Într-un faimos tablou o fascinantă
Femeie-în pielea goală, cam felină,
Cu doi bărbați alături, după cină,
Înveşmântați la modă, nu-i amantă
De lux la iarbă verde, ci-întrupare
Profundă a dorințelor obscure…”
Îmi spui şi-în jur foşneşte o pădure,
Ca-într-un Manet, cu lac şi bărci precare;
Pe haina mea te tăvăleşti, profană,
În cotul drept cu lene rezemată,
Pe nas cu-atât polen, pe-obraji, fardată,
Cât scuturi dintr-un ochi de buruiană,
Dovadă că nu-mi eşti, orice s-ar spune
De binevoitori, o ficțiune.

(191)

Drogat şi vicios şi pui de lele
Trântit pe-un țărm, sărut între picioare
Pe cea mai dezmățată vrăjitoare
În naufragii şi-ale ocne rele;
Cu poalele în cap, boțite, rupte,
În felul ei căznindu-se pe spate,
Sudorile îi năvălesc, sărate
Şi lubrice din şoldurile-abrupte;
La tăvăleală cărnurile-şi zbate,
Grei, pumnii şi-îmbrâncelile-înfiripă
Înspumegate frenezii, de țipă
Amar căzând şi decăzând pe coate,
Ori valurile-şi colcăie-în furtună
Şi-şi fulgeră şi-şi zguduie şi-şi tună.

(192)

Arunci, rotind în aer, o valiză
Pe pat şi-începi să-îndeşi la repezeală
Ce vezi cu ochii, uşa-întredeschisă,
Castanii, teii, Banca Națională
Cu trotuarele şi bulevardul
Ca o eşarfă sub autobuze,
Vitrine-adânci, cu manechine, fardul
Şi argintiul tub cu ruj de buze,
Cofetăria, vântul, norii, cerul
Din parcul primăriei, cu fanfara;
Nervos, trânteşti capacul, smulgi mânerul
Şi pleci, târând prin gropi şi bălți, povara.
Eu desperat alerg, tu, desperată,
Spre-o gară dispărând cu tine-odată.

(193)

Cu marea nu-i de glumă, cine vrea
Să-o-îmbrățişeze, e-o *femeie* marea;
Tăcerea, tihna ei mă-aruncă-în starea
Feroce de-a-i respinge dragostea,
Pe când furtunile şi mii de mii
De răsuciri răstindu-i desperarea
Nu-s frânte jocuri, frânte de-a splendoarea
Şi nebunatice năzdrăvănii;
Nu-am fost nici o secundă marinar,
Nici algele nu i-am gustat, nici sarea,
Nu i-am luat vreodată apărarea
Cât au hulit-o înecații, dar,
Îmbrățişând-o, am simțit cum bate
Prin inimile ei nenumărate.

(194)

Eşti prea aproape să ne întâlnim,
La numai o întindere de mână,
Din lipsa depărtării şovăim,
Secunda prefăcând-o-în săptămână,
Dar ce frumoase vremuri au mai fost!
Cu mari eforturi, prin corespondență,
Amurguri fără rost şi zori cu rost
Prea îți expediam din abundență;
Absența te durea, a unui nor
În alb peregrinând la întâmplare?
Într-un colet îți trimiteam, cu sfori,
Un kilogram de umbră călătoare
Şi ceasuri îți sculptam, cu secundar
Din raze de la paznicul de far.

(195)

De unde-ai prins năravul, dezbrăcată
Ca Eva din scripturi să sprijini trunchiul
Stejarului, abia-îndoind genunchiul?
Eu, inspirat şi tolănit pe-o cioată
La şase paşi, distanță colosală,
Acum, când văd cum mă sfidează sânii,
Cer ajutorul competent al mâinii
Să-i mai sculptez o dată, cu migală;
E-o sacră misiune, şi-absolută,
Aşa că nu-ți mai ridica piciorul,
Ci-n mine prețuieşte *Creatorul*,
Iar fluturii în amândoi salută
Cea mai superbă parte cu fervoare
A unei vieți deloc nemuritoare.

(196)

Degeaba-mi fierbi o sută fără una
De buruieni în oala de pământ
Şi-mi faci pe vrăjitoarea sau nebuna,
Răsplată-un strop cerşind, de crezământ;
Să te proclami prea vrei o dărâmare
De-azururi abisale-asupra mea
Şi rochia-ți ridici spre cingătoare,
De-mi tai genunchii, mă cutremuri ca
Pe-un brad lovit nemernic de topoare;
Tristan şi-Isolda nu-ar mai încerca
Să-absoarbă-acea sălbatică licoare
Şi-înflăcărarea mă convinge-abia
Acum, vrăjmaşo, în ce vijelie
De foc mă clocoteşti pe veresie.

(197)

E-o nebunie-atroce-a scufundării,
Buimace fulgere de nelumină
Îşi zvârcolesc de nu se mai termină
În moarte fascinația pierzării;
Din prăbuşirea, una pentru toate
Căderile-în infern dintotdeauna,
De nicăieri un orologiu bate
Secundele, pe toate pentru una,
Când nebulos renaşti din agonie;
În ochii-întredeschişi cu-acea mirare
De-eternă reîntoarcere, o mare
Tăcere şi-inocență reînvie;
Nu-aprindem lampa, obosiți de-o joacă
Şi împăcare paradisiacă.

(198)

Spre luminiş mă furişez, nicicum
Să te pândesc la râu, în scăldătoare.
Pe când eşti una dintre căprioare,
Nu-s vânător, dar vina mi-o asum.
Te judec aspru, bei cam hămesit,
Pândeşti, loveşti nervoasă cu piciorul,
Să izgoneşti cât mai încolo norul
De trândăvie-în apă oglindit;
Cum mă presimți pe-ascunselea, te-îmbraci
Pervers în piele de femeie goală
Şi-înfuriindu-ți sânii, dai năvală
În felul tău să mă răpui, dibaci,
Iar după cea mai scurtă-alergătură,
În iarba-ciutei mă devori, cu ură.

(199)

Semeț, printre mari doamne hărăzite,
Ți-s poalele de-aceeaşi grea culoare
Ca faima unei piețe moscovite,
Şi tragică, şi cutremurătoare;
Fast mă întâmpini sub un cer de nouri.
Cu mersul în abuz de superbie,
Te-or fi creat maeştrii în tablouri
De-o fantezie până la fobie;
Cerceii-energizați şi colierul
Şi paşii-înviorează-un vast spectacol,
Încât mă-încarc frenetic de misterul
Ce amplă revărsare şi miracol
Croit cu sângeroasă-îndemânare
Ți-e rochia de-o roşie splendoare.

(200)

Doream să te prezinți mai nu-ştiu-cum
La vernisajul de-artă planetară,
Aşa-ai creat o rochie de seară
Prelungă, monahală, oarecum
Celest croită, cu migală, din
Oceanu-Atlantic atârnând în cute
Voluptuos de grele, prefăcute
Spre poale în castele vechi pe Rin;
La gât, eşarfă, Dunărea destul
De-albastră te exprimă foarte bine,
Sub concentrată broşa-în trei rubine,
New York, Paris pulsând, şi Istambul,
Spre-a recunoaşte-în câteva cuvinte
Minunea-acestor magice veşminte.

(201)

Ai sânii într-atâta de nebuni,
De nu încap cu magnificență
Şi-oricâte-anarhice previziuni
În zeci şi zeci spitale de urgență;
Cu unghii la o mână-alcătuieşti
Esențial o armă ucigaşă,
Cu fulgere să-i luminezi, cereşti,
Ca pe-o nelegiuire sub cămaşă;
Când nu-s nici imprecații, nici lozinci
În fioroasă lupta pentru pace,
La ce-or fi bune celelalte cinci
Cu ascuțişuri şi mai şi dibace,
Decât să-i tatuiezi de-oricâte ori
Pe magicii mei binefăcători.

(202)

Cum norii de-am uitat să-nchidem, cerul,
La infinit continuă-ntrebarea,
Încât cumplit mă-apucă desperarea,
Dar tu ți-aduni cu hărnicie părul
Cu-abil în creştet nodul şi nu-ți pasă;
Nu-am încuiat nici uşa, nici lăstunii,
Aşa că toți ne ştiu, sau numai unii,
Eu de nebun, tu-în draci de-ambițioasă;
Un fir, cinci mii, un milion de fire
De iarbă-am tăvălit de-a rostogolul,
Îmbrățişați, plătindu-ne obolul,
Când învinovățire, când nuntire;
Ca o teroare-în suflet se depune
Nevolnicie, jaf, amărăciune.

(203)

Deasupra țărmului de piatră-abruptă,
Pe când, în vânt, se-încaieră-obsedate
Zvârcolituri şi strigături de luptă,
Ocrotitor te-îmbrățişez din spate;
E desperarea ei de vijelie
Să-şi înghiontească pumnii în pământul
Luat la bătaie cu sălbăticie;
Năpăstuiți sub acoperământul
De nouri sfărâmați de-alergătură,
Cum nu s-a fost vreo alta niciodată,
Obraji ne-atingem şi-absorbim pe gură
Amărăciunea mării, vinovată;
Rafală-îngenunchind-o cu rafală,
Jaf ne iubim în ploaia colosală.

(204)

Cu inima nebună de legat,
Zbătându-se de nerăbdare-în piept,
Mă îndârjesc la pândă şi aştept
Un tren să mai apară,-exasperat;
Frânând, cu-atroce-întârziere, din
Cireada de vagoane, scris pe şleau,
Mănuşi, umbrele nu coboară, sau
Cu-înaltul toc acei pantofi, şi fin;
De-a valma în puhoiul de temut
Zăresc pe doamna *nimeni*, chiar pe ea,
Şi ne-arătăm ce-înseamnă dragostea
Pe ochi, pe-obraji, la modul absolut;
Plutim, abandonând bagajul, braț
La braț, cu umerii înaripați.

(205)

Prea am uitat de nevinovăție,
Când ne iubeam cu uşa descuiată
Şi lumea ne-apărea de tot curată
Pe verde iarba din copilărie;
Dădeam bacşişuri foarte importante,
Întins pe pâine-amurg să se consume,
Din căni sorbeam, pe fabuloase sume,
Bijuterii şi crini cu diamante;
Plăteam pe datorie şi bravadă
Nici zăpăciții zori să nu revină,
Doar greierii, în breaslă, să-şi susțină
O cât mai bramburită serenadă;
Prea ne-apărea iubirea inspirată,
Să-o mai jignim cu uşa încuiată.

(206)

În egoismul meu exacerbat,
Pe-o sumă, azi, transcedental de mare,
Nu-ți mai divulg de unde-am cumpărat
Doar pentru mine un apus de soare;
Prea-s hotărât destinul să-mi asum,
Isprava mea, iluminând, profundă,
Voi exalta-o încă de pe-acum,
De câte-orgolii şi greşeli abundă;
Cu mâinile pe inimă promit
Schimbări, în ceasu-universal, majore,
Un foarfece de aur şlefuit
Cu fast să mă-înveşmânte-în aurore,
Trufia sânilor să-ți cuceresc,
Precum Iisus imperiul ceresc.

(207)

Degeaba-mi scrii şi mă somezi: „Începe
Măreț spectacolul în toată-amploarea…”,
Urcându-şi, coborându-şi, să văd marea,
Nu-mi trebuie stihia, spre-a pricepe
Furtuna în grandoarea ei, furtuna;
O inimă mi-ajunge cum se zbate
Ca un ciclon de clopote-agitate,
Mi-ajunge-o inimă, e prea mult una;
Nu-au fost surâsuri între noi, ci ură
Pe viață şi pe moarte, jaf, demență,
Infern, unde nu-încape inocență
Nici picătură lângă picătură;
Şi încă-mi spui „Te-aştept cu nerăbdare,
Fără-amândoi, ce naiba rost mai are?…”

(208)

Oricât mă copleşeşte supărarea,
Mari, geamurile-întregului oraş
Sunt ochelarii cei mai pătimaşi
Din câți mi-i împrumută întâmplarea;
Pe-o luminată stradă, cu statuie,
Văd cum te-aşteaptă cineva, nervos,
De se dărâmă viața mea pe jos
Iar ție-ți bate inima în cuie;
În altă zi, mult mai târziu, cețoasă,
Zăresc şi-aud şi simt deodată cum
Loveşte în fereastră un parfum
Şi-asupra mea nezgomotul apasă
Cu-un fel anume de nădejde, să-ți
Redau surâsu-într-un oraş măreț.

(209)

Iar părul tău, nervosul, e-o grădină
În zori imaginând un labirint
Profund sculptat cu-agrafe de argint
De-o agresivitate feminină;
Dă-mi voie împăciuitor să-ți mângâi,
Ori mai degrabă-obraznic să mă joc,
În stil, cu pletele-atârnând, baroc,
De sus, ca nişte snopi, în jos, de frânghii.
O palmă ia-mi, să-ți necăjească sânii
Cu-atât mai zvăpăiat şi indiscret,
Pe cât ne defăimează-un brav poet
Că încă *nenăscuți ne latră câinii*;
Corzi de vioară, nu întâmplător
Ciorapii tăi vibrează pe picior.

(210)

Când marea-înnebuneşte, ce-aventură!
Furtuni ca o renaştere-în dureri
Îşi zvârcolesc, agită cu bravură
Înverşunarea-agonisind puteri;
Ascunşi după ferestre cu perdele,
Freamătă casa, tremură sub noi,
Până se rupe cerul din proptele,
Iar patul ne devoră pe-amândoi
Cu zvăpăiată-atâta lăcomie,
De-erupem, ardem, explodăm suprem
Şi-agonizăm înfrânți fără simbrie
Şi decădem, pierim, reînviem;
De-oricâte ori ne-atingem şiretlicul,
Tu eşti magia, eu sunt ucenicul.

(211)

Dulapul vechi, trei rânduri şi parter,
Expune jos, la uşa de intrare,
Boțiții până la neantizare,
Rupții pantofi, pe vremuri, de plimbări
Cum nu s-au pomenit în cartier;
Ba singur unu-şi mai aduce-aminte,
Un domn cu cărți de poker dinainte,
De rockul domnişoarei, sus, pe scări;
E-înscris cu nori nelegiuiți pe cer
Şi mari năpaste pe pământ, prea vine,
Abia târşindu-şi paşii de-azi pe mâine,
Cu măturoiul domnul gunoier
Şi-în tomberon, de tocuri, la grămadă,
I-aruncă spre-o finală escapadă.

(212)

Alunecă-întru totul genială
O toamnă pe acoperişuri ude,
Un imn abia-ațipind, de Buxtehude,
La clapele din nici o catedrală;
Alături, sub umbrelă, pe-înserate,
Ce-ar fi să facem, braț la braț, ocolul
Oraşului, el decimat în rolul
De-îndrăgostit, noi fericiți cum toate
Gălețile se metamorfozează
În diademe-împărăteşti, cu steme,
De unde aurul din crizanteme
Iradiază rază lângă rază;
Interpretat continuă, de gală,
Spectacolul la orga pluvială.

(213)

Nu soarele în clocote, ci sori,
De străluceau, ce se-întâmpla pe cer?
Mult mai presus de-enigme, eu prefer
Înflăcărați doi sâni scânteietori;
S-ar fi topit planetele-în prăpăd,
Dogorâtor neant, pe când aşa,
În dragul dormitor mult mai ceva
Ca paradisu,-îngenunchez şi cred;
E-un început de lume patul tău,
De chef cu nebunii la infinit,
Cu prăbuşite țăndări buimăcit
Din ultimul, pe hăuri, curcubeu;
Oferă-mi sorii, ospitalier,
Să-i beau nesățios, ca pe-un mister.

(214)

Pe rând cad frunze, frunze curg pe rând
Şi-asculți *Missa Solemnis,* până-ți vine
Să lăcrimezi, planeta-îmbrățişând
Cu-îngenuncheată umbra lângă tine;
Pe ochi spălată, pe obraz, pe mâini,
Eşti florărească, ori o toamnă vie,
Minute, ore, zile, săptămâni
Înnourarea-ți schimbi în bucurie;
Mi-alegi o crizantemă, pe cea mai
Nebun de ciufulită şi bogată,
Cum florăriile din rai în rai
În veci de veci nu-au pomenit vreodată;
Cât despre întâmplarea de-*a cădea*,
Ar fi de spus cu totul altceva.

(215)

Invită-mă luni, sâmbătă, sau joi
În labirintu-ascuns al vieții tale,
Bilete, gări să bem, de trei parale,
Şi-aruncă-mă prin halte mai apoi;
De ieri am rupt-o-în soartă până azi,
Cred cărțile de bune maniere
Şi place unora să-atotdespere
Că mi-o cârpeşti cu-un singur ac de ceas;
Să-ți spun pe cinste ce părere aş
Avea de-o sală goală de-aşteptare:
Mă doare bezna ei cu-acea splendoare,
Unde pe-ascunselea, sinucigaşi
De gât pe supărate şi-apucate
Bem trenurile, toate-întârziate.

(216)

Când unghiile dintr-o bănuială
De crime ți le acuz, prea îndestule,
Paharul tău cu apă minerală
Promulgă, una după alta, *Bule*;
Când infinitul, verdele livezii,
Produce-un măr cu maxime delicii,
Muşcat l-arunci în farfuria-amiezii
Cu urme criminale de suplicii;
Când liberi mai ales de obiecții,
Sărim de la o simplă şi impură
Discordie-academică la lecții
În patul tău sublim de la natură,
Freamătă-adânci cearşafuri cu fervoare
Ca nişte steaguri revoluționare.

(217)

Nu căuta-în filosofie miez,
Când spargi o nucă-în două semilune.
Să muşti un măr şi să-l abandonezi
E dreptul tău la imperfecțiune;
De câte ori citeşti neserios
Până la sfert o carte serioasă,
Simți o durere undeva mai jos
De prețul crizantemelor pe masă,
Iar patul tăvălit în flux-reflux
Demult o fi ajuns la desperare,
Ca pe-alifii o vinzi acum, de lux,
Cu etichete de-întrebuințare,
Pe rând, sânii de uns, aşa se spune,
Să-i înzestreze cu agresiune.

(218)

Pe când aveam obsesii-în arsenal
Şi crude-atacuri de nefericire,
Cum să-ți dezbrac furoul ideal
Mă învățai din *Cartea de citire*;
Acum, încoronat deja cel mai distins
Expert în legendare sutiene,
Dă-mi voie să îngenunchez învins
De sânii tăi brav tatuați cu scene
Războinice, cum nu-au imaginat,
Bătăi cu perne şi-alte proiectile,
Aezii-acelui veac îndepărtat
În epopei, pe scutul lui Ahile;
Febril te rog, dă-mi palmele ingrate
Şi-eliberează-i din captivitate!

(219)

Ți-o spun cu-obrăznicie şi bravadă,
Cum niciodată nu citeşti nimic
Din multele prostii câte-ți dedic,
Mai bine las cometa fără coadă;
Pe mutra desenez, a semilunii,
Royal profilul tău, dar cu mustăți,
Să simți ce-abominabil te răsfeți,
Când amândoi o facem pe nebunii;
Din bunătate-aleg dezavantajul
De-a nu-ți întoarce zâmbetul pe dos,
Tu, dimpotrivă, muşti primejdios,
De-a mai rămas din măr numai mirajul;
Scrie-i pe coajă ce defecte ai
Şi înapoi aruncă-mi-l, în rai.

(220)

Zurlii, cum ne jucăm, şi-în pielea goală,
Eu, vrednicul ştrengar, tu, ştrengăriță,
Ce-ar fi să te-înveşmânt în foi de viță,
Năbădăios, cu-un strugure în poală?
Nervoşi că scumpe-ascunde teritorii,
Să-l devorăm bob dulce cu bobiță,
Să nu se-aleagă nici o rămăşiță
Din paravanu-edenic al splendorii!
Abia atunci, nebuni ca două-ospicii
Propuse pentru mondializare,
Vom da publicității cu fervoare
Un catalog ingenuu de vicii,
De imprimat în formă ideală
De-a dreptul pe-aurora boreală.

(221)

Din câte am eşecuri la-îndemână,
Îmi zidăresc în inimă o casă
Prăpăstioasă, mai prăpăstioasă,
A neodihnei smulse din țâțână;
Aici ascund pe cine vreau şi-mi place,
În primul rând pe tine, bosumflată,
Că-ți scriu pe sâni, mereu sau câteodată,
Tot felul de nelegiuiri stângace;
Tu ştii să ierți şi-mi dărui pasiunea
Capitulării-în fața unui mare
Festin, amestecându-mi în pahare
Amărăciunea cu amărăciunea,
Pe rugul tău, de-ai flăcări şi mândrie,
Aruncă-mă, să ard cu frenezie.

(222)

La poarta cu-acvile de bronz lovesc
Până-mi deschide-o servitoare-în casă,
O zgripțuroaică de măturăreasă,
Cu vechi inel pe deget, boieresc;
Ghebos, mă-îndrumă spre-un hambar spăimos,
De sus, ca o cascadă, prea himeric
Or fi, nu-or fi hărți, tomuri pe-ntuneric,
Hârțoage, terfeloage, până jos;
Un zbierăt crunt…Apoi, cu pasul rar,
Sub candele într-un priveghi, astrale,
Magistru-mi iese-în cale cu-ale sale
Mici mâini, şi fragede, de cărturar:
„Pe când Infernu-i slujba doamnei mele,
Mi-aprinde Beatrice *solli e stelle*…”

(223)

Oraşul mic împachetez, şi-urât,
În sclipitoare coli de celofan,
Iar funda i-o înnod pe după gât,
De-un roşu mătăsos şi năzdrăvan;
Îți scriu pe panglică *„Iubito, pen-*
tru tine” şi mă-înec pe străzi ca un
Alergător în lipsă de-oxigen,
Încă-un cuvânt de-îndrăgostit să-ți spun;
Pe scări, cu punga urc, etajul doi,
Şi năvălesc în strâmtu-apartament,
Să-întind pe masă, numai pentru noi,
Cel mai fantast, cel mai fosforescent;
Grăbeşte-te încă-un sărut să-mi dai
Pe-un megapolis pervertit în rai.

(224)

În amărâtă piață, şi-obidită,
Pe-o masă de ciment, sau mortuară,
Zvârlit în lapovița planetară,
Un măr zăresc, frumos ca o ispită,
Măr hărăzit, ori numai ficțiune,
Măr de livadă hiperboreană,
Pe-alese sărutat de-o fetişcană,
Drag, dulce până la perversiune,
Mirific, sferic, sacru, în putere,
Măr de muşcat zemos, cu toată gura,
Ferice de-împărțit cu-îmbucătura,
Cel mai frenetic, roşu dintre mere,
Milostivire de arome bune
Şi reculegere în rugăciune.

(225)

Nenorocos, cu-adresele pierdute,
Pe-onirică o margine de drum,
Între-Andromeda şi Triangulum,
Te-am regăsit mai zilele trecute;
Pe podium, galacticu-Amadeus
Cu râvnă îți descântă-un *Jupiter*,
Ori greieri umblă-anapoda prin cer
Şi toacă din Colomba în Proteus,
Beți şi obraznici, imnuri cu aluzii,
Că prea-i munceşti pe-amanții ideali,
Să-ți geluiască-în lemn de portocal
Confuzii născătoare de iluzii;
Strâng Universul şi-l aşez discret
Pe noptieră, lângă-un alt poet.

(226)

Drăcoaico, să petrecem într-un bob,
Cel mai brumat, de strugure, pe-o viță,
Zob să ne buimăcim viața, zob,
Tâlhar de pomină şi-o tâlhăriță;
Flămânzi, jaf de-însetați, nelegiuiți,
Să-o dăm la mama naibii de tortură,
Măreț, din soarele la Austerlitz
Napoleon să stoarcă-o picătură
În felinarele de carnaval,
Cu-încoronări pe creştet, boreale,
Extaz să bem din ceruri de cristal
Şi semne strălucind, zodiacale;
De-ți place chelnerul, dă-mi un sărut
Şi vom plonja în cheful absolut!

(227)

Întâi să învățăm abecedarul,
Amănunțita noastră buchiseală,
Dar până culmea-atingem, ideală,
Nici cartea nu ne-ajunge, nici glosarul;
În felul meu făcând-o pe şcolarul,
Mirări mă tulbură, esențiale:
Ce cupe ai, sub sutien, regale,
De unde-mi torni, în picături, nectarul;
Cu zel, pe pat repar o-încrețitură,
Să pară cât mai sideral altarul.
Pe un perete machiat cu varul
Se-însufleteşte-o magică pictură
Cu jocuri de-umbre-a două brațe-în fugă
Asupra mea plonjând, să mă distrugă.

(228)

Credința mea de intră în impas,
Brav înfloreşte necredința mea,
Când luna-aruncă nourii-în extaz
Şi-şi dezgoleşte rotunjimi sadea;
Nici prea deştept nu-a fost, nici prea tâmpit,
Ci mai degrabă fluture-apostat,
Cine mascat în crin a născocit
Prosteasca-învinuire de *păcat*;
Numai asceții veştezi au decis
Să-ascundă-îndrăgostiții sub ocări,
Fântâni secătuind, din paradis,
Iubirea prigonind-o pentru-un măr
Pătruns cu proaspeți dinții, virginali,
Un glob perfect, un măr universal.

(229)

Întâia oară te-am văzut, pardon,
Cu frânele scrâşnind între picioare.
Eram pe-autostradă pieton,
Când limuzina, fără-exagerare,
Nebun gonea, cu fugă de-avion;
Deodată-ai hotărât, dintr-o sfială,
Să-opreşti lângă-amărâtul Cupidon
Abia târşindu-mi paşii de-oboseală;
După un ceas, la hanul cu balcon
Şi jar nestins în votcă năzdrăvană,
Îmi onoram freneticul blazon
De hoţoman iubind o hoţomană;
În slujba ta, ca dintr-un sacru-amvon
Rosteam: *Verweile doch, du bist so schön.*

(230)

Pervers, un măr din paradis furat,
Rupt pe ascuns în două jumătăți,
După mai multe semne-a eşuat
În sutienul tău cu bunătăți;
Imaginez o formă de-aluat
Cu-un conținut extrem de imprecis,
Trecând printr-o maşină de tocat
Oricâte imnuri şi-elegii s-au scris;
În cremă de-un asemeni unicat,
Cu mâini i-aş lustrui, de virtuoz,
Să-ți fie sânii vrednic de-admirat,
Ca soarele-în amurgul fastuos,
Ba, cum furați s-au fost din paradis,
Să-i savurez fără vreun compromis.

(CCXXXI)
BALADA VOLUPTUOŞILOR ZUGRAVI LA ŞCOALA DE NUDURI CU TERIBILĂ PATROANĂ

De dragul ei musteşte portocala,
Miroase universu-a scorțişoară.
Madona Venus bântuie prin *Şcoala*
De nuduri de o pomină-exemplară,
Ba dedulcității crini în păgânie
Cu-adâncă parşivenie-i îmbie
Pe meşterii zugravi la tevatură,
Să-o primenească de-orişice zorzoană,
De să se-încreadă ca-într-o-nvățătură
Cine-i în breasla dragostei patroană.
Giorgione-o frăgezeşte cu lumină:
Pe-un grav cearşaf cu-încrețituri şi pernă,
Destins, un trup de-o linişte alpină,
Din efemer spre devenire-eternă
În umbra după-amiezii ațipeşte
Şi sânii-i smulg un zâmbet, ştrengăreşte;
De-o crede-o nimfă Cranach, cam diformă,
Boucher o place cât mai dolofană,
Prin carnea roz mărturisind, enormă,
Cine-i în breasla dragostei patroană.
Bătrânul Tizian din vechi Veneții
O dezgoleşte-încoace de perdele,
Cu-obraji iluminați de-esența vieții,
Încă-un poem frenetic de vopsele;
Rubens pe noapte-îmbată zăpăcite
Chermeze şi sabaturi de-Afrodite.
Manet preferă-o cină în pădure,

Domni *chic,* de cafenea parizianã,
Şi goalã-amanta, explicând *de jure*
Cine-i în breasla dragostei patroanã.
Când ceru-i mort şi-l judecã profanii,
Schiele-o gãseşte sacrã-între picioare,
De-ajunge, în cãtuşe, la-închisoare;
Naiv în suflet, printre-obsesii stranii,
Triunghiului de pãr fãrã prihanã
Îi aflã,-abia murind, Modigliani
Cine-i în breasla dragostei patroanã.

(CCXXXII)
BALADĂ ZVĂPĂIATĂ DESPRE IZBA CU ACOPERIŞ DE TRESTII ÎN VIFORNIȚĂ

Omagii funiei aduc, de ceapă,
Cu fudulie lângă fudulie,
Şi vrednicului păpuriş de apă
Din metafizica legătorie,
Căci numai nerăbdarea mi te-arată
De *fresh* cât eşti cu fusta prescurtată,
Ba mai probezi arhaica-aventură
Prin degete electrizându-ți părul
Şi-ibricu-şi fierbe-aromele în gură,
Când peste somnoroşi vibrează cerul.
Vifornița, pe-acoperiş, în goană,
Vântură trestii, snop cu snop, flecare.
Boemi ne hârjonim, trântiți pe-o blană
De căpcăun vânat la întâmplare,
Doi nătăfleți de-o infinită lene;
Cu izba în balansuri prin troiene,
O punem de-un bordel sub canonadă,
Sorbi-ți-aş dintr-o țâță somniferul
Sperjur, cealaltă înşfăca-o-aş pradă,
Când peste somnoroşi vibrează cerul.
Îmi joci, ori nu cumva, vreo boroboață?
Primejdioase degetele tale
Rebel sticlindu-şi oja şugubeață,
Fac lege junglei printre portocale,
Şi una-mi dărui, împărțită-în două,
Cu-aprinsul miez şi inundată-în rouă,
Superb cârlionțată,-încât, deodată,
Până-în rărunchi îi devastez misterul

Stelar de flacără extaziată,
Când peste somnoroşi vibrează cerul.
Jaru-a murit de mult şi-şi camuflează
Cişmeaua de răşină încă trează;
Veghind în beznă marginile Căii
Lactee de-usturoi cu toți cățeii
Legați la bot, acolo-i efemerul
Cuib rustic să-l răstoarne derbedeii,
Când peste somnoroşi vibrează cerul.

(CCXXXIII)
BALADA CU FALNICUL COCOŞ DE CUPĂ ŞI BOCITOARELE ÎN MARELE DOLIU

Pe vremuri, într-un car umplut cu flori,
De-a buşilea se hârjonea cu fete,
Sub lină lună, după cântători,
Spânz, calomfir, sulfină, margarete;
Mult mai târziu, când revenea la *vilă*
Şi cobora din *Lancia* virilă,
În scumpe-şi îmbăia, şampanii, soața,
Apoi, în meşteria de-a sărutul
Şi zbenguitul până dimineața,
Cine-i de vină i se spune *mutu*'.
Pe ani, când Moş Cocoş bătu optzeci,
Primi trofeu o nouă limuzină;
Ținea-în ogradă, lângă stupi, dovleci,
Ochioasă-în scurtă fustă, o vecină;
E-o bănuială, dar nici baba nu are
De la vlădica binecuvântare
Bisericii de-a plămădi prescură:
Prea la tustrei *păcatul* li-i avutul,
Prin zvonuri, şuşoteli din gură-în gură,
Cine-i de vină i se spune *mutu*'.
Şi-aşa, în bună noapte către zi,
Pârdalnica de joacă năzdrăvană
Cu baba şi vecina-în flori sfârşi
În țipete, colivă şi pomană;
Lângă sicriul craiului de cupă,
Vădane, două, bocetu-şi astupă
Şi apă-i storc pisicii din broboadă,
Străine, altele, pe dispărutul

Jelesc, de nu-încap lacrimi în baladă:
Cine-i de vină i se spune *mutu*'.
Cucoane-în mare doliu, jupânese
Se-întrec: „*Regrete-eterne*", preotese
Cu snopi de busuioc în descusutul
Batic, călugărițe, gospodine,
Ghicitorese bleastemă-absolutul
Pe şuşotite: „Doamne-ajută!…Cine,
Cine-i de vină i se spune *mutu*'."

(CCXXXIV)
BALADĂ ANUME DEDICATĂ PARADISULUI CU NĂSTRUŞNICĂ PORTIȚĂ DE INTRARE

Noi nu-avem bună creştere şi ştim
Să recunoaştem fără ocolişuri,
Lascivi şi lacomi până la sublim,
Ce sumedenie de ascunzişuri
Pline cu giuvaere abisale
Găsim sub rochii, sutiene, poale;
Abia înoți în spicele-efemere,
E-un lan pletos, un lan iluminat
De maci în candelabre-aurifere,
Când ai un trup clădit pentru păcat.
Ca un chefliu, arunci dintr-un picior
Ornat pantofu-în flori de măzăriche;
Nesperiată de vreun vânător,
Chiar dintre noi țâşneşte-o potârniche
Şi țipi, de frică ridicându-ți fusta;
Uite,-în bretonul ciufulit lăcusta
Pare un drac parşiv de jucărie
Şi-mi spui fără reproş: „Pe-orice bărbat
Cu-un damf îl mituieşti, de-obrăznicie,
Când ai un trup clădit pentru păcat.”
Desculță şi întinsă pe-un cearşaf,
Cu fruntea-într-o agrară diademă,
Pârăşti pe desfrânatul caligraf:
O nobilă ți-a zugrăvit, emblemă,
Unde piciorul nărăvaş se-îmbină
Cu celălalt ştrengar într-o grădină
De-arome şi-mi şopteşti cu-înflăcărare:
„Aici maestrul a imaginat,

Năstruşnică, spre paradis, intrare,
Când ai un trup clădit pentru păcat.”
Vag, peste dărăcite catifele
Îmi plimbi o mână cu intenții rele,
De hoțoman pus numai pe furat,
Până o poartă-mi dărui, inimoasă,
Lemn de-abanos în fluturi ondulat,
Cu frenezie de grădinărească,
Când ai un trup clădit pentru păcat.

(CCXXXV)
BALADA SCĂLDATULUI ÎN PLOAIE ŞI A NEBUNATICELOR ZBENGUIELI

Întunecată zi, dar hărăzită
Să spargem, zăpăciți, cutia milei,
De unde şterpelim de recuzită
Decorul stepei dintr-al clorofilei;
Dospiții nori cu ugere de soi
Se prăbuşesc ruină peste noi
Cu-un fel oracular de bunătate:
Împiedicați de-a valma în mohor,
Râzând şi dezbrăcându-ne cu spor,
Ne hârjonim plouați pe săturate.
Apocaliptic, cerul se despică
În fulgere țâşnind pe nicovală;
Bravi, fără-astâmpăr, păsuire, frică,
Sărim ca la scăldat în pielea goală,
Cu aruncate hainele-în boscheți,
Zdrobind sub tălpi măcrişul pădureț;
Tu în genunchi, eu îndoit pe coate,
Unul pe altul ne pândim felin,
Din plin de-a rostogolul prin pelin
Ne hârjonim plouați pe săturate.
Odată cu percuția măreață
De tunete sclipind îngrozitoare,
Îți potrivesc, ofrandă din fâneață,
De margarete, smocu-între picioare,
Dar tu, de-a naibii, cu-un buchet vâlvoi
De floare-abia roşcată, de trifoi,
Mă bați drept mulțumire pentru toate;
În cimbrişorul tocmai potrivit

Să-l facem sacru loc de tăvălit,
Ne hârjonim plouați pe săturate.
Încolăciți într-un acelaşi ghem
Fanatic, ne topim, ne revărsăm,
Lehamite-în puhoi de-ebrietate,
Până la stingerea fără puteri,
Muți, răsturnați, abia suflând, pe spate,
Sub ultima fulgerătură-în cer,
Sleiți, răpuşi, plouați pe săturate.

(CCXXXVI)
BALADA CASTELULUI SCULPTAT CU SUPERBIE DE MAGICA NATURĂ

Întemnițată-în blugii strâmți şi-albaştri
Şi-în noaptea ochelarilor de soare,
Citit, eşti horoscopul meu, în aştri,
Al celui mai smintit dintre sihaştri
În trează lumea doar după-înserare;
Cum universul între noi depune
Şi deznădejdi, şi-otrăvi, şi sfiiciune,
De şapte mii, îți scriu, de ori pe zi,
De şapte-ori şapte mii pe săptămână,
Şi rugăciuni, şi-ocări, şi nerozii,
De scurtă fac pe suflet şi la mână.
De-o fără-asemănare-arhitectură,
Sculptat popoul tău cu superbie
Ca un castel de magica Natură
Are-armonii de bucurie pură
Şi-adânci altare de mucenicie;
În blugi, năbădăioşii mei, din fire,
Pe-oculte căi răzbate-o îndârjire,
Când mai poznaşă şi parşivă, când,
Posac, *turnul din Pisa* într-o rână
Deodată se trezeşte, gând la gând,
De scurtă fac pe suflet şi la mână.
Răvaşelor, tu nu răspunzi, precare,
Dar în castelul cu perdele mate,
Secretizând mistere şi splendoare,
Cine pătrunde dragi interioare
Stors moare, şi sleit de voluptate;
În beznă, forfotesc obscur dorințe,

Fulgerături, tenebre, umilințe
Şi primul clocot răbufnit măreț
Al inimii înflăcărate până
Se varsă-în bătălia unei vieți,
De scurtă fac pe suflet şi la mână.
Din bluză dezvelindu-ți panoplia,
Perfid continuă-ți cochetăria
De-înfuriată mare la necaz,
Cu nebuneşti parfumuri la-îndemână;
Jos ginşii şi de-a dreptul în obraz
Perversul sutien de pavoaz! –
De scurtă fac pe suflet şi la mână.

(CCXXXVII)
BALADA CURATEI ÎNVĂȚĂTURI DESPRE ARTA LUNATICĂ A STRIPTEUZEI

Fără iluzii, fără deziluzii,
Până la clocot m-a înfierbântat
Fiica-ameţitoare-a mamei Rusii:
Iluminat la minte şi-îmbăiat
În inimă ca de-o fermecătură,
Mi-a dat, curată, votca-învățătură
Şi buzele cu fast mi-a sărutat:
Cel de pe urmă sfanț de necredință,
Uimit şi răsfățat şi exaltat,
Să nu-l preschimb pe nici o pocăință.
Întâi, numai cu-o mână, balerina
De cornu-în cer, al lunii, s-a-agățat,
Frige-i-ar focul şi bătu-i-ar vina
Arzoaica şerpuire de-acrobat!
Fulgerătură cu fulgerătură,
Nouri cu mişcătoare-arhitectură,
Şi-un *blues* năuc, în orgă fermentat,
Mă istovesc până la neputință,
De sparg încă-un pahar, căci m-am jurat
Să nu-l preschimb pe nici o pocăință.
De sus, lin şi lunatic, dansatoarea
Lansează-un sutien şampanizat
Şi-l prind periculos, îi sorb sudoarea
De crin stricat, de crin asasinat
Pervers în dracul ştie ce-aventură,
Dar dintr-o dată, prea-în alergătură
De-anarhic *rock-and-roll* înfuriat,
Smuls de la şold, solemn ca o sentință,

Se surpă slipul, cade-extaziat,
De nu-l preschimb pe nici o pocăință.
Iubito, navighez prin băutură,
Far dărâmat pe-ocean de saramură,
Ciclon cu-amărăciunea la mezat,
Şi-în loc să-înnebunesc, îmi dau silință
Izvorul tău de vicii, înspumat,
Cel mai devastator şi devastat,
Să nu-l preschimb pe nici o pocăință.

(CCXXXVIII)
BALADA APRIGEI STRĂINE CU TIVURI LA ROCHIȚĂ ÎN BRAVUL TREN DE NOAPTE

În trenul de Suceava-Bucureşti
Stam pe-întuneric, singur, în jegosul
Compartiment cu zdrențe nefireşti;
Beznei în ciudă, desfidând mirosul
De putrefacție al gărilor,
Una şi una mai înnegurată,
Cu reveneala primăverilor,
Alături, lângă mine, dintr-o dată,
Cum dormitam, se cuibări pripit
Şi moale o rochiță agitată
În noaptea-aceea fără de sfârşit.
Mă-înghesuiau parfumul din cercel
Şi coapsele cu flori de câmp în poală,
Când bravul tren pe roțile de-oțel
Fugea şi zdrăngănea fără greşeală,
Lunar, de-i scăpărau metalele;
Ea-mi pipăia sudoarea sub cămaşă,
Furiş mototolindu-mi țoalele
Cu deşuchere fină, de borfaşă,
Eu mă lăsam de-a-întregul cotropit
De-o buimăceală-a dracului poznaşă
În noaptea-aceea fără de sfârşit.
Dârz inelarul ei cotrobăia
Prin spuma lenjeriilor *băiatul*;
Cu moliciuni, un brânci pe canapea
Mă răsturnă, iar el, întărâtatul,
Da-în clocot, savurându-i fițele,
Cu mura năvălind din bluză-afară,

Când împingea-agresoarea țâțele
Într-o anume îndârjire-amară,
Să-i sug rapace, să-i frământ lihnit
Balsamu-avar, de basm şi scorțişoară,
În noaptea-aceea fără de sfârşit.
Nici nu se revărsară zorile,
Când ea, străina, strânse florile,
Snop într-un gest mai fraged de-alintare,
Şi tiv cu tiv la rochie, boțit,
Îşi potrivi pantofii în picioare,
Pe roua unei gări sărind, stelare,
În noaptea-aceea fără de sfârşit.

(CCXXXIX)
BALADA ALTUI PARADIS CU DOI ENORIAŞI NESERIOŞI ŞI DESCHEIAȚI LA INIMĂ

Prea serioşi, emfatici şi-încheiați
Pe suflet la toți nasturii solemni,
În cuie batem pasiuni de lemn
Şi rătăcim prin ceştile cu zaț;
Hârşiți fără ruşine în dezmăț,
Mai bine ne-încropim alt paradis,
Muşcând intens din mărul interzis
Cu două-împreunate jumătăți,
Să ardem în acea minunăție
De-a fi esența-ardentului răsfăț,
Încât şi stânci inerte reînvie.
Mult mai desculți, mai sfinți decât Hristos,
Celei mai nepereche dintre leni
Să ne abandonăm în buruieni:
Alt măr, probabil stângul, savuros,
Să-l proclamăm la rangul venerat
De *Catedrală fără sutien*;
Ți-aş zugrăvi-o-în stil naiv de-obscen,
Cum numai arta mea de apostat
De-extaz mă-împovărează, blasfemie,
Moşind ceva de nemaiîntâmplat,
Încât şi stânci inerte reînvie.
Şi cum pe locul unde ne iubim
Mărinimos planeta va-înflori
Până-într-a suta şi a mia zi,
Să fim, de fastuos belşug, să fim
Neserioşi, impudici, descheiați
La inimă ca nişte crini tembel

De-împovărați cu-arome şi rimel;
Suntem *Magna cum laude* titrați
În dragoste cu multă vrednicie,
Ba chiar de Dumnezeu înnobilați,
Încât şi stânci inerte reînvie.
Ca doi nudişti, nici unul ideal,
Desculți şi proşti la ceremonial,
Maeştri impecabili în risipă
Şi sfinți în paradis fără simbrie,
Ni-i sufletul cu fiecare clipă
Aripă-încendiată lângă-aripă,
Încât şi stânci inerte reînvie.

(CCXL)
BALADĂ POFTICIOASĂ CU PROVIZII DE POMINĂ ÎN PATRU ANOTIMPURI

Când îmi refac provizia de vară
Cu secete de-înnebuneşte roua,
Îți târguiesc, mereu, la mâna-a doua,
Solemn un sutien de mă omoară,
Pe câştigații sâni cu-ornamentații
La case-extatice de licitații;
De-obrăznicie îți pictez tavanul,
Parşiv scornite nuduri prin vopsele,
Cine pe cine-iubeşte dăm cu banul
În aşternutul tău de şapte stele.
Când îmi refac provizia de toamnă,
Neinspirat adun cu precădere
Recolta paradisului, de mere,
Deloc nefastă, ceea ce înseamnă,
Cu frunzele-într-aiurea, ploi boeme
Şi-al dracului dezmăț de crizanteme,
Or cea mai zăbăucă şi drogată,
Cât mii de amețite cafenele,
E-o altă floare, fleaşcă încă-o dată
În aşternutul tău de şapte stele.
Când îmi refac provizia de iarnă,
Întâi, negustoreşte, la tarabă
Tocmesc un crivăț pus frumos pe treabă,
Scandaluri, pozne, bârfe de lucarnă.
În cinstea lui, pe focul unei cioate
Dă-în clocot un ibric şi jumătate,
Ilustru meşter la stârnit vedenii:
Bravi spiriduşi cu mături infidele

Rostogolesc de-a valma mirodenii
În aşternutul tău de şapte stele.
Provizia refac, de primăvară,
Cu jenă mai degrabă princiară
Şi, ignorând păianjenii-în dantele,
Înscriu pe-astrale pagini de agendă
Cum ne-oferim în formă de castele
Orgii de-orgii ajunse de legendă
În aşternutul tău de şapte stele.

(CCXLI)
BALADA PICIOARELOR TALE CU RANGURI ÎN MISS BIKINI WORLD

Cu ochii te dezbrac, impertinent.
Fără, pe stradă, rufele fatale,
Când le zăresc mergând incandescent,
Încep şi se termină, criminale,
De la origini până în prezent
Picioarele-amândouă ale tale;
Celebru ca o firmă de-alcool,
Încoronat în topuri de elită,
Mai dăruieşte-mi-l o dată mită,
Prințesă belalie de *Cour Gaulle*.
În tot ce-au mai năvalnic şi rotund,
Cu palma mea de-unică folosință,
Pe bust urcioare, țâțe de Korund,
Cu chef ți-aş răsfăța, şi umilință,
Ba încă am tăia-o furibund
Cu feluri de-întețită sârguință,
Să-o punem dimpreună de-un pârjol,
Bând unul după altul coniacul
Să ne bezmeticim de moară dracul,
Prințesă belalie de *Cour Gaulle*.
Un kilogram ți-aş cumpăra, de crini,
Dar lasă mai la naiba fandoseala,
Invită-mă la noapte pe deplin
Să răzuim din lună tencuiala,
Iar praful să-l ascundem clandestin,
De tot să ne devore zăpăceala,
Apoi şampania de protocol
Să te arate cât eşti de măreață

La balul florăreselor din piață,
Prințesă belalie de *Cour Gaulle*.
În zori, peşin, odată cu-învierea
De sub teroare, unde curge mierea,
Despăgubeşte-mă pentru viol,
De nu, Justiției mă plâng, Divine,
Că mă devori în halul unui rol,
Nebun iubindu-ne cine pe cine,
Prințesă belalie de *Cour Gaulle*!

(CCXLII)
BALADA PAŞNICEI LENEVIRI PE ROGOJINA ÎMPLETITĂ PÂNĂ LA DESTIN

Brav tolănită pe o rogojină,
A zahăr ars miroşi, şi tuciuriu,
Boare de dulce ambră ori smochină
În prăvălia unui cafegiu,
Balsam mai proaspăt ca un măr abia
Muşcat cu pofta de-a tot sfâşia,
Mai somnoros parfum ca patefonul
În râvna ta cu termenul redus,
Pe brânci, când studiezi *Decameronul*
Şi paşnic leneveşti cu fundu-în sus.
Iar dedesubt, pe rogojina moale
Şi împletită până la destin
Cu flori banale, flori provinciale,
La terciuire doi condamni, ciorchini:
Dintr-unu-mi tot oferi să beau căpşuni
Cu lapte-în patul unde faci minuni,
Să-absorb, din celălalt, mă-obligi delicii
Primejdioase până la refuz,
Dar, cutro, eu te-ademenesc cu vicii,
Tu paşnic leneveşti cu fundu-în sus.
Şi mai ascunzi ceva cu precădere
Sub un pletos tufiş, cu rămuriş
Cârlionțat peste-un hârdău cu miere:
Pe-acolo-înfierbântatul urdiniş
Mă-îndeamnă la elogii şi păcat
Aşa cum nimeni nu m-a îndemnat,
Tocmai de-aceea te-aş ruga, primeşte
Încă-un omagiu cu polen difuz

Şi-îngăduie-mi silința, ştrengăreşte,
Când paşnic leneveşti cu fundu-în sus.
Abia de se întâmplă aprobări
După-un puhoi de rugăciuni la cer
Să-mi pritoceşti năzbâtii în abuz,
Dar până-atunci, ca un profet patetic
Ridic un deget şi proclam *J'accuse*!,
Pe când, of, ignorându-mă ermetic,
Ce paşnic leneveşti cu fundu-n sus!

(CCXLIII)
BALADĂ PENTRU LAUDA ACELEI MINUNĂȚII CU NUME FOARTE DE RUŞINE

Căci am găsit-o pe-un drumeag de țară,
Drum de pământ mergând spre-aracii viței,
Într-un seral belşug de primăvară,
Ceva-aromat ca floarea tămâiței,
Ceva pierdut de vreo nevastă-în grabă,
Ceva ce nu-i nici faguri, nici podoabă,
Minune cu-urdiniş mai mare dragul,
Când face câte-un pocinog de bine:
Chiar păgubind, câştigă rămăşagul,
Dar are nume foarte de ruşine.
Sub un eteric înveliş de funde
Extatică asupra de splendoare,
Cu-ademenire multă se ascunde,
Nevrednică spioancă pe cărare,
Să mă atace cu delicatețe
Şi scandaloase jocuri să mă-învețe;
Sârguincios, mă las prizonierul
Şi-ademeniri îi sorb, scânceli feline,
Până invocă printr-un țipăt *Cerul*,
Dar are nume foarte de ruşine.
O fi pierdut-o doamna preoteasă,
Că-a biblii prea miroase, şi-a icoană,
Ori dimineața, când pleca de-acasă,
Vreo liceană-agrest de năzdrăvană,
Sau noua domnişoară vrăjitoare,
Pândiți-o noaptea, goală, pe răcoare,
Ori florăreasa împărțind buchete
La dulci, suave prețuri, şi blajine,

A cui o fi, de-emană-atâta sete,
Dar are nume foarte de ruşine?
Decât să nu găsesc nici dezlegare,
Nici fluturi cu răspunsuri la-întrebare,
Adresa-i fur, a raiului, mai bine,
Drogat şi-înaripat, claviatura
Să-i pianotez în ceruri clandestine,
Dând-o prin suflet cu polen de-a dura,
Chiar de-are nume foarte de ruşine.

(CCXLIV)
BALADA UNELTEI CU BELŞUG ŞI FRĂGEZIME PÂNĂ LA ZĂDĂRNICIE

„Vrei să o pipăi şi să urli: Este
În sacru locul, unde însuşi Domnul
O dată-o pârguieşte cu nesomnul
De-a plămădi făloasa ei *Poveste*?”,
Aşa cum ne binevesteşte unul
Profetul Creangă-în deşucheri preabunul;
Aduce numai mulțumire-în casă
Şi-i mândră făcătoare de minuni,
Mănoasă, fragedă şi voinicoasă
Unealtă cu belşug la nouă luni.
Pe-un alt hapsân de nuduri favorite,
Narcise, Violete, Margarete,
Bacante-l fascinează, proxenete,
Şi maci cu-ovare crâncen înroşite:
Craidon de lupanare pădurețe,
Priap se tăvăleşte prin fânețe
Într-un extaz de vinuri surpătoare,
Pe când smintitele cu sâni nebuni,
Îi pârjolesc din splendidă-încântare
Unealta cu belşug la nouă luni.
Brav Michelangelo, bogatu-în lauri,
Din daltă înfloreşte fără grabă
În marmură lui David o podoabă
Cu strălucire zorilor de aur,
De-orice femeie arde-în bucurie
Dogoritoare, nupțială, vie,
Ca banii, doi, ai pungii, să-i topească
În alchimia-acelui *lucru bun*,

Însemn de-esențial dumnezeiască
Unealtă cu belşug la nouă luni.
„Este!”, răcnesc din răsputeri neveste,
Cumplite meştere în stricăciuni,
Dar pe tăcute şi-îndârjite, peste
Cearşaful de manevre, unde un
Artist al somnului şi trândăviei
Filosofează: „Ce zădărnicie-i
Unealta cu belşug la nouă luni!…”

(CCXLV)
BALADA STÂLPILOR DE AUR CU DEVOTAMENT ÎN TEMPLUL DOAMNEI VENUS

Petrecăreți poeți, şi pofticioşi,
Frecându-vă prin râşniți frenezia,
Iubeți, dar niciodată păcătoşi,
Craidoni şi pehlivani de-a ghiduşia
În Templul Doamnei Venus cu-abnegare,
Vă proslăvesc, stâlpi magici de savoare
Ai raiului cu-arome de bordel,
Să cadă peste voi ca o răsplată
Blestemății cu bahice-osteneli,
Din Carul Mare când lipseşte-o roată.
Cu-îmbujorați obrajii-între cercei,
Prin dansul degetelor, curtezana
Un zbor imită, alb, de porumbei
În poala Sfântului Vatsyayana;
Tocmai dormind cu sânul stâng sub şapte
Peceți de fluturi văruiți cu lapte,
Pe celălalt i-l mângâie Catul;
E-o florărească-în stânjenei fardată,
De-o tot dezbracă-Ovidiu nesătul,
Din Carul Mare când lipseşte-o roată.
Ce-afuriseşte Dante în Infern,
Plesnindu-şi mii, năbădăios, de bice,
Boccaccio glorifică patern,
Fie-i lumina lină şi ferice!
Poznaşul Will din prea parşivă sete
Egal se-împarte-între băieți şi fete,
Baudelaire frământă o mulatră flú
Şi-Apollinaire pe-o lume flagelată

Răsfață şoldurile-abraşei Lou,
Din Carul Mare când lipseşte-o roată.
Brumaru într-o gară, de ruşine,
Ridică fusta lucrului în sine
Şi-o află pe Tamara-însiropată,
Oricât Țărnachi pe-ochi cu-un sutien,
Descântă-o minijupă-înfierbântată,
De se topeşte osia la tren,
Din Carul Mare când lipseşte-o roată.

(246)

De frig, la miezul nopții, crapă cerul.
Târâş prin zdrențe, luna-în vijelie
Cu deznădejde şi smulgându-şi părul
Recită versuri dintr-o tragedie;
Ratat din cea mai sinceră-oboseală
De Stradivarius cu eleganță,
Pocneşte-în sobă lemn de rezonanță
Iluminat în arta muzicală
Şi creşte şi tot creşte-într-un spectacol
De întuneric, spaimă şi lumină
Pe sânii tăi redeveniți miracol
Cu panică şi aură felină;
Ce-ar fi să coborâm din idealuri
Spre zvăpăiatul pat, cu valuri, valuri.

(247)

Uimit cum votca face pe nebuna,
De la o masă, sprijinit în coate,
Pândesc, prin zidul de fereşti, furtuna
Din saramura mării desperate;
În ceaşca ta cafeaua, dimpotrivă,
Emană linişte, înseninare,
De nu mai ştiu, par vremile-în derivă,
Ori ceasurile-şi sar din minutare;
Harababura n-o aud, de-afară,
Doar ochiu-asupra noastră-înaintează,
Privirea înecatului de-aseară,
Şi-mi roade geamul, creşte-adânc, de groază;
Stânci uriaşe, albe stânci de gheață
Îi spânzură în perii de pe față.

(248)

Clădim castele în bucătărie,
De zahăr ars şi praf de scorțişoară,
Prilej de sărbătoare princiară
Şi-însiropată pe o farfurie;
Obraznic eu, tu obrăznicătură,
E bal, cel mai poznaş, de-arome fine,
Să ne îmbrățişăm cum se cuvine,
La poarta cu delicii, spre luxură;
Fantaste încăperi interioare
Şi candelabre-atotzaharisite
Sclipesc în mirodenii şi ispite,
Pe limbă picurându-ne savoare,
Iar sala tronului, cu artificii,
E-o dulce invitație la vicii.

(249)

Din zi, iubita mea, în zi mai rău
Ia chipuri, forme înspăimântătoare,
Alaltăieri ce-avea, şi ieri, în floare,
Mereu se prăpădeşte azi, mereu;
Nici eu cu mult mai straşnic nu-o prea duc,
În loc privirea să-mi ridic spre stele,
Pe scară cad, a-întunecării mele,
Proscris trei sferturi, pe un sfert uituc.
Aştept ceva, dar nu-am habar ce-aştept;
Cârpindu-mi rănile cu-altare sparte,
Mă simt, sub un acoperiş de carte,
Nedrept, neîmpăcat, neînțelept;
Din golu-între cuvinte spre afară
E-amurg şi mierea nopților e-amară.

(250)

Cum vrea să hohotească-în comedie,
Madam Eschil serbează cu taraful
Şi dansatori de să se-aleagă praful,
De ani cincizeci de la căsătorie,
Chermează-alături de-un moşneag la masă,
Posac, ursuz, cu degetele slabe,
Pierit în uitătura unei babe,
Cea mai cheflie, grasă, unsuroasă;
El mâzgăleşte-în amfiteatrul plebei
O tragedie şi-altele o sută;
Scrâşnindu-şi, căpcăuna, dinții, slută,
Instigă *Şapte împotriva Tebei*,
Mai rău, pe Clytemnestra cu amantul
Să-o scape de ratat comediantul.

(251)

În miile, eşti singurul, de ani,
Poet zvârlit pe uşi de fericire
Din casă-afară, să te ia-în primire
Superbul vifor hiperborean;
Cu zbor, în buzunar, de pescăruşi,
Când te înnebuneşte crunt furtuna,
Deodată-ți place pentru totdeauna
Hulei să-i pipăi sânii nesupuşi;
Cu-atât înzăpezit, revii, scandal,
Şi-arunci paltonul, de ți se năzare
Că-o-înfundătură-aş fi, de închisoare,
Să-l maltratez pe sfântul sideral;
Alte-îndrăzneli promit, şi dărnicie,
Oricât mă-înşeli cu marea-în cârdăşie.

(252)

Aseară, luna ca o farfurie
Cu mere, portocale, nuci, smochine
Şi struguri în dantelă brumărie,
Şedea la masă şi-ți ghicea de bine;
De față-erau la conversații cana
Cu apă, lingurița şi paharul,
Dar geana mai cu seamă, şi sprânceana
Prea-i admirau urechii chihlimbarul;
Cât despre vremuri, comentau în sobă
Butucul şi o flacără blondină,
Cum rochiile tale-în garderobă
Discret îşi unduiau mătasea fină,
Când viscolu-ți bătea fără mănuşă
De nerăbdare şi pervers la uşă.

(253)

E-o albă tragedie să ajung
La casa ta cu-un aer din străveac,
Doar mirodenia de cozonac
Şi muzica din *Götterdämmerung*
Prin crivățul mă-împing, zbătut, ba chiar
Vârtelnițe de vâjâit zăpezi
Îmi scârțâie să tot le-apreciez
Din felinar stricat în felinar;
Înfrigurat, într-un târziu, de voi
Mai bate-în uşa ta cu sonerii,
Bunicii din străvechi fotografii,
Demni, austeri judecători de-apoi,
Sub lămpi mă vor mustra, cu abajur,
Servindu-mi ceaiul fără prăjituri.

(254)

Cu înhămată luna la treizeci
Şi trei de lebede şi pescăruşi,
Dă viscolul năvală de la ruşi,
De-aproape-între vârtejuri să te-îneci,
Sortite vremuri să ne proclamăm
Călăi de groază cănilor cu vin,
Să ne conducă-un chef de drept divin
Spre-un eşafod, cu tobele, suprem;
Jaf în pereți, în sobă bubuieli,
Bătaie, hărmălaie cu scandal,
Noi fremătăm, vibrăm, zvâcnim la bal,
Cu paşi nervoşi, tangouri de bordel;
Bem de nebuni, nici tu nu te prefaci,
Şi dansu-împinge-orgia până-în draci.

(255)

Furtuna-înfige, bate-în geam piroane,
Pe scenă de-amfiteatru uriaş,
Se joacă-o tragedie în oraş,
Cu smulse replici din scripturi profane;
Pe când, fără elanuri, muți de teamă,
Cu răstignite haine, la uscat,
Şi zgribuliți pe-o margine de pat,
Vifornița sălbatic ne declamă
Un monolog, tu, goală şi-îndrăzneață,
Cu boabe-arunci în sobă, de cafea,
Şi bântuite-arome mai ceva
Ca viscolul ne pălmuiesc pe față,
Nici noi să nu ratăm, fir-ar să fie,
Vreo culme-în înfocata bătălie.

(256)

Mă vizitează noaptea, pe-întuneric,
O mângâiere de-ageră pisică
Şi-un ceas în violeții ochi, de frică,
Îi descifrez, cu cifrul ezoteric;
Doi sâni, izvoare doldora, de-o vară,
Arome-emană, de idee pură,
Şi între-un tunet şi-o fulgerătură
Le cresc aripi, să cânte la vioară;
În trupuri de sirene se transformă,
Din unul se multiplică în zece,
În sute, mii de-închipuiri zevzece,
Pustii, aeriene, fără formă;
Transpir, mă-înec în somn şi sar de groază:
Oglinda, geamul, bezna scânteiază.

(257)

Prin crivăț caut un buchet de flori.
Mi-s ochii năuciți de uriaşul
Borfaş din răsputeri frângând oraşul
Cu meşteşug de straşnic spărgător;
De pe-o vitrină goală nu-ar fi rău
Să-aleg nişte-*alcinóne* ondulate.
Asemeni frig le-oferă maiestate
De gheață şi splendoare de trofeu;
Cristalizații lujeri de-*alpaná*
În aerul se gudură, frenetic,
Iar frunza de-*almatóva* pare-un petic
Furat, de borangic, dintr-o perdea;
Din greu îți bat la uşă, numai dacă
Sculptură mă confirmi, în promoroacă.

(258)

Sublim de alb, maestrul dirijează,
Forjează cu bagheta ca într-un
Atelier bezmetice furtuni
De Wagner printre bufnituri de groază;
Învârtejite, pietre aspre de tocilă
Cristale stilizează-în munți, de sar
Scântei din tobe şi viori, ba chiar
Din bântuite coruri, fără milă;
Scad vuiete, ori cresc apoteotic,
Doar patul nostru smuls din temelii,
Zvârlit cât mai încolo pe pustii,
E-un aprig şi zănatic şi haotic
Prilej de-a mai citi o dată, azi,
Din cărțile de vise şi extaz.

(259)

Oricât de-înfrigurat, cu mâna goală,
Ba mint, cu viscolul în buzunar,
De noaptea Moşului Crăciun, ce dar
Să-mi cumpăr, preferat?… O portocală
Aleg, neşlefuită, una mică;
Întors acasă, toată grija mea
E soba, când aud pe cineva
Râzând ca-într-un castel de rândunică;
Mirat la culme, o zăresc pe masă
Cum face sărituri, de jos în sus,
De sus în jos, de-aş vrea să mă amuz
De zăpăcita minge, şi zemoasă;
Deodată fulgeră – şi tu te-arăți
Din miezul spintecat în jumătăți.

(260)

Ai păgubos talent să te-îmbufnezi.
Din rău în rău viforniţa-şi reface
Renumele de bătăuş tenace,
Deci nu-s tufişuri de-*alpaná* pe străzi,
Ci mai degrabă *palatáy* cu spic
Cât o duzină de mustăţi prospere,
Iar mori de vânt îţi suflă-în pudriere
O abundenţă până la nimic;
De breaz ce-mi eşti, mai bine aduceai
Un furios parfum în completare
La inepţia unei nopţi polare,
Să ţi-l topesc, drog norocos, în ceai,
Şi ameţiţi şi proşti într-o privinţă,
Să ne iubim, dar cu nesăbuinţă.

(261)

În grele chefuri, cu-arme de război,
Cartuşul în duşman după cartuş,
Aşa-au căzut, pe brânci, ca nişte-eroi,
Graşi sub centură, generalii ruşi
Şi-ucis un colonel de-un caporal;
Juca pe mese, beată, cazacioc,
De fierbințeala votcii de Urali,
Praf, tropăindu-şi cizmele cu toc,
Jaf, poalele-aruncându-şi peste cap,
De-înnebuneau chefliii după grad
Şi-i sărutau piciorul prin ciorap,
Cu gloanțe-în geamuri, ca la Stalingrad;
Ruina-în zdrențe zace, de amar,
A babei, pe un colț de trotuar.

(262)

Îți mai aduci aminte *prima noapte*?
Îmi recitai dintr-un poet minor
Că luna-i chiflă într-un cer de lapte,
Şi încă-un vers mult mai dezgustător;
Te-asemănam, fricos, ori cu Elena
Din Troia, sânii prevestind război,
Ori panicei Mariei Magdalena
Că s-a iubit degeaba pentru noi;
Mult mai ingenioasă ca oceanul
Cu zdrențărite valuri de-albatroşi,
În zori mi te plângeai cum uraganul
Hoțeşte năvălea, cu-ochi fioroşi…
Şi-mi recitai cu-un fel de răutate
Un vers, cel mai vampiric dintre toate.

(263)

De-o iarnă cu pustiu în florării,
Îți fac propuneri, ți le-înşirui care
De care mai zelos provocatoare,
Să evadăm spre alte frenezii;
Uităm în urmă-oraşul cu lumini
Şi căutăm o pajişte-încăpută
Cu dărnicie-în stăpânirea mută
A unei şatre galbene de crini;
Pe-aproape încă-o tufă de măceşi
Obraznic face pe seismograful,
Când ne începem luptele şi jaful
De o zburdălnicie fără greş,
Până-şi aprinde în amiaza mare
Mărăcinişul martorii în floare.

(264)

Doar ce-ai plecat la piață, pasional,
În şmecheri blugii cumpărați aseară,
Când ne mărturiseam ce tutelară
Ni-i dragostea, şi de un haz total,
Dar te întorci bătrână într-un hal
De jerpelită, în sacoşa goală
Târând nimic pe lâng-învălmăşeală
De nostalgii spre-un dezacord final;
„Ce tragedie s-a-întâmplat?”… Îți sar
În ajutor, răcnesc de desperare,
Cu pumnii-în cap mă bat, cer îndurare.
Nu mişcă, nu m-aude nimeni, doar,
Îngenuncheată-în prag, de oboseală,
Tu-îmbrățişezi lumina matinală.

(265)

Apoteotic, nu descinzi deloc
Din mari icoane ori mitologii:
Cobori la fugă din hidosul bloc
Pe scări dizgrațios de tuciurii;
Eşti muza mea, pe bune, de-un răstimp,
Dar în sacoşă cine-a interzis
Să n-ai legitimație de-Olimp,
Nici viză de intrare-în paradis?
De-aceea nu-înțeleg ce-mi tot inspiri,
Ba recunosc izvorul a ceva…
Adâncă roua de pe trandafiri
E-o lacrimă-a planetei… Şi-aş mai vrea
De mâine să mă rătăceşti, de ieri,
Un felinar să-mi fii spre nicăieri.

(266)

Bătrân, magistrul de cosmologie
Abia împinge uşa de perete,
Cu-un metronom în braţe, pe-îndelete,
Chinuitoarea lui Big-Bang-manie;
Se-aşază obosit de constelaţii
Pe-un scaun dintr-o altă veşnicie,
Reface-un calcul, şterge şi rescrie,
Nu înţelege-o beznă de-ecuaţii,
Printre-algoritme caută-o potecă
De negăsit, ridică ochii, are
Prea criptice-îndoieli, deci, cu-o-încruntare,
Preschimbă cerul în bibliotecă,
Unde aprioric aplecat pe-o masă
Cu râvnă Dumnezeu se studiază.

(267)

Ce-aş mai fi scris cel mai senin poem,
Exact atunci m-a fulgerat necazul
Şi-o bună vreme-am rătăcit răgazul
Un pisc de-a plăsmui, un pisc suprem;
Ieri liniştea-a mai dat în floare, dar,
De nicăieri, s-a dărâmat furtuna,
Şi, pacoste, n-a mai rămas nici una
Din marile iluzii, aşadar;
Azi universul tocmai limpezit
Un gol îmi pare, jalnică-agonie,
Iar mâna dacă-apropii de hârtie,
Cu-atât mai groaznic voi fi umilit;
Nu ştiu nescrisă carte mai frumoasă
Decât în paradis, la Domnu-acasă.

(268)

A fost o tristă noapte, cu bujori,
Garoafe, crizanteme explodând
În negru ceru-însângerat pe rând
Strălucitor, cel mai strălucitor;
La pas, de Anul Nou, în primii zori,
Pierd vremea prin oraşul somnoros,
Pustiu, cu dopuri pavoazat pe jos,
De sticle într-un jaf de pocnitori;
Țâşnind, şampania-a făcut furori,
De-a mai rămas Iisus pe trotuar,
Zvârlit pe cioburi, ca-între doi tâlhari,
Şi frigul dimineții, prădător;
O lacrimă-mi îngheață pe obraz,
Esență-a zilelor de ieri pe azi.

(269)

Abia târâm cumplita greutate
Şi tragem şi împingem fără spor,
Trudind, cu mâini o mie-în ajutor,
La durul, bulgărul de-eternitate;
Sleiți de năduşeală, cu burghie,
Ciocane, dălți ne-încrâncenăm din greu,
Cioplit, să-i facem chip lui Dumnezeu,
Pe tron, în luminoasă măreție;
Ne reuşeşte la perfecțiune
Soborul de izvoare, porumbei,
Crini, candele cu lacrimi de ulei,
Garoafe desperând în rugăciune:
Ne mai rămâne cerul să-l sculptăm,
Astral obraz Poetului suprem.

(270)

Un corb, doi corbi…trec doisprezece corbi
Prin spartă-oglindă cerului spre-amurg,
Of, ceas uzat…şi clipele se scurg
Şi-amurgu-i orb şi gol, mai gol, mai orb;
Un crin, doi crini…cu doisprezece crini
Fac veşted să sporească-o ploaie şi
Începe-întunecarea-a scârțâi
Din toate monstruoasele țâțâni;
Un pas, doi paşi… nu îndrăznesc să merg…
Mă-împiedic în cătuşe străvezii…
Erau dumnezeieşti împărății…
Erau…dar încă de pe-atunci se şterg
Şi-auzi-l…pumnul sorții bate la
O poartă-în ceasu-al doi…spre…ze…ce…lea.

(271)

Trudit, despic în viscol cu toporul
Un braț de vise, să le-arunc pe foc,
Cinci mii îmbătrânesc, de ani, în loc
Să-i fiu în albul balamuc dresorul
Lui Ginghis-Han de-a fuga pe vântoaie;
În casă bat cu pumnul, unde-apuc,
Să-mi cadă mere dintr-un rai năuc,
Şi invizibil cerul în tigaie,
Pe-o goală plită,-altminteri ca viața.
Poveştile Siberiei pe geam
Le recitesc, când ochelarii n-am,
Mirabil, Doamne, înflorindu-şi gheața;
În minte cu o poezie-adorm
Şi trupu-i strâng în brațe, cruciform.

(272)

A năvălit pe noapte cineva
Şi casa-mi zgâlțâie cu multă groază;
De frică-în sobă îngerul de pază
Ba îşi aprinde săbiile, ba
Prin buturugi se târâie, pe brânci;
O prăpădenie răcnind, nomadă,
Îşi huruie şenile de zăpadă,
Izbeşte bezna cu ciomege-adânci;
Aş sta cu Dumnezeu de vorbă, ori,
Acolo, cu Maria din icoană,
Ci bătălia crunt de-aeriană
Îmi spune că nu-i ceas izbăvitor
Şi îngerul, o cană dinainte,
Cuminte mi-ar turna, de vin fierbinte.

(273)

Cu mine-alături pe-un drumeag de țară,
Desculț, bătut, rupt, şchiop, de unde-aduce,
Pe umeri covârşindu-L o povară,
Ei firavi, ea vârtos de grea: o cruce?
„De ani şi ani v-o târâi mult şi bine
Cât, migratori desculți, vor trece anii,
Duşmanii binecuvântați de Mine
Fă-i, Doamne, fă-i să-şi mângâie duşmanii;
Ştiu câte-aveți sperieturi în minte,
Păstor şi dascăl de învățătură
Nu merg de unul singur înainte,
Ci, ocrotind-o-în brațe, fără ură,
Din vecii vecilor pe cale lungă,
O strâng la piept cu drag, să vă ajungă."

(274)

Ursit să-l muşte bandele de câini,
Biet amărât, abia târâş pe stradă,
La cap legat băbeşte, cu broboadă,
Bagajele îi spânzură de mâini,
Pe ceafă, umeri, piept, la subsuori,
Tăgârțele de-a valma cu boccele,
Lădoaie-înfipte în piroane grele,
Papornițe, desagi cârpiți cu sfori;
Când trecătorii se feresc, râd, fug,
Nebuna târgului îşi face cruce
Şi-asupra-i sare, Lui, la o răscruce:
„Vai, Îngere, prea te-încordezi în jug
Şi-ascunzi tot ce ne furi, de-ți rupi spinarea,
Teroarea, scârba, spaima, desperarea…”

(275)

Ciudați, neîntrecuți şi ireali,
Pe noapte meşterii au zidărit
Cu turnuri şi coloane de cristal
O catedrală-în frigul viscolit;
Acum, pe ziuă, muntele cu brazi
În râpi nelinişte, când şi când,
Omăt ne-aruncă, febră în obraz
Şi-un cor pe şapte glasuri vâjâind;
La orgă, Bach ridică pentru noi
Hosanna in excelsis până-în cer
Şi-îngenunchem, de mână amândoi,
Înfricoşați şi albi din răsputeri;
Privirea îndrăznind spre paradis,
Ne-încredințăm că viața nu-i un vis.

(276)

Trec prin pădurea neagră, înghețată.
Se-îngroapă-un drum sub gloduri şi bălтoace
Cu luciu-umplut de-înnourări posace,
Mânjeli de-oglindă pată lângă pată;
Aproape mă scufund cu fiecare
Pas îndrăznit şi-mi strâng sub guler gâtul,
Gândind cum frig şi frică pe-amărâtu-l
Preschimbă-într-o ruină de sudoare;
Deodată, iată-o!… Salcia vibrează
Şi magic scânteiază-în mohoreală
Şuvițe de lumină şi beteală
Ca o podoabă-astrală, de mireasă;
De bucurie, Doamne, şi minune,
Cu-ochii spre cer, aş spune-o rugăciune.

(277)

„Pe-un câine mort nu-l mai batjocoreşti
La marginea cărării, niciodată,
Ci dăruieşte-l sfinților în plată;
Pe-aproape, neamurile păsăreşti
Au ce să-i spună şi mai mult de-atât;
Nu-a fost pe drumuri vagabond, ca tine,
Iar Dumnezeu îl ține minte bine
De când păzea şi se-îndârjea oricât."
Cu ucenicii-în lungi peregrinări,
Spunea Iisus, în albe straie: „Iată,
Blândeța lui, răbdarea lui bogată
Să fie preamărite-aş vrea, în cer
Şi pe pământ, cu bucurie mare:
Ce dinți frumoşi prietenul meu are!"

(278)

Sunt crinul, cheie să descuie cerul,
Şi Veşnicia, partea mea de viață,
Sunt calea răsărită dimineață
Şi Adevărul, dar ce-i adevărul?
Sunt chinuita perlă, şi-efemeră,
De plânge, fără un toiag, speranța,
Dar bucuroasă râde ignoranța
Şi nu se îndoieşte, nu disperă;
Sunt Agnus Dei şi lumină lină,
Jertfit vedeți-mă pe Crucea Sfântă,
Prin spini coroana vă binecuvântă
Cu-asupra voastră lina mea lumină,
De să renască lumea încă-o dată
Cu viața, calea, perla-adevărată.

(279)

Vezi, dragă Mamă, dincolo de nori,
Cum, sfântă, străluceşte o-Împărăție
Cu râuri printre munți, snopi de bujori
Şi-în loc de soare scânteiază-o mie
De turnuri lângă turnuri de cristal?
Când îngeri sună cu trompete-în gură,
Înseamnă că pe-altare crini royali
Învață să citească din Scriptură;
Cu-un porumbel pe umăr, Tatăl meu
Din tronul slavei speriat se scoală,
De greu ce-i vine chiar lui Dumnezeu,
Şi calcă mai uşor, de oboseală;
Larg cerul nopții, cum privim de jos,
Nu-ți pare un covor întors pe dos?

(280)

Cum scrie-în magice porunci astrale,
De pomină ciulinii celebrează
Mireasma verii şi încoronează
Planeta cu recolte colosale;
Ghimpi, flori de spin, scaieți în sărbătoare
Cu trudnicie storc, şi rodnicie,
Din mierea în ciudată alchimie
De împăcare-un leac, leac de iertare,
Leac negrăit de bun, încât aduce
Un pumn de rouă, ori o jumătate,
Destul să-auzi cum inima îți bate
În inima lui Dumnezeu pe cruce;
De vie implântată în amiază,
De foc, o troiță iradiază.

(281)

„Urcat pe scară, mai întâi perdeaua
Am tras, de nori, pe-o parte, cu putere:
Miros deodată-a năvălit, de mere
Şi-în piscuri, nişte munți clădindu-şi neaua;
Un cor cânta, de pițiguşi de baltă,
Ori veverița, nu-mi dam bine seama,
Bătea covoare, neştiind ce-i teama,
Cu-un fel, pe casa melcilor, de-unealtă;
Prin iarbă-abia călca pe ocolite
Bătrânul Dumnezeu, iar la picioare
Avea, să nu aducă vătămare,
Mici zdrăngănei cu sunete şoptite.”
Mărturisea Iisus a mia oară
Copiilor poveşti seară de seară.

(282)

Învățător pe-o *Carte* mai ceva
Ca un profet vestind neprihănirea,
Nici Solomon în toată strălucirea
De soare peste seminția Sa
Nu-a fost urcat în glorii şi nu-a fost
Imaginat mai supraomeneşte,
Cum dragul Dumnezeu îi fericeşte,
Sfințindu-i cu miresme şi-adăpost;
Nu ştiu să țeasă-odăjdii şi nu ştiu
Să coasă, migăleli cu vrednicie,
Dar ignoranța lor prea străvezie
E însuşi paradisul străveziu,
De-l revedem, când dau năvală crinii,
Înveşmântat în grația luminii.

(283)

„Zăresc o ceată, Mamă, de copii,
Cum urcă muntele, pe jumătate
În joacă, toți împovărați pe spate
Cu rouă, fluturi şi-alte jucării…”
„Ba sunt hamali, ba sunt zidari, ba sunt
Potop de salahori şi fiecare
Târăşte, poartă-o greutate mare,
Împinge şi se încordează crunt…”
„I-aud şi-i văd cum zburdă-într-un picior,
Ascultă-i chiuind, priveşte-i, Mamă,
Spre amândoi fac semne şi ne cheamă
Să le sărim frumos în ajutor,
Iar Tatăl Meu cu dragoste ne-adună
Pe toți, în *Cer*, copiii împreună…”

(284)

Ori nu cumva şi-o fi pierdut Flaubert,
Prin grija doamnei Bovary, frumosul
Cap, să-l descânte-în dodii-impetuosul
Dans în palatul constelat pe cer?
Cu-abuz de cheltuieli şi osteneli,
Sus scânteiază astrala-Împărăție
Şi Salomeea-l joacă-în dibăcie,
Numai tangoul este de bordel;
Mai varsă-o sfântă candela-în ghiveci,
Un sfânt dă modestia la o parte,
Prea Dumnezeu cu bunătate-împarte
Pomană să se bucure pe veci
Şi-orgia să se-înflăcăreze până
O altă înviere se amână.

(285)

Pufos, lămpaşul unei păpădii
Ce-ar fi să-l transformăm în catedrală,
Vitralii de-aurora boreală
Şi-aripi de roditoare seminții?
Pe funii de păianjen, scări subțiri,
În frescă să urcăm, unde,-abisală
Răsare-aroma crinilor de gală
Din truda-atelierului de mir;
Zărim departe-un munte imprecis,
De-aproape-un pumn de fragi dăm la iveală;
Sub o cascadă cu-apă ideală,
Goi, râdem şi-alergăm prin paradis,
Dar cine şi de ce are-o-îndoială
Şi-în păpădie suflă, din greşeală?

(286)

Când încă-o dată în atelier
Sfârşeşte-o zi de muncă, iată-L, spune
La masă aşezat o rugăciune
Iisus cu ochii ridicați la cer:
„Prea bună Mamă, lângă măgăruş,
Ieri-noapte, pas cu pas, grăbeam spre casă,
Dar dintr-o stâncă-a fulgerat o rază,
O scară-închipuind-o, în urcuş;
Vestit prin zborul unui porumbel,
De sus, în albe straie, cu toiagul
Şi-obrazu-într-un surâs mai mare dragul,
Pe trepte Tata cobora, chiar *El*.
De-I caut şi-I găsesc asemănare,
Cu-un portocal s-ar potrivi, în floare.”

(287)

În strachina cu păpădii de mai
Şi brav cocoş pictat cu boierie,
Blazon maeştrilor din olărie,
O lingură-aşezați, de lemn, şi-un rai
Pierdut, un zbor de fluturi şi-un apus
De soare, şapte greieri în surdină,
Tocând neîntrebați la pianină,
Ori între munți cu stelele în sus;
Nu-s de uitat un vin mai pădureț
Şi crini pe-alese dintr-o epopee,
Iar de găsiți, un zâmbet de femeie
În loc de roua unei dimineți;
De lut, dați strachina fără prihană
De sufletul poetului pomană.

(288)

Copii, dați nopții *Bună dimineața*,
Cu-aripi de fluturi, zboruri de lăstuni
Privirile să le spălăm, şi fața.
Trăind ca-într-o poveste cu minuni,
Să rupem pâinea, cum se-obişnuieşte,
Nu înainte rana vie de-a-i
Muşca, apoi să-o tăvălim frățeşte
Prin mierea, crinii, merele din rai;
Cuvânt pierdut mi-e viața, dar sorocul
Să mi-o transforme-în câştigat cuvânt,
Tu, Magdalena, priveghează-mi jocul
De-a moartea şi-învierea din pământ,
Deci pune-ți floarea-în păr şi-l despleteşte,
Iar nimbul să nu-l pierzi copilăreşte!…

(289)

Oricât m-am străduit, nu sunt dulgher,
Nu sunt Iisus, dar mi-am cioplit o masă
Mai zgrunțuroasă ca un rinocer,
Ca universul de misterioasă;
Pe scândura sălbaticei păduri
De câte ori las fruntea să-mi adoarmă,
Cu tesle-aud pe-*alt Meşter*, cu securi
Cum taie-o cruce, dimprejur e-alarmă;
Un osândit, între soldați cretini,
Cu mutre zăbăuc de beţivane,
Pe stâncile Golgotei, sub măslini,
Îşi leapădă suflarea în piroane;
Întors acasă răsplătit cu-o pâine,
Iisus mai taie-o cruce, pentru mâine.

(290)

La porțile cetății, când în zori
De primăvară luminează crinul,
Văd pe Iisus încoronat cu flori:
O gloată-L poartă cu alai, şi-asinul,
Să-i biciuiască pe zarafii toți,
Să spargă mesele Judecătorul
În Templul ca o peşteră de hoți;
E vestea bună, este Vestitorul
De lege nouă dintr-un nou izvor:
„Atunci vrem pe Barabas şi-l vom duce
Târâş pe prăpăditu-Învățător,
Să piară tâlhăreşte, sus, pe cruce!”
În huiduieli sub codrul de măslini,
Văd pe Iisus incoronat cu spini.

(291)

Dintotdeauna, pentru mârşăvie,
Din gheara noastră în grumazul tău,
Şi pentru-abjecție şi nerozie,
Din rău sporind un mai fanatic rău,
Şi pentru scârba mai universală
Şi nebunie-atroce de foburg,
Din proştii şi paiațele de gală,
Şi pentru vrajba, ura fără-amurg,
Slujind nelegiuirea şi păcatul
De ieri, de azi, de mâine, de oricând,
Şi pentru că erai nevinovatul,
Cu-învățătura ta iluminând
Iubirea, împăcarea, mântuirea,
Ți-ai meritat, Iisuse, răstignirea.

(292)

Cu zgâriați obrajii, ochii plânşi,
Jos, ghemuită, jos, trântită, jos,
Cu dinții vătămându-ți pumnii strânşi
La poala crucii lui Iisus Christos,
Tu, *sancta mater dolorosa*, şi
Noi, martorii grozavei întâmplări,
Ştim gălăgia peste seminții
Să-o distilăm cântare-între cântări…
Buclatul Mozart, drag lui Dumnezeu,
Bach cu perucă veche, Brahms bătrân,
Dreptslujitorii breslei lui Orfeu
Mărturisim prin vremi şi vremuri: – În
Credință înfloreşte muzica,
Ave Maria plena gratia.

(293)

O veche troiță şi o fântână
Fac două, lângă drum, dărâmături,
Cu-un biet Iisus în cuie, fără-o mână,
Şi spinii storşi de soare, împrejur;
La prânzul mare, când nebun de sete
Zac buimăcit de foame şi-ostenit,
Pogoară din piroane pe-îndelete
Şi îndărătul crucii-adăpostit,
Aşterne dinaintea mea ştergare,
Urcior cu apă dintr-un coş bogat,
O pâine lângă strachina cu sare,
Dar nu-înainte de-a fi-îngenuncheat;
Cu *Doamne-ajută* din priviri mă-îmbie,
Ofranda să-o-împărțim cu bucurie.

(294)

De la frumoşii-Adam şi Eva-încoace,
Ca un drogat, să-asculte-orăcăitul
Buhailor de baltă nu-i displace;
Prin cerul dintre nouri, țârâitul
Şi fâşâitul nopților de vară
Răzbat în univers de pe-o planetă
Cu-albastre-oceane într-o călimară
Mai spălăcită, vagă, mai discretă;
Poet El Însuşi, Dumnezeu vibrează,
Dar nu se-împacă-în spirit şi nu ştie
Cine compune, cine-interpretează
O-atât de cosmică euforie,
Mai abisală, mai iluminată
Decât şi-o fi închipuit vreodată.

(295)

La pescuit pe mare-în vijelie
Adorm vâslaşii, când Iisus încearcă
Năvodul, trage şi-l răstoarnă-în barcă;
Înspăimântat, zăreşte ce-anarhie
Mânie, vrăjmăşie, mârşăvie,
Inchizitori cu rânjet de paiață,
Te Deum, cârdăşie, lăcomie,
Cărți arse, Dies Irae, gălăgie
De-asedii, Agnus Dei, cruciade,
Bani sub altare, sfinți părinți, sinoade;
Cu mâinile în cap de grozăvie,
În palme vede răni de cuie, sânge
Şi, în furtună, un prilej de-a plânge.

(296)

Scria-în bibliotecă peste zi,
Pe noapte, în magia unui pat,
Dementa-i răsplătea cu poezii
De aur somptuos şi-iluminat;
Lui Dante, dârdâind lângă-un Baudelaire
Pleiade-i tăvălea în aşternut,
Ba încă-l deochease pe Homer
Să vadă-o lume de nemaivăzut;
Ucis, lui Rilke, de-un trandafir
Şi altor amorezi prin univers,
Urlând spasmodic, baba în delir
Le confesa cel mai eretic vers
Recuperat, acum şi-aici, din greu…
„Tot eu v-am născocit pe Dumnezeu…”

(297)

În măzăriche, izmă, gălbenele,
Păiuş, sulfină, tolănit pe spate,
Nici treaz, nici adormit pe jumătate,
Mă furişez cu ochii printre stele,
Încerc şi caut în luminiscență
Pe Dumnezeu, mă-îndeamnă adevărul;
Făcând ori nefăcând pe grefierul,
Trecutul consemnez din abundență,
Big-Bang, pulsari în roiuri, constelații,
Dar viitorul, sus, Împărăția
Cu-arhangheli, îngeri, sfinți, Iisus, Maria,
Nu-s de găsit, cu-oricâte invocații,
Decât aici, sub haină, sub cămaşă,
În inima-abisal de buclucaşă.

(298)

De îngeri privegheat, cam rupți în coate
Şi secretoşi sub ochelari de soare,
Prea nu-L găsim pe Dumnezeu în toate
Clepsidrele şi-oceanele stelare;
Pesemne-o fi aici, ori mai degrabă
Cu-ardoare îşi creează Paradisul,
Or noi, tâmpiți, nebuni, călcăm în grabă
Pe munca Lui şi nu-i zărim dichisul.
Degeaba-adeseori ne luminează
Poetul, Învățatul şi Profetul,
O rază cade-în beznă după rază,
Cuvântu-întunecându-i, şi-alfabetul.
La orgă, Bach, din toată răsputerea,
Apropierea-i simte, şi tăcerea.

(299)

Din cer atârnă candelabrul mare,
Cu mii de ochi şi lumânări subțiri,
Şi-în lung, podoabă drumului, un şir
De plopi şi mărăcini la întâmplare;
De unde vine *Calea* cine ştie,
Spre încotro se-îndreaptă habar n-ai,
Prea nimeni, Doamne, nu s-a-întors din rai,
Nici nu-are cum răzbate-în veşnicie,
Ci merită, desculț, să-încerci, sau pasul
Îți umblă-în tălpi de aur încălțat,
Iar cine zboară fie lăudat,
El să ne pregătească, bun, popasul:
Înfometați răzbatem de departe,
Măcar de-un pumn cu apă să-avem parte.

(300)

În bezna mea se-aprinde-un felinar,
O stea se-aprinde, un mijit de lună
Şi-în parte fiecare şi-împreună
Învățători îmi sunt, şi-abecedar;
Citesc din greul nopții până-în zori
De patimile lui Iisus, dulgherul,
Şi mă răzbate-în inimă-adevărul
Că-abecedar îmi sunt, şi-învățători;
Sub constelația lui Dumnezeu
Mă-înnebuneşte marea lui tăcere,
Ba chiar, cu-o veşnică întârziere,
L-aştept din suflet în pustiul meu,
Învățăcel să-i fiu, sorbindu-i harul,
Iar el, învățător cu-abecedarul.

(301)

Nici nu începe, nici nu se termină,
Lumină-i cerul coborât pământ,
Pământ e cerul înnoit lumină
În revărsare şi în scăzământ,
Lumină a speranței şi credinței
Acum şi-aici şi ori de câte ori,
Lumină vie, aventură minții,
În zbor ne prăbuşim, urcăm în zbor,
Lumina milei şi a dăruirii,
Lumină-îndureratăîntre lumini
Pe drumul jertfei, aspru, şi-al iubirii,
Se-încoronează-înfrigurat cu spini,
Apune şi răsare şi-înserează
Şi cerul nopții e un cer de-amiază.

(302)

O fi cel mai ilustru vrăjitor
Cu-atât mai binepriceput în toate,
Ori numai un maestru-întâmplător
De douăzeci şi patru de carate;
Împreunând, pe-o bancă aşezat,
Sprâncenele-într-un fel de-adâncitură,
Distinsul domn transformă exaltat
Mestecenii şi-amurgul în sculptură
De aur, cu desene-în filigran;
Doar toamna se întâmplă-acea minune
O dată cunoscută la un an,
Or noi tăcem, nu îndrăznim a spune,
Gândind pe-ascuns, că domnu-aurifer
O fi pe-ascuns hulitul Lucifer.

(303)

Rosteşte-mi, Doamne, cine te-a rănit
Cu-întunecata lui necugetare,
De mâinile-ți frământi de supărare
Şi cazi pe gânduri, deznădăjduit?
Cumva să fie crinul vinovat,
Ori cântecul, în cer, de ciocârlie,
Te pomeneşti că-ți face gălăgie,
Greşeală în răspăr de neiertat.
Jos, broaştele maestre-în tărăboi,
Sus, norii deformează peisajul,
Dar fă-ți, cu-înțelepciune, fă-ți bagajul
Şi pleacă fără-a mai privi-înapoi,
Că-o reparăm cu toată grija noastră:
Şi-ți smulgem din țâțâni, Planeta-Albastră.

(304)

Cum stau sub cerul unei întrebări,
La miezul nopții răsturnat pe spate
Imaginez nisip aurifer
Şi felinare-înalt iluminate;
Să fie raiul într-atât de sus,
De-aud cea mai fecundă gălăgie,
Cu-un grădinar îngăduind abuz
De flaute şi harpe-în galaxie,
Ori chiar acum şi-aici, o fi, nu-o fi
În iarba-adâncă însuşi paradisul,
Toți laolaltă, greierii dilii
Şi bunul Dumnezeu râşnindu-şi visul
De-a-şi face fiecare-în chip şi fel
Edenul după-astralul său model?

(305)

Tăcerea Ta e-o cruntă-ascunzătoare,
Mut cosmos, cea mai goală galaxie,
Cer unde monologul în pustie
Ca pe un act l-ascult, de condamnare.
Pe vremea-aceea mai vorbeai cu mine,
Un leac ştiai, de vindecat necazul:
Ochii văzându-ți, de poet, şi-obrazul,
Mi-era, în umbra palmei Tale, bine.
Te-ai supărat pe toată creatura,
Pe om, pe crini, pe merele grădinii,
Ba mi-aduceai mustrare, ce ruşine-i
Din Sfinte Cărți să-Ți uit Învățătura.
Or, dacă eu greşesc, deci nu-am putere,
Ermetica, să-Ți descifrez, tăcere?

(306)

Zevzec, la zgomotul de tobă spartă,
Buzna mă năpustesc pe uşă-afară,
Să-l prind pe cine-în ciudă ca o fiară
Pleiadele mi-aruncă peste poartă;
Prin gard, pe Dante-l văd, cu-odăjdii fine,
De sfinte liturghii în catedrale:
„Pofteşte, casa mea şi-a Dumitale
Cu mii de cărți te-aşteaptă, pelerine;
Dorm Dumnezeu, în paradis, Maria
Sub ceruri de mânjit cristal cu miere,
Când în subsoluri strigă de durere
Oroarea, răzvrătirea, tragedia
De ieri, de-alaltăieri…Dar cum rămâne
Cu *viitorul* neştiut, Bătrâne?…”

(307)

Iar când s-a fost sfârşit Iisus pe cruce,
O lacrimă s-a prăvălit din cer,
De-atunci trec vremurile mai năuce
Şi-s mai amare apele în mări;
Bătuți de neagră toată supărarea,
Cu-un dos de palmă ne zvântăm mereu
În tragedia veacurilor sarea
Topită-a lacrimii lui Dumnezeu.
În chip de dragoste-a trimis pe Fiul
De-a fi nădejde, pildă, crezământ,
Până pironul am ales, burghiul
Şi-înveşnicită vrajba pe pământ;
Răzbate-îndurerat prin galaxie
Albastră-o lacrimă, şi încă vie.

(308)

Din lemn de rezonanță uşa mea
Discret şi muzical abia vibrează
Şi-aproape-înnebunit, ascult, de groază,
Cum bate cineva cu inima;
Nici crivățul, nici vântul toamnei nu-i.
Cum *Cartea* scrie, ar putea să fie
Iisus pe cruce-în veşnică-agonie,
Dar eu adorm şi uit durerea Lui;
De când povara vinei ne-o purtăm,
Mult mai degrabă ne cuprinde somnul,
Decât, veghind, să îndurăm cu Domnul
Perpetua trezie ca blestem;
Bătăi aud, cu zvâcnete profunde,
La uşă, unde nimeni nu răspunde.

(309)

Spre templu, catedrală, mănăstire,
Mergând cu-adâncă bunăcuviință,
Pe-un drum călcăm, de pace şi credință,
Înseninare, linişte, iubire;
De jos, din beznă, deznădejde, vină,
Tristețe, ură şi sălbăticie,
Mai urcă-un zbor, mai scapără-o făclie,
Lumină pe o cale de lumină;
Prin litere frumoase, de minune,
Se-întredeschide cerul ca o carte:
Nu-i cupă-împărătească, dar ne-împarte,
Înțelepciune din înțelepciune,
Grădina să-o-îngrijim, cu vrednicie,
Iluminare, viață, bucurie.

(310)

Abia târându-mi paşii de-oboseală,
Din ce în ce, urc muntele, mai greu;
Sub cer, prezent şi-absent la masa goală,
În pisc, bătrân, se-aşază Dumnezeu.
„Te rog, apasă cea mai bună mână
Şi potoleşte-mi, Tată, inima,
Aşa cum laud pe cealaltă, până
M-o înălța-în Împărăția Ta…”
În loc luminătorul să mă-audă,
Deodată-un fulger străluceşte şi
De supărare-un tunet, ori de ciudă,
Se prăbuşeşte în senină zi,
De tot mă-întreb ce pacoste de cruce
Voi mai ciopli şi cine mi-o va duce?

(311)

Cum nu avem ghiozdane, doar hârtie
De-împachetat felii de viață-amară,
Mai bine ignorăm o jucărie
De clopoțel, chemându-ne de-afară
Şi tragem chiulul dintr-o magazie
De rupte cataloage, bănci stricate,
Când Domnul Dumnezeu pe datorie
Ne-învață crucea să-o purtăm în spate;
Oricâte constelații pe cununa
De spini promite pentru fiecare,
De leneşi ce suntem, întotdeauna
Iisus câştigă premiu-întâi, cel mare,
Iar noi, gălăgioşi, pe tabla goală
Cu cretă mâzgălim *Adio şcoală*!

(312)

În coborâş, pe scări interioare
De propria prăpastie mi-e groază,
Pe întuneric lunec, la-întâmplare,
Iar paşii-mi cad, se-împiedică, ratează
Şi-în râpi mă nărui de-a rostogolişul;
Aici e-o luptă, Îngerul se bate,
Vădindu-şi neprihana-în luminişul
Coroanei şi-al aripilor pe spate;
Nimic nu iartă celuilalt la trântă,
Dar nici străinul cu nimic nu iartă;
Din când, strident, în când cocoşul cântă
Şi-încearcă pentru-o vreme să-i despartă;
Ştergând oglinda cu-o amiază mare,
Dau peste neştiutul din coşmare.

(313)

Sunt PreaMăritul, sunt PreaIertătorul,
Sunt PreaPuternicul şi Gloriosul,
Ba încă sunt Lumina, Creatorul,
Întâiul, Ultimul, Misteriosul;
Pe malul râului, de oboseală,
Un val, abia, cu val de se urmează,
Pe când prezență şi tăcere goală
Un Dumnezeu absent ilumineză;
Priviți cămaşa mea, e străvezie,
Dar mai degrabă fiți fără privire
Şi meditați că viața nu-i trezie,
Trezia nu-i iubire din iubire;
Nu sunt Ființă, nu sunt Neființă,
Ci stele mişc, şi sorii prin credință.

(314)

Mănoasă-în buruieni, trudita mea
Câmpie fără sâni mărinimoşi,
Înaltă până la întâia stea,
Ca strigătul, focoasă, de cocoş,
Primeşte-ți armăsarul din surghiun,
Celest la trup, fierbintele-armăsar;
Nu mă trezesc la cântători din vreun
Somn chinuit, nelinişti de plugar,
Ci-mi place seceta să-o-împart, arzoi,
Croind flori pe morminte, flori de spini;
În ceasuri, azi e vineri, mâine, joi,
Iar Fiul Omului, veghind fântâni,
Pe cruci se odihneşte, răstignit,
Şi apa lui ne spune *BunVenit*.

(315)

Bătrâna doamnă îmi serveşte pe-o
Farfurioară chinezească, fină,
De porțelan subțire în lumină,
O înserare cu nuanțe bleu;
Fiindcă seturi are, de-amintiri
Din vremi de-a dreptul imemoriale,
Îmi dă să-aleg din două portocale
Pe cea mai fragedă-în mărturisiri.
Gestul urmează,-al cruntei sfâşieri,
Când degetele cu întreg dichisul
Din coajă-eliberează paradisul,
Iar îngerii cheflii din răsputeri
Lui Dumnezeu, maestru-în dărnicie,
Atelieru-i pradă, de-alchimie.

(316)

Nu ştie nimeni unde-a dispărut
Din cheagul nopții până-în cântători,
Pe cruce de-au rămas locuitori
Pironul şi coroana de-împrumut;
S-o fi fugit de răul nostru, ori
Nici gând să plece, nici ni s-a părut,
Ci binecuvântează cu-un sărut
Şi-i dă iertării pe prigonitori;
Ori, totuşi, o fi coborât puțin
Şi meditează printre bozii, cum
O margine-i pământu-întreg, de drum,
Crescătorie tragică de spini;
Acum, ne vede fără-a se trezi,
Iisus, de oboseală-în plină zi.

(317)

Neroditor, pe-un țărm săpat în sare
De-o vijelie după vijelie,
Cu bolovani spăimoşi la temelie,
O-aprinsă candelă-între cer şi mare
Păzeşte fără preoți, catedrală,
Mereu pământul straşnic de-arătură;
Înmoaie Domnul degetu-în *Scriptură*
Şi paşnic meştereşte cu-albăstreală,
Să lecuiască răni, să învelească
Firimituri, în praf stelar, de pâine,
Spre-a ni se dărui ieri, astăzi, mâine,
Pe masa dureros de omenească.
Răpus de neodihnă, pe altarul
Cu bezne-în clocot se-îndârjeşte farul.

(318)

În gara cu ghişeu şi linii moarte
Îşi odihneşte paşii-un călător,
Proptind cu-un zâmbet îngăduitor
Pereții-aproape decăzuți pe-o parte;
Bagajul zace-alăturea, grinzi grele
Îi scrijelează umerii cu răni,
Când pune frâne, scârțâie un tren,
De unde-o gloată curge, de boccele,
Papornițe, pachete, lăzi, burlane,
Desagi cu pâine, snopi de mărăcini,
Şi calcă în picioare pe deplin
Peronu-ajuns o mie de peroane;
Strâmb, fiecare duce în spinare,
Asemeni *lui*, târâş, o cruce mare.

(319)

O mică piatră în pantof mă face,
Privirea înălțând-o cât mai sus,
Să meditez la cerul unde nu-s
Nici paradis, nici Dumnezeu, nici pace;
Rămâne să mă înfrățesc cu floarea
De păpădie, cu pământul, cu
Absența blândului Iisus, căci nu
Vreau întrebări, îmi e de-ajuns mirarea;
Şi totuşi, îmbulzeala-atâtor stele
Îmi fură cerul, oferindu-i doar
Urcuşul şi teroarea spre calvar
Spatelui, bietul, al ființei mele;
Mai bine piatra-arunc şi-elegiac
Cu rostul universului mă-împac.

(320)

Urlau: „În numele fărădelegii
Deschide!”, şi-mi zdrobeau cu pumnii uşa,
„Noi suntem ştreangul, ghilotina, regii
La zaruri ai Pământului, cenuşa
Alege-s-ar, cea mai nesăbuită!”
Trăsneau cu fulgere, tropăitura
Potcoavelor sau capete de-a dura
Dădeau năvală: „Frica să te-înghită!”
Le auzeam vacarmu-între coşmare,
„Noi, patru cavaleri pe deşălate
Ai răului, trântim în urmă toate
Ferestrele din univers, murdare!”
Ce-mi apărea încredere în viață
Cădea într-o nelinişte măreață.

(321)

Nu par a fi un Dumnezeu învins,
Câştig şi pierd ca fiecare zeu,
Într-un tufiş am strălucit, aprins,
Apoi v-am dăruit pe Fiul Meu;
Priviți-mi, cu-ochii ridicați la cer,
Misterul fără centru şi hotar,
Fiindcă-i mult mai mult decât mister
Al unui nesfârşit regat stelar;
O perlă-am şlefuit în univers,
Cu mări şi crini şi brazi şi munți şi zori,
Împodobindu-i şesurile verzi
Cu nori prelungi pe urma altor nori;
Nu-în grija mea, ci-în paza ei vă las,
Maşinăria-atroce-a unui ceas.

(322)

Viața de ieri, de azi, de mâine nu-i
O cumpănă fragilă-a întâmplării,
Ci rod, deci numai rodnicie cere-i
Şi nu-o schimba pe şansa nimănui;
De eşti cel mai puternic împărat,
Gândeşte-te că apa curge, trece,
Deodată ceasul bate doisprezece
Şi-ți intră faima-într-un declin, treptat;
În biata inimă de ți s-a stins
O ultimă scânteie a nădejdii,
Eşti prea îngenuncheat între primejdii
Şi-o dată pentru totdeauna-învins;
De-mi eşti izvor, fii în acea fântână
Cu-îngăduință, dragoste, lumină.

(323)

Pagodă, schit, moschee, catedrală
E-acest PământPreaNuminosPreaSfânt,
Cu maci şi-oceane vălurind în vânt
Şi aurul porumbului în poală;
Iar Tu ai rânduit izvoare treze,
Cu-atotsenină apa în fântâni,
Şi împărțiții ani pe săptămâni,
Cu zile, nopți şi zori să ne vegheze.
Iar holdele-înfloresc, şi spinii, crinii,
Şi fluturii, polenul pe livezi,
Cu harul când ne binecuvântezi
În mila, darul şi fărâma pâinii,
Că totu-i facere şi legământ,
În rodul Tău, Părinte, pe Pământ.

(324)

Cu-aprinşii ochi scânteietori de-emfază,
În cer stăpâni, stăpânitori sub cer,
Iehova, Amon-Ra, Baal se-aşază
De-a împrejurul, Odin, Jupiter,
Hristos, Ormuz, Allah, Thor, Zeus, Shiva,
Pândeşte Brahma, ceilalți iscodesc,
Îşi tremură obrajii împotriva,
Ridică din sprâncene, se foiesc
Pe-astrale tronuri, îşi citesc pe gură
Disprețul, răzbunarea, pizma, rând
Pe rând, strâng dinții, mustăcesc, îndură,
Urând şi complotând şi transpirând;
Un măr pe masă, cu-aer, munți, oceane
Albastre-atrage-ocheadele duşmane.

(325)

Numai o cană dă-mi, cu apă, şi-ți
Promit să bat minciuna în piroane,
Iar munților în pisc le-aşez coroane
De meşterii bijutieri vestiți;
Nu-i o problemă cerul, orişicum.
Acoperiş voi face, cu burlane,
Să nu mai cadă ploaie pe oceane,
Nici peştii să se ude pe costum;
Desființez noroiul prin porunci,
Şi moartea şi prostia şi păcatul,
Şi-adeseori mă joc de-a împăcatul
Cu rătăciții Mei, ori nici atunci;
Vă place-acum, albastră, cum arată
În cosmos portocala minunată?

(326)

Nici muzica lui Mozart, nici licheaua
Furând o pâine, Jean Valjean, nici frații
Karamazov nu s-au opus la greaua
Lui Dante-excursie spre constelații,
Ci eu, dorim, şi tu, să-accedem primii
La sferele-între sferele celeste,
Din haine să ne scoată heruvimii
Şi, dezbrăcați, să-ajungem de poveste
În Trandafirul Alb, cu exaltate
Petale-în jurul mării de lumină,
Unde plonjăm şi înotăm pe spate
Ca-în tabernacol, cupă sau piscină,
În zi, să creadă Dumnezeu, ploioasă,
Că-Adam a revenit, şi Eva-acasă.

(327)

Din câte gări au ruginit în mine,
Cu buruieni şi ploi pe linii moarte
Şi-abili păianjeni specialişti în arte
Pe pânze marțial de asasine,
Din câte gări pocite, gări faimoase
De marmură, chirpici, ori cărămidă
În suflet mi s-au dărâmat cu-obidă,
Doar una-avea-întâmplări misterioase.
Târâş, au coborât printre valize
Cu smirnă, damigene cu parfumuri:
„Trei Magi suntem, de mii de ani pe drumuri,
Dar nu găsim, cu-adrese, ghizi şi vize,
Nici ieslea, nici *Copilul* de lumină,
Iar căutarea nu se mai termină…”

(328)

În troiță, când a împins piciorul,
Să-o priponească zdravăn într-un lanț,
Tractorul se-împlânta cu roata-în şanț
Şi-înverşunat îşi zdrăngăanea motorul:
„Bă, jos de-aici, s-a terminat cu tine,
Te zvârl la dracu-în praznic, în sfârşit,
Fără-amintirea ta de răstignit
Mai bine o să-mi fie, mult mai bine!”
Cu-acel blajin surâs de-îngăduință,
Pe-obrajii murdăriți, Iisus, de var,
Îndură palma noului tâlhar
Şi în balanță-aruncă o dorință,
Să-şi dea a câta oară duhul Său
Cu ridicații ochi spre Dumnezeu.

(329)

Sub soarele în paşnică scădere,
Un cor, foşnind, de plopi, la unison,
Mai cântă-o dată *Lucas-Passion*
Fără-un cuvânt, aproape în tăcere;
O toamnă cu grandori de catedrală
Şi-o salcie-atârnând consolator
Ne spun povestea cu-un Mântuitor
În prăbuşirea-amurgului, domoală;
Pe goale mirişti înfloreşte roua,
O sărbătoare cerul pe pământ,
Mărturisire-a toate câte sunt
Dumnezeieşti la revenirea-a doua,
De dimineață-în aerul fragil
A soarelui acasă din exil.

(330)

La *Paradisul*, un hotel magnific,
M-a invitat aseară Dumnezeu.
Erau de față Moise, la dineu,
Iov, Mahommed, Shankara, nu mistific,
Iisus, Confucius, Buddha, lume-astrală;
Serveau tot câte şapte îngeri cu
Figuri solemne între-aripi fru-fru;
Miracolul mă fascina, de gală,
Cu-o *Messă* de-armonie şi-împăcare,
De Amadeus, un celebru sfânt
Precum în slavă-asemeni pe pământ,
Dar nimeni nu-avea mâini de-îmbrățişare,
Ochi pentru ceilalți drepți Învățători,
Urechi sub singur cerul tuturor.

(331)

Nimic nu-a mai trecut prin gara moartă,
Nici viscol, nici profeți, nici fum de tren;
Deus Absens vomită-între dugheni,
Din cârciumi alungat, bătut de soartă,
Şi nu-L propteşte nimeni pe-ulițarnic;
Din piață sfinții au pierit demult,
În vine-un drog ne injectăm, ocult
Şi-abil, căci filosofilor zadarnic
Le bâjbâim iluminarea-în sala
De aşteptare, unde-un crunt miros
Ne-înfige-în gât cu duşmănie-un os
De toată-amărăciunea şi-amăreala;
Zobit, sub negură încerc, scrâşnit,
Chibritul să-l aprind de la chibrit.

(332)

Nu sacerdoți cu-oricâte vrednicii,
Ci crinii în odăjdii la altar
Şi greierii-într-un zumzet planetar
Sunt slujitorii Sfintei Liturghii;
Jos, fluturii de noapte, efemeri,
Cu-aripile şi sufletu-împăcat
Bat în vitralii, cu nădejde bat
De dragu-înflăcăratei lumânări;
Sus, nouri împletindu-şi fulgerul,
Potir înalță luminat cu mir,
Blagoslovitul, magicul potir,
De unde plouă plâns preaîndestul,
De milă, pace, jertfă, legământ,
O Liturghie-a Sfântului Pământ.

(333)

De foc, un meteor halucinant
De roşu, până-aproape de bravadă,
Loveşte capul domnului savant,
Purtându-şi-l pe gânduri prin livadă,
Un bulgăre de soartă pârguit,
Cum Însuşi Ziditoru-a pus la cale,
Să declanşeze despre infinit
Arome şi-întâmplări primordiale.
Sir Newton se apleacă excesiv
De împăcat spre iarba întomnată,
Recuperându-l, cu-un surâs naiv,
Şi brusc, o dată-l muşcă şi-încă-o dată:
„Ce-ar fi pe Dumnezeu într-adevăr
Să-l caut în căderea unui măr?”

(334)

Pe strâmbe ulicioare, fără-adrese,
Prin zloata cu ieşire la maidan,
Bătrânul Bach aude *Grosse Messe*
În frunzele-amărâților castani;
Orbecăie alt trecător, greşeşte
La primul pas, cu-al doilea mai puțin,
Şi-abia târăşte-în cârcă, omeneşte,
O cruce şi o sarcină de spini;
Pe nevăzute şchioapătă în parte,
Or fi luat în talpă câte-un cui,
Că prea-i căzneşte bezna şi-i desparte
Pe *fiecare* cu povara lui,
Călcând prin fleaşca-într-un târziu ninsoare
Pe mahalaua fără felinare.

(335)

E-o toamnă ca o sacră aşteptare,
O aşteptare fără Dumnezeu,
Cinstit prilej să nu-i aduc trofeu
Încă o prăbuşire de altare;
Cu înmuiate poalele-în lumină,
Amurgu-şi şterge ochii, până-aud
Cum lacrimile sapă cerul crud
Într-un prohod de nu se mai termină;
Se-înghesuie doi pumni prin buzunare,
De-mi vine-a deznădăjde să-L tot strig,
De frig să se cutremure, de frig,
Şi *Biblia*, în Carul Mic sau Mare,
La boala candelei agonizând
Să-o mai citească-o dată, rând cu rând.

(336)

Frumos îmbătrâneşte încă-un an
Pe frunze-arzând, de-arțari la soare-apune,
Sub zodiile unei toamne bune,
Cu sfeşnice de aur suveran;
Măceşii lângă drum ca pe-un trofeu
Înalță perle, sânge-în coliere,
Reînviind durere din durere
Pe crucea rănilor lui Dumnezeu;
Nu-i sărbătoare, ci o simplă zi,
O zi de azi, în calendar, pe mâine,
Şi două-aduc de la fântână, pline,
Căldări cu bucuria de *a fi*…
Iertați-mă, dar am uitat, fireşte,
Pe cine-l pomeneam că-îmbătrâneşte.

(337)

Ajută, Doamne, întunericul,
Nu dinăuntrul meu prea în ruine,
Ci miezul împlineşte-l îndestul,
Mai sus de rău şi mai presus de bine;
Aprinde-ne-o scânteie din Christos
Şi fă în viața fără zori şi-amieze
Coroana Lui de împărat frumos
Cu-însângerații spini să lumineze;
Despică-ne din stâncă un izvor
Şi umple-ne fântânile uscate,
Să ne spălăm pe mâini izbăvitor
De pribegie şi pustietate,
Ci mai ales cărarea ni-i pierdută
Şi-o căutăm zadarnic, *Doamne-ajută.*

(338)

În cer de ce L-am căuta mereu,
Când apă, aer, foc, pământ sunt Cerul
Prea peste margini plin de-atelierul
Unde-a muncit cu râvnă Dumnezeu;
La capătul truditei săptămâni,
Slujindu-se de-întreagă măiestria,
Încăpător zidise-Împărăția,
Apoi s-a şters cu nourii pe mâini;
Mai după-o vreme-a emigrat pe-ascuns
Spre-ascunse universuri paralele,
Din ce, lăsându-ne, în ce mai grele,
Mai grele-înnegurări de nepătruns,
De-acolo-o fi-evadat mult mai departe,
Spre alte negre găuri şi-altă moarte.

(339)

„Am scris o tragedie *Shakespeare prinț*
Al omenirii scoase din țâțâni,
Vândută ieftin pe treizeci de-arginți,
Apă să-mi cumpăr, de spălat pe mâini.”
Mărturiseşte Hamlet, fost actor
Celebru-acum un milion de ani,
Ieri, bulibaşă de procuratori,
Azi, proprietar pe-un fericit lighean;
Acestea Domnul Prea Înțelept mereu
Şi alte amănunte-a mai găsit
Neantizate-în terfelogul său
Şi încă-o dată-înscrise-amănunțit,
Încât El Însuşi şi-aminteşte greu
Hamlet ce-înseamnă, *Shakespeare, Dumnezeu.*

(340)

Cum îi plăcea măritului Arghezi,
E unsă-o toamnă vinovat cu miere,
Căpătuită la butoniere
Cu snopii de amurg, ai florăresei;
Pe noapte, doisprezece,-în catedrală,
Tâlhari, cinstindu-şi cu bravură harul,
Cu-acelaşi preț disprețuiesc altarul
Lui Dumnezeu, lăsându-i mâna goală;
Din zori în zori stihare, coliere
Pierdute, rămăşițe de coroane
Prin plopi găseşti, pe garduri şi maidane,
Iluminând în arte-aurifere,
Odăjdii cu prea-înaltă vrednicie,
De nu le-încape nici o vistierie.

(341)

Degeaba înțelepți bijutieri
Şi arhitecți sculptează colosale
Arcade, sfinte candele-în cristale
De stâncă, Dumnezeu nu-i nicăieri;
Icoane scornitoare de minuni,
Cruci de lumină, gonguri, semilune,
Poeți cu psalmii în procesiune
Zadarnic îi dedică rugăciuni;
O lume, şi în lume ne-a zidit
În şapte zile, şapte nopți celeste,
Dar de la Tatăl nostru nici o veste,
Numai nimicul a mai revenit;
O aşteptare-adoarme-în rituale
De mari odăjdii sub cupole goale.

(342)

Într-un decor cu lumânări de ceară,
Fără vreun alt cucernic ritual,
Cu coatele pe-o masă de local
Stam la taifas cu Îngeru-într-o seară;
Mi se plângea cu lacrimi absolute
Cum nu l-a mai zărit pe Dumnezeu,
Nici eu, spuneam şi dam din cap, nici eu,
Când îl vedeam, era pe nevăzute;
Mi se-oglindea în farfuria goală,
Smulgând o pană, două, trei, oftând:
„Trimite-i ce mesaje ai de gând,
În grea şi-atroce noapte, bestială,
E-aici, în inimă, e sus, în cer,
Sau cu atât mai mult nu-i nicăieri.”

(343)

S-a prăpădit bătrâna Doamnă-aseară,
Profeții vers, la vremea ei, cu vers
Pe-alese-şi culegeau din ochii verzi,
Psalmi, imnuri, elegii cu nopți de vară;
Cununi, poeților, de diamante
Le născocea cu-aurifer dichis,
Iluminându-i până-în paradis
Pe-amanții câți întreținea, şi-amante;
Decât acea mult mai presus instanță
Cândva-a cuvântului transcedental,
În ultimul s-a-înnămolit, scandal,
Şi-acum, jegoasă, pute sub o zdreanță.
Sfânt Dumnezeu o plânge mai întâi
Cu-un cer de stele-aprins la căpătâi.

(344)

Şi-a mai rămas din mine un pustiu,
Stânci sterpe de granit îngenuncheat
Pe groapa ultimului sacagiu
Din câți prin univers au emigrat;
Abia de merg, târăsc în cârcă-abia
Deşertul împietrit, comun mormânt
Al celui ospitalier cândva,
PreaVredniculMirabilulPământ;
Ci după-atâtea prăpădenii mari,
De tot la urmă, ce-ar mai fi de spus?
Zadarnic a murit şi în zadar
A treia zi a înviat Iisus…
Fără-amintiri, din mine-a mai rămas
Nimicul, fără *mâine*, fără *azi*.

(345)

Odată exilat din paradis,
În paradis nu-oi reintra nicicând,
Răbdând nimicul unui cer promis
Şi prăbuşirea zborului răbdând;
E-o margine de mirişte: aici,
Ori vatră-încinsă, ori preasfânt altar
Îmi zidăresc, nici pentru-ofrande, nici
Pentru noblețea mea de cărturar;
Pe masă, căni cu apă rânduiesc
Şi pâine lângă linguri şi mai am,
Tăiat într-un perete, loc ceresc
Prin bunătatea macilor: un geam,
Să-învie lin şi mistic şi felin
Lumina lină, când învie lin.

(CCCXLVI)
BALADĂ ÎN TALCIOC DESPRE PĂCĂTOSUL ÎNGENUNCHEAT LA PICIOARELE FERICIȚILOR

Înfăşurat cu-o cârpă pe mijloc,
Desculț, însângerat, slab numai oase,
În vălmăşagul marelui talcioc,
Cu degete-într-atât meticuloase,
Jos, potriveşte pe-un culcuş de ziare
Ce sărăcie-aduce de vânzare,
O cruce grea, cu lemnul din topor,
Nişte piroane roase de rugină,
O cupă cu-aurul strălucitor,
Umplută peste margini de lumină.
Primu-între doisprezece cardinali,
Prea Sfântul Papă strigă dintr-o dată:
„Priviți! Minunea Sfântului Graal
E chiar *aici* şi-acest eretic, iată,
Cu maximă-aroganță, cu sfidare,
L-a smuls, el ştie din ce-ascunzătoare!
Azi valorează infinit în bani,
Deci confiscați-l pentru Sacra Cină
De Taină a credinței, de-ani şi ani
Umplută peste margini de lumină!”
Stihare cântă *Christe eleison*
Şi-alaiuri de cădelnițe răsună
Pe calea spre altare şi amvon
Frățeşte petrecută împreună
De patrafire, mitre-în sărbătoare:
„E-un păcătos, dar noi, pentru iertare,
Să moştenească, ne rugăm din greu,
Împărăția Cerului, creştină,

Şi mântuirea de la Dumnezeu,
Umplută peste margini de lumină!”
Cu gândul la întâia-încoronare,
Călcat Iisus ca într-o zdrobitoare,
Certat, bătut, flămând, îngenuncheat,
Cu găurile palmelor se-închină
Şi-înalță spinăria la mezat,
Cinstirea Lui scornită de-un soldat,
Umplută peste margini de lumină.

(CCCXLVII)
BALADA LUI IISUS HRISTOS LA POARTA PARADISULUI DUPĂ A DOUA COBORÂRE PE PĂMÂNT

În zdrențe, slăbănog şi cerşetor,
La poarta raiului, de lemn, sculptată
Măreț cu-o *Răstignire*, bate-în zori,
O dată cu ciomagul, şi-încă-o dată.
„…Nu mă aduce-o soartă norocoasă,
Dar sunt Iisus, în prag, târâş, acasă…
Prea ani şi ani zvârlit în subterană,
Păduchi m-au rupt, şi şobolani creştini,
Nu milogesc, bătrân ocnaş, pomană,
Căci, Doamne, bun e Duhul Tău, amin!”
O fată-apare-eteric şi-aromat
Cu-un ram în mână, alb, de iasomie.
„…Doar Unu-i Fiul Meu cu-adevărat
În cea mai luminoasă măreție;
La-altare, preoți despre El cuvântă
Şi Bach, în Pasiuni, cu râvnă-L cântă;
Oricât am lăcrimat într-o năframă,
Pe frunte rănile-ți lipsesc, de spini,
Ori nu te recunoaşte-un plâns de mamă…
Căci, Doamne, bun e Duhul Tău, amin!”
L-arată Sfântul Pavel mânios
Cu degetul şi strigă: „Anatemă!
Nu-ai semne-în palme, diavol mincinos,
Rob osândit la pacostea supremă!”
Doar Sfântul Petru tace cu blândețe
Şi-i spune-într-un târziu: „Îți dau binețe,
Milostivire şi-un darab de pâine,

Oricum, străine, meriți pe deplin,
Dar pleacă-oriunde vezi de azi pe mâine,
Căci, Doamne, bun e Duhul Tău, amin!”
Deodată fulgeră sinistru, tună,
Adânc trăsneşte-un strigăt în furtună:
„Te-am coborât să-i mântui, Fiu Divin!
Nereuşita iartă-le-o, amară,
În puşcărie-au vrut să te răpună,
Dar te-au ratat, încearcă-a treia oară,
Căci, Doamne, bun e Duhul Meu, amin!”

(CCCXLVIII)
BALADA NEGUSTORULUI DE UMBRELE ŞI A RABINULUI PLIN DE PIOŞENIE

Sub desenată firma cu vopsele,
„Gogoşi – Parfumerie – Amanet”,
A lui Manase, negustor de-umbrele,
Ocări aruncă Moshe, berechet:
„Nici că te-închini de luni şi săptămâni,
Eşti cel mai păcătos dintre păgâni!”
„Nenorocire, fata mea vrea nuntă,
Nu-i bine, rabi, semnul e de rău,
Spre mine Dumnezeu din cer se-încruntă
Cu veci de veci ascuns Numele Său!”
„Un chef tocmim, de toată bucuria!”
„Ba toanta se mărită cu Ion,
Din *Sara* se botează în *Maria*
Şi-o să-mi trântească trei creştini plocon!”
Aproape-ar blestema cu pumnul strâns
Bătrânul rabin, izbucnind în plâns:
„Şi-Avram al meu se-însoară cu-o Ioană,
De-ajung de râsul târgului Bacău,
Că Domnul nu-i supune la dojană
Cu veci de veci ascuns Numele Său.”
Şi amândoi, în plină Strada Mare,
De-amar se-îmbrățişează, şi necaz.
„Tu, rabi, eşti profet ori profanare?
Vorbeşte-I Domnului, porți nume breaz!
Imploră-L, spune-I că-s un amărât,
Dar să ne dea povețe, ce şi cât!”
Iar Moshe nopți şi zile-în rugăciune
Înalță inima lui Dumnezeu,

Citeşte psalmi, să-i dea înțelepciune
Cu veci de veci ascuns Numele Său.
Grav, într-un ceas de pioşie-adâncă
Şi-întunecime de mausoleu,
Din golul cer se-aude: „…Ba Eu încă
Am lăcrimat şi-am dat pe Fiul Meu
Iubit…” Umilul rabi-îngenunchează
Sub sfeşnicul iluminat de-o rază
Cu veci de veci ascuns Numele Său.

(CCCIX)
BALADA CELOR CINCI EVREI DEŞTEPȚI ÎN FEL ŞI CHIP ÎNVĂȚĂTORI AI LUMII

„Pe drumurile foamei din pustie,
Nu mi-am tocit nici sfert, nici jumătate
Din noduroasa cârjă cu Dreptate
În patruzeci de ani de pribegie;
La pas şi-întotdeauna dinaintea
Poporului, Eu vă-am condus cu mintea;
Las omenirii *Zece Legi*: prin voi se
Cuvine să le afle mângâierea,
Ci nu uitați *Scriptura* după Moise:
Tu eşti misterul, Doamne, şi tăcerea…”
„Căci am venit, precum au spus profeții,
Să-aduc, din bunătate, mântuirea
Cu inima, cu mila, cu iubirea;
Iisus Mă cheamă, sunt lumina vieții,
Dar voi, pe frunte-Mi îndesați coroană
De spini, să-Mi fie-amarnică dojană.
Mă chinuiesc, Mă răstignesc romanii,
De-aştept, murind pe cruce, Învierea
Din ceruri, *Eli lama sabachthani*,
Tu eşti misterul, Doamne, şi tăcerea…”
„Frați proletari din țară după țară,
Flămânde burți şi guşi neîngrăşate,
Sunt Marx şi vă împart pe săturate
Meniu de carne revoluționară,
Tocană fiartă-în bătălii de clasă!”
„Vă-o spun eu, Freud, nevroticii visează,
Dezvăluind instincte şi obsesii
Cu-*A Unsprezecea Lege:-Împerecherea.*

În rațiunea mea fără concesii
Nu-încap misterul, Doamne, şi tăcerea.”
„Eu, Albert Einstein, răscolindu-mi părul,
Nu-accept că aş deține adevărul,
Ci-o teorie-obscură mi-e averea.
Dintr-o universală perspectivă,
Shalom, shalom, prefer concilierea:
Pe-o lume într-atât de *relativă*
Încap misterul, Doamne, şi tăcerea.”

(CCCL)
BALADA CITITORULUI-ÎN-STELELE DIN SĂPTĂMÂNA LUMINATĂ

Ți-aş cumpăra etajul 90
Şi nouă-în Turnul Babel, cu tabele
De cifre, zodii, calendare, deci,
Sub ochii mei de cititor-în-stele,
Refac modelul tandru, într-o doară,
Al Paradisului de-odinioară;
Grav, pentru toate-acestea, Dumnezeu
Mă va chema-într-o zi la Judecată,
Că nu am stors de miere sânul tău
Lunea din Săptămâna luminată.
În două emisfere să-o împarți,
Una-ametită, cealaltă sperjură,
Ți-aş dărui o bilă de cuarț
Umplută cu destin în stare pură,
Unde să trândăveşti fără greşeală
Sub piele afrodiziac de goală,
Să-ți torturez de lene sânii plini,
Că prea de tot mă cerți, neîmpăcată,
Şi mă hrăneşti numai cu flori de spini
Marțea din Săptămâna luminată.
De-ți lustruiesc parfumuri la rindea,
Ambiții mari şi crude prind ființă
Şi-ți împletesc din arbori de cafea
Umbrare imperfecte în credință,
Ba încă tâmpla ți-aş culca pe şale,
Cu brav alai de vicii matinale,
Prilejuri să mă-acuzi cu degetul
Împrospătat în rouă încă-o dată,

Că nu-l slujesc pe Domnul îndestul
Miercuri din Săptămâna luminată.
De-această oară fac pe apostatul,
De-ți răvăşesc într-o furtună patul,
Nici venerată plată, nici răsplată,
Din aurore până-în miază-zi,
Cu-aceeaşi întrebare încruntată:
Cine-mi prezice câte nopți or fi
Şi zile-în Săptămâna luminată?

(CCCLI)
BALADA PROFESORULUI DE ATEISM ÎN DIALOG DE-A DREPTUL CU DUMNEZEU

La repezeală, calcă pe tufişuri
Dihania cu ghearele nebune.
Din greu, dar ager, sfârtecă desişuri
Cea mai păroasă, neagră urâciune
Din câte-o rup de-a buzna prin hățişuri.
„Săriți!”, arată crunt spre-agresiune
Profesorul de ateism: „Mă-atacă
Un groaznic monstru, plin de năbădăi!…”
Şi-alunecă, târâş, într-o viroagă,
Cu spini sălbatici, îndârjiți şi răi.
De sus, huiduma naibii iscodeşte
Şi-ar da pieptiş să năboiască-în râpă.
Cu desperare,-ori numai cu nădejde,
Spre norii emigrând prin ceruri țipă:
„Salvează-mă cum ştii, dumnezeieşte!
Fii, Doamne, milostiv, nu-l părăsi pe
Un filosof în gravă încercare.
Toți prin ființă suntem Fiii Tăi
Supuşi pe-o cruce la încoronare,
Cu spini sălbatici, îndârjiți şi răi!…”
Aude Dumnezeu şi, larg, deschide
În două laturi porțile mărețe:
„Pe cine-l cerți de infernale-obide?”
„Pe-un drac nebun de foame-ori bătrânețe!
Ia-i, Doamne,-apucăturile sordide
Şi dă-i canon de creştineşti povețe!”
„Aşa să fie, numai să-înțeleagă!”
…Şi ceru-adânc, trăsnind în vâlvătăi,

Se limpezeşte peste-o lume-întreagă,
Cu spini sălbatici, îndârjiți şi răi.
Cutremurat şi-înnăduşit de frică,
Pe două labe ursul se ridică,
Trăznaie-între bezmetice trăznăi,
Şi-şi face cruce… „Binecuvântează
Gustoasele bucate, Doamne, că-i
Ceas de vecernie dreptcredincioasă
Pe spini sălbatici, îndârjiți şi răi!”

(CCCLII)
BALADĂ FINANCIARĂ CU STRATEGII ŞI TACTICI DE POSTMODERNĂ HAIDUCIE

Pe-o margine a patului de fier,
Îngrămădind ceasloave de hârtie,
Das Kapital clădeam din cazier
Şi *Alma Mater* dintr-o puşcărie;
Tot studiind bancruta în stil mare,
Profituri, legi, politici monetare,
Quesnay, Smith, Keynes, într-o veselie,
În rang m-au căftănit, de-expert finan-
ciar prin postmodernă haiducie,
De-am bani în bănci pe-un milion de ani.
Cu păru-în coafură exaltat,
Când trec, şontâc, abia târând piciorul,
Legiuitori şi preşedinți de stat
Şi şefi de mafii îmi prezintă-onorul;
Pe şaptezeci ori şaptezeci de fronturi,
Cu mâna-întinsă îmi cerşesc din conturi,
Iar unora le sunt izbăvitorul,
Guverne, parlamente, regi sărmani
Şi prim-miniştri-îmbrățişând poporul,
Că-am bani în bănci pe-un milion de ani.
Însuflețesc prin micul meu dejun
Zi după zi noi piețe-ale cafelei,
Chiar paradisu-l deghizez într-un
Impetuos război de şapte stele,
Cu-Adami şi goale Eve cu metodă,
În muzicale prezentări de modă;
Îmi dau părerea despre-amante, că le
Ține-evidență-un statistician,

Cât pentru ojă, iahturi şi castele,
Am bani în bănci pe-un milion de ani.
Maeştrii grei în mâneci cu toți aşii,
Dintre-înțelepți mi-aleg înaintaşii,
Iluminații cei mai năzdravani,
Legea tăcerii-în arta măsluirii,
Că-s mult mai mult decât secretoman
Strateg în buzunarul omenirii,
De-am bani în bănci pe-un milion de ani.

(CCCLIII)
BALADĂ ÎN CONTUL FALIMENTULUI DE LA BANCA INTERNAȚIONALĂ A RELIGIILOR

Vibrează steaua Dhruva, nemişcată,
Iar Gangele Ceresc, înconjurându-l,
Şi zeii, şi-înțelepții lumilor de-a rândul,
Abia de mişcă-a vremurilor *Roată*;
Eu, pe altar, brahman fără prihană,
Tu, Ahalya, fastă curtezană,
Goi, parfumați, cu-unealta pasiunii
Ne pârjolim şi consfințim din *Carte*
Şaizeci şi patru de arzoaice arte,
La cântătorii unei nopți de iunii.
În portul Tomis, la o-înjurătură
Se-aude alta, mult mai savuroasă.
Zac în tavernă, coatele pe masă,
Şi te pândesc cu patimă şi ură;
„Mă cheamă-Ovidius, ador femeia
Cu sâni mărinimoşi, tocmai de-aceea,
Ce te-aş sorbi prin amândoi căpşunii
Ca pe o pofticioasă Afrodita,
Dedați orgiei cu nemiluita
La cântătorii unei nopți de iunii.”
Ce-ar fi, drept ditamai zburdălnicie,
Să-o cucerim, biserica, prin uşa
Proptită de-una Pena Corcoduşa,
Cu-Apostoli şi-Împărați în veselie,
Pe când Iisus şi tu, într-o chermeză,
Şi-alți sfinți cheflii să tânguim o *Messă*
Pe-o pritocită cale-a stricăciunii,
De să ne-îmbălsămăm cu-împărtăşanii,

Sălbatice şi-extatice şampanii,
La cântătorii unei nopți de iunii!
Iubito, să-încercăm o păruială!
Eu îți vânez agrafe cu migală,
Mărgăritare-în broşe de mă sperii,
Cerceii şi bezmetici gărgăunii,
Tu alarmezi salvarea, pompierii!
Se-aprinde patul, de-ard braconierii
La cântătorii unei nopți de iunii!

(CCCLIV)
BALADA NOPȚILOR DE INSOMNIE ÎNTR-UN DORMITOR CU UŞI BLINDATE

Berbec a toate oile pierdute
Şi regăsite pentru-întâia oară,
Să-o fi împovărat cu vreo comoară
De zeci pe zeci, de sute peste sute,
Că prea-şi păzeşte-acum într-un perete
Tezaurul de cărămizi secrete;
Cu-oricâte revolvere, uşi blindate,
Capcane şi maşinării de-alarmă,
Nu-are curaj pe noapte să adoarmă,
Când bate vântul, în fereşti când bate.
Pândeşte nourii, pândeşte luna,
Mereu pe gânduri mâinile-şi frământă.
De umbre pe podele se-înspăimântă,
Dar trece-o-înfricoşare şi-încă una;
Cu pasu-agale, moale, mai agale,
Îi dau, ca-într-o prăpastie, târcoale,
Procesiuni de măşti desfigurate;
Una mai rea-i răcneşte-în gura mare,
Cu tobe, marşul de spânzurătoare,
Când bate vântul, în fereşti când bate.
Pe-o vijelie de-aeromancie,
Cutremurat bezmetic de-omeneşte,
Cu dinții clănțănindu-i, răsfoieşte
O carte veche despre insomnie,
De unde sar fotonudemodele
Cu rimelații ochi, de cucuvele,
Şi gheare-l zgârie nebun pe spate,
Balauri, crocodili în tatuaje,

Draci, scaune electrice, linşaje,
Când bate vântul, în fereşti când bate.
În zori, mort viu, târâş printre coşmare,
Cu vănătaie lângă vânătaie,
Un clan de-amante-i toarnă în pahare,
Spumante-otrăvuri, ape negre, zoaie,
Pe sfert să-l biruie, pe jumătate,
Somn bântuit, sleit în evantaie,
Când bate vântul, în fereşti când bate.

(CCCLV)
BALADA PATULUI CUTREMURAT SUB STRANIA DIHANIE CU DOUĂ SPINĂRI

Şi patul zguduindu-şi temelia
Mă îmbrânceşte-în feluri de-exaltare,
Încât boier cu toată vrednicia
Mă-închin la templul tău dintre picioare,
Izvor de-agheazmă, poartă cu perdele
Spre sfânta-sfintelor de catifele,
Alege-s-ar şi aurul şi praful
De zvârcolirile încăierate
Pe-o groapă năclăită de carate,
Când în furtună ni-i stindard cearşaful.
Şi patul scârțâie, de se aude
Până în măruntaiele planetei,
Cu-asmuțituri şi gâfâieli zălude,
Cum întărât în paparuda *Vetei*
Pe *Stalin*, nodurosul ca parâma,
Frecând bolgia morții din Kolâma;
Cinci degete cu dinți de leopard
Pielea-mi scrijelează în curele
Murate-în saramuri şi-alcooluri grele,
Când în furtuni cearşaful ni-i stindard.
Şi-în mare clipa clipelor astrale
Explozie țâşneşte, de albuşuri,
Abisele cutremurând, carnale;
Se sfâşie pe sine în culcuşuri
Dihania cu două învrăjbite
Spinări arzând pe înroşite plite;
Stihia fulgeră, prăpădul tună,
Precum într-o stelară-împerechere,

Şi stoarce universul de putere,
Când ni-i stindard cearşaful în furtună.
Şi-acum, vulcanul stins, fără suflare,
Îşi descleştează-într-o eliberare
Sictirul şi lehamitea de lume;
Amar mi-aduc aminte de taraful
Bocind un dor de moarte fără nume,
Otrăvi şi-îngrijorări să ne sugrume,
Când în furtună ni-i stindard cearşaful.

(CCCLVI)
BALADĂ DUPĂ ULTIMUL, DAR NU CEL DIN URMĂ EROTIC-SHOW AL STRIPERULUI

S-a terminat cu țâțele-atârnate
Şi fundul gol sub strămoşeşti catrințe.
Acum, printre țărănci cu doctorate
În politologie, ori ştiințe
Paranormale, câştigați, în fine,
Dileme-adânci de doamne citadine;
Cu maximă splendoare vă-ați decis
În gândul vostru: pentru filosoafe,
Yogine, astroloage, teozoafe,
Sunt taurul Comunei din Paris.
New Orleans jazz emană robustețe,
Voință de a fi şi aventură,
Tango e armonie şi tandrețe,
Hard rock, cocktail de poezie pură;
Poftim, spumanta mea profesiune
De *playboy* vă dedică-ascensiune
Şi ghiduşii năuce-în paradis,
Unde, parfum aerian, de miere
Fierbinte până la incendiere,
Sunt taurul Comunei din Paris.
Cum nu-au prezis vreodată ghicitorii,
Nu se mai spală-în roua grădiniței
Nici rimelații ochi, nici perişorii
Cârlionțați şi-ascunşi ai ştrengăriței;
Când ritmul orei curge împotriva
Şi împreună descifrăm arhiva
De pasiuni a traumelor din vis
Transcrise ca-într-o *Carte de citire*,

Mult mai presus de orice-învinuire
Sunt taurul Comunei din Paris.
Pe-un paşaport al soartei mele scrie
Bufoneria nu-i bufonerie,
Ci cântec fără inimă albastră,
Un plâns amestecat ciudat cu râs,
Tocmai de-aceea, spre neşansa voastră,
Spre cer tăindu-mi uşă sau fereastră,
Sunt taurul Comunei din Paris.

(CCCLVII)
BALADA CELOR MAI PLICTISIȚI TOVARĂŞI LA UN CONCERT DIN MUZICĂ DE BACH

De marmoră şi catifea, pereții
Dau măreție sălii, şi răceală.
Lehămetiți de-otrava politeții,
Se zbat în scaune de plictiseală,
Pe când le toacă-un pianist, urâtul,
Din unul Bach, cine-o mai fi pârâtul?
Mirosuri, de-undeva, ah, de friptură
Răzbesc, de-i trece-un freamăt şi tresar
Pervers tovarăşii prim-secretari
La Casa de odihnă şi cultură.
În pauza pe drept izbăvitoare,
Tacâmuri se aud, pe farfurie,
Delicateți voioase, de pahare,
Cling, se ciocnesc *cling*!, *cling*!, de bucurie;
În ritm grozav de-însuflețit, programul
Continuă, iar prostul Bach, infamul,
Şi pianul, din cutie de tortură,
După-un rachiu de drojdii mai ales,
Capătă-un farmec până la exces,
La Casa de odihnă şi cultură.
Pe buze unsuroşi de maioneză,
Din când, adăugând, în când sughițul,
Hoțomăneşte-ar pune-o de-o chermeză,
Căci brânza-în saramură-înalță şprițul
Ca pe drapele în desfăşurare
Spre fericirea clasei muncitoare;
Nesațuri bântuie din gură-în gură,
De-obeze frigărui, de mititei

Pe tăvălite-în sosuri de mujdei
La Casa de odihnă şi cultură.
Prea-i muzică de mort, prea-i feştelită,
Dar inimile, *hop şi-aşa!,* se-agită
Şi-aruncă haiduceşte-o strigătură,
Zburdalnic, ori la bal, ori la spital,
Chef tăvălit prin Marea-Învățătură,
Perechi, tangou, perechi, sentimental,
La Casa de odihnă şi cultură.

(CCCLVIII)
BALADĂ CUCERNICĂ DESPRE FAPTELE ŞI GÂNDURILE PREA FERICITULUI PĂSTOR

La mănăstirea *Dintr-un-pumn-de-fragi*,
Cu praznicul Mariei Magdalena,
Arhipăstor pe-o turmă de malaci,
Dorm peste zi, când mă răzbeşte lenea,
Cu-o verde frunză de susai în gură;
Cum vitele pricep de-înjurătură,
Şi sâmbăta şi miercurea şi lunea,
Aşa le-o zic de sfinți în calendar,
Că, până cade seara de florar,
Îmi uit cu umilință rugăciunea.
La micul prânz, lumină din lumini,
O cuvioasă-aduce vin, prescure
Şi-mi spune: „Miluieşte-mă deplin
Şi de-amândoi Sfânt-Domnul să se-îndure…”
Într-un tufiş ne tăinuim hoțeşte,
Că numai Bunul Dumnezeu iubeşte
Cu toată slava şi prea-înțelepciunea;
Plecând furiş, în mers desculț, pe jos,
Logodnica jurată lui Hristos,
Îmi uit cu umilință rugăciunea.
Dar peste noapte, până fac scandal
La cântători cocoşii Magdalenei,
Cu-ospățul şi răsfățul nupțial
Mă-îmbie starețа, în mirodenii
Şi farmece parşiv de ştiutoare,
Că dănțuieşte țuica în pahare
Şi ne înmiresmează zburdăciunea;
Mă-închin leliței, poalele-i sărut

Pe cât mi-ațâță taurul cornut
Şi-mi uit cu umilință rugăciunea.
Duminica, în strai de om curat,
La poarta-altarului îngenuncheat,
Le-aud împărtăşindu-şi sfiiciunea
Culeasă fir cu fir din Cartea sfântă,
Prilej să cadă-asupra mea minunea:
Cu-oricâtă râvnă mândrele descântă,
Îmi uit cu umilință rugăciunea.

(CCCLIX)
BALADA ȚIGĂNCII BLONDE CU OCHI ALBAŞTRI DINCOLO ŞI DINCOACE DE MAIDANE

Când ultimii, dincolo de maidane,
În zdrențăreală scapătă fiaştri,
Cinci fuste-şi furişează cu volane
Țiganca blondă, cu-ochi marin de-albaştri.
De frică-i curg sudori, sau frig, pe spate,
Fierbinți mai totdeauna, şi-înghețate;
Un boschetar, făcând pe cuțitarul,
Îi dă curaj, cu-o țuică dinainte:
„Bea, proasto, ori te tai, pârli-te-ar jaru',
Până la moarte să nu-ți ies din minte!"
Pe-o ploaie rea, lângă-un parşiv motelul
Benzinăriei, pe un boss l-atrage
Nu zâmbetul năstruşnic, ci rimelul
Ciudat al teleleicei cu vâzdoage.
La semnul „Cât ți-e prețul?", poala plină
Se-aburcă deşucheat în limuzină;
„Dă inima d'arvună la hoțoaică
Şi d'eşti gagiu mişto de n-am cuvinte,
Îți umplu viața cu vrăjeli d'arzoaică,
Până la moarte să nu-ți ies din minte!"
Legiuni, pe Iulius Caesar, la filmare,
Ritmat, salută cu-armele de gală
Şi-aşteaptă-în forfotă şi nerăbdare
Să joace marea scenă triumfală;
Pe tron, de-al naibii dată-în şugubină,
O-amarnic Cleopatra de blondină
Devoră-un măr, să-şi mai calmeze criza

De exaltare şi-încă să se-alinte:
„Ce-o să-ți descânt eu patul de la Nisa,
Până la moarte să nu-ți ies din minte!”
Când, pe maidan, pietrarii cu migală
Coloane-împodobesc, de catedrală,
Regina strigă spre-un bordei: „Cuminte
Mă-închin la porți, tătucule şi-altețe!
Eşti de-azi în rang de-împărăteşti veşminte
Şi-ți încunun castel cu turnulețe,
Până la moarte să nu-ți ies din minte!”

(CCCLX)
BALADĂ PE CÂT REGALĂ PE ATÂT IMPERIALĂ CU SUMEDENIE DE BELŞUGURI

Fălos, pe-oraşele cu florărese,
De-aş fi-Împărat, şi Rege şi Vlădică,
M-aş fandosi cu țoale pe alese;
În deget, ghiulul cât o pătlăgică
Şi-inelele m-ar face mai temut,
De mi-ar plăti vâzdoagele tribut
Şi o gherghină, cea mai nărăvaşă,
Cu-ospățuri în belşuguri sumedenii
Şi țâțele murate-în mirodenii,
M-ar răsfăța ca pe un bulibaşă.
În trândăvia unei limuzine
Mi-aş iscodi imperiul şi regatul;
De-a împrejurul, roi de ciccioline
Pe rege l-ar propti, şi pe-împăratul,
Felin, de subsuori, căci am băut
Trei mii de sticle ocnă de vermut.
De s-ar înfige-o lele mai borfaşă
Decât cealaltă să mă dedulcească,
În meşteria lor vrăjitorească
M-ar răsfăța ca pe un bulibaşă.
Mânca-vă-ar, bazaoacheşilor, jaful,
Ciori deşucheate pe viori mortale!
În greul nopții-aş mătrăşi taraful,
Să mă descânte-o laie de țambale,
Că-am fost, pe vremuri, de neîntrecut,
Pe-o-întreagă țară şmecher la barbut;
Pe uşa dindărăt, câte-o codoaşă
Din cartier mi-aduce prospătură,

De-mi vâră limbi de zahăr ars în gură
Şi mă răsfață ca pe-un bulibaşă.
Zât, mafiot bătrân cine-au văzut!
Cu o statuie de nemaicrezut
Din cel mai suedez granit, castelul
Mi-am tras pe veci, de meşterul Bălaşă
Spoit în cimitirul *Pătrunjelu*'!
Fă-mi, fă, pirando, încă-o dată felu'
Şi mă răsfață ca pe un bulibaşă!

(CCCLXI)
BALADA CERŞETORULUI DE ZILE SĂRACE ÎN MĂRINIMIE CREŞTINEASCĂ

Mai prăpădit, pe brânci ca un sobol,
Abia se-îndoaie, strâmb de schilodenii,
Trântind, cu fruntea la pământ, mătănii,
În zloata zgâlțâindu-i pieptul gol;
Se roagă, strigă de iertare, plânge,
De sperie dulăii de pripas,
Se milogeşte, umerii îşi frânge,
Răsplată până-i cade pe-o icoană,
Iisus lovit cu palma în obraz,
Un pumn de bani mărunți, bani de pomană.
Vânjoşi, pe înserate, doi vlăjgani
Culeg furiş din stradă pe-amărâtul,
De-ți vine-a crede că-o să-i rupă gâtul,
Golindu-l de parale pe-un maidan;
După un ceas cât şaizeci de minute,
Din limuzina cu blazon regal
Abia coboară-ologul, pe tăcute,
Şi în fântână-aruncă,-arteziană,
Cu pioşenie de ritual,
Un pumn de bani mărunți, bani de pomană.
Deodată, stele ard în lampadar
Şi-şi rupe corzile pe-o țuțănească,
„Puriul şi puriia să trăiască!”,
La uşi de bronz, un clan de lăutari;
Se luminează până-în cer castelul
Cu trase-oglinzi şi turnuri, din condei;
Pirande, pe buric jucând cercelul,
Stăpânului-i dau sceptru şi coroană,

Iar el, celui mai hoț din puradei,
Un pumn de bani mărunți, bani de pomană.
Pe noapte, cheful tropăie-în țambale
De-a valma răsturnând chiuituri
De petrecanie cu geamparale,
Mujdeiuri pe manele şi fripturi;
A doua zi, milogu-adună-în cană,
Târâş cu-adânci, pe coate, julituri,
Un pumn de bani mărunți, bani de pomană.

(CCCLXII)
BALADĂ PRINTRE MARI OAMENI AŞEZAȚI ÎN LUME FIECARE CU PECETEA FIINȚEI LUI

Sublim în rang şi-abia-încăpând în casă
Cu scări împărăteşti, cuconul are
Vin în cristaluri, scumpi convivi la masă,
Pe Ştefan Voievod cu pompă mare;
Un cerb de starostele Căliman
Vânat, sus, la Izvorul Alb, taman
Se rumeneşte. „Cine-încearcă-arar
La uşă, jupânească Avramie?”
„E-un pui de om…” „Alungă-l!” „Avuție
Are-un caiet cu stele-în buzunar.”
În mahalaua Mărțişor, la poarta
Celestă a poetului, îmi place
Cum Dumnezeu e-un virtuoz în arta
De-a potrivi cireşe.” Puță! Drace!
Papucii Maicii Domnului! Venişi
La chilipir, tâlhare, pe furiş!”
Sucindu-şi bascul, domnul grădinar
Cu bulgări şi ocări îşi face treaba,
Deci fug din paradis, prea pe degeaba
Am un caiet cu stele-în buzunar.
Alb, la rever, plimbându-şi, de mătase,
Batista înrămată în dantelă,
Cochetul dandy, fix la ora şase,
Se fandoseşte cu baston-umbrelă;
Emoționat, pe bulevard, pândesc,
La pas, pe-un don Miron Paraschivesc:
„Băiete, să nu joci rudimentar,
E-o seară când pozează-în domnişoare

Destule demne doamne de-abordare
Şi-ai un caiet cu stele-în buzunar!…”
În tihna unei după-amiezi, lejer
Zâmbeşte Petru Creția: „Pe cer
Citeşti cel mai frapant dicționar
De întâmplări şi semne iluzorii;
La banca poeziei acționar,
Cu ochii cine descifrează *Norii*
Are-un caiet cu stele-n buzunar…”

(CCCLXIII)
BALADA OFRANDELOR PE ALTARUL CU REGINE ŞI FELINARE NOCTAMBULE

La Monumentul Bravilor Eroi,
Clădit cu toată cheltuiala țării,
Vlădica vine la un an sau doi,
De sfânta sărbătoare-a Înălțării,
Cu senatorii obştii, deputații;
O gardă cu drapelul şi gradații
Pas bate-în forță, pas de defilare,
Trompete țipă, bubuie tromboane,
Golul se zguduie în toba mare
Pentru martirii speciei umane.
Şi armăsar şi călăreț de bronz,
În restul vremii, noaptea mai cu seamă,
Asediați de câinii vagabonzi
Cu ochii pe cățeaua poligamă,
Aşteaptă în zadar altă minune;
Doar lapovița, moinele, pe bune,
Sau câte-un hoț de iarbă cu măgarul,
Ori păsările cerului, sărmane,
Mai vizitează uneori altarul
Pentru martirii speciei umane.
De-un timp, pe soclul de beton sanchiu,
Ilone-şi țin sobor, Tanțe, Maşe,
Regine pe o litră de rachiu,
Mai mult golaşe decât nărăvaşe;
Deasupra Carul Mic şi Carul Mare
Le-aprinde noctambule felinare,
Pe când golanii întocmiți în bande,
Pe-ascuns prin bariere şi maidane,

Le bat cu flori, de se-aromesc ofrande
Pentru martirii speciei umane.
Din zori, petunii de furat, pansele,
Mănunchiuri de gherghine, tufănele
Printre năzbâtii, chicoteli, hârjoane,
Se veştejesc până răsare steaua
Amurgului, închipuind coroane
Bujorul, păpădia şi-albăstreaua
Pentru martirii speciei umane.

(CCCLXIV)
BALADA PARFUMURILOR ÎNTRE SEDUCȚIE, ARMONIE ŞI FIINȚA TA PREA VIE (II)

Primeşte-*Estée* mesaje din astral
Şi printre vârste-şi furişează-ardenta
Seducție de cântec tropical,
Fără sfială, *Oscar de la Renta*;
În semeția lui devastatoare,
Joy nu promite nici o cumpătare,
Pe când, nemângâiat de vreun reproş,
Zbanghiu ca un profet cu secretară,
Se bucură impertinent *Rive Gauche*
De-esența nopților de primăvară.
Ylang, licheni, santal, pin, cedru, fragi,
Grasse de Provence sub flori de iasomie,
Discreta boare de miresme dragi
Se-armonizează într-o simfonie;
Samsara, bal în paradis, *Montana*
Sunt calea, infinitul, neprihana,
Pe *Donna Karan*, câmp de verde-agrest,
Surâs şi eleganță-o înconjoară,
Wings pare-un domn de neatins, celest
Şi-esență-a nopților de primăvară.
Dezastru al grădinii de bujori
După-o romantică, pe țărm, furtună,
Faci pe puştoaica ori de câte ori
Vrea *Pleasures* indecențe să-ți propună,
Iar *L'Eau d'Issey*, de nici un fel cuminte,
De-obraznici sânii primi ți-aduce-aminte;
Joc de noroc ascuns din răsputeri
Şi adorație crepusculară,

E-o artă *Magie Noire*, de zodieri,
Şi-esență-a nopților de primăvară.
Când mă îmbrățişezi şi-mi dărui toată
Ființa ta prea vie, dintr-o dată
Faci împăcate linişti să răsară
Şi-ți sorb parfumul, unde concentrezi
Un horoscop rostit pe dinafară
De clocotul fecundelor amiezi
Şi-esență-a nopților de primăvară.

(CCCLXV)
BALADĂ CU ABUNDENȚĂ DE OFERTE ŞI VIZITATORI LA TÂRGUL MONDIAL AL RELIGIILOR

Apostoli, biblii, bărbi sacerdotale,
Psalmi, clopote, pagode, gonguri, gloate
Se-înghesuie cu lovituri de coate,
Cruci, Suluri ale Legii, sfinți, corale,
Cădelnițe-şi oferă eminența
Şi-în ceilalți tămâiază concurența;
Iisus abia se-încruntă, în tăcere,
Şi-şi lustruieşte ghimpii din coroană,
Lui Buddha, rishi zen i-aduc pomană,
Iar Mozart dirijează *Miserere*.
Sclipesc Arhangheli, cardinali, altare,
Moschei urcând spre nouri semilune;
Cu-un colț al şalului de rugăciune,
Bătrân, un rabin cere ascultare:
„Doar noi suntem chemați spre mântuire
Şi parte vom avea de nemurire,
Noi, singurii, poporu-ales, iudeii!”
„Tu-auzi ceva?”, întreabă scurt Ilie,
Dar Moise nu-înțelege şi nu ştie,
Iar Mozart dirijează *Agnus Dei*.
Pe gratis, muezini împart Corane:
„Doar Mahommed e-AtoateVestitorul
Lui Dumnezeu, DePaceFăcătorul!”
Călugări bat mătănii la icoane:
„Împărăția Domnului e Cerul,
Deci numai Fiul spune adevărul
Şi mântuie-omenirea de păcate

În tainele bisericii creştine!”
Potire-adună vinul din ciorchine,
Iar Mozart dirijează *Exsultate.*
Confucius, papi, un guru spune glume,
Iov, Luther, Dalai Lama, lume, lume,
Stihare, smirnă, ceară, cucuvele,
La noapte se aşteaptă-apoteoza
Cu jocuri, ploi dumnezeieşti de stele,
Dar până-atunci, crini, sutre pe tejghele,
Iar Mozart dirijează *Lacrymosa.*
*

(366)
BALADA CU ADEVĂRUL SINGUREI STATORNICII PRINTRE TOATE CELELALTE TRECĂTOARE

Când sanctuarul cel mai luminos
Se stinge nicidecum din întâmplare,
Când răul se-înveşmântă până jos
În aur, purpură şi sărbătoare,
Când e pierdută pâinea în furtună
Şi bântuie, şi năruie, şi tună
În loc să ne audă Dumnezeu,
Oricât de vechi sau nou ni-i legământul,
Întâi tu recunoaşte-în crezul tău,
Că totul trece, mai rămâne vântul.
Când paradisul ți-e-încărcat de crini
Cu-arome-în candelabre statuare,
Imaginând o diademă din
Compasiune, zâmbet, alinare,
Când ieri şi azi şi mâine-ți cântă-în strună,
Pe rând, ori logodite împreună,
Când ai orgoliu-acerb şi nătăfleț
De-a stăpâni cu ghearele pământul,
O clipă de trezie-îngăduie-ți,
Că totul trece, mai rămâne vântul.
Când zbor şi rațiune te proclami,
Triumf, expansiune,-acaparare,
Când paşii tăi din rană în balsam
Şi din balsam în răni tentaculare
Oricâte-adânci înfrângeri încununã,
O cupă-a biruinței te răzbună,
Când şaizeci de secunde pe minut
Îți decretezi şi-ți pavoazezi avântul,

Uiți marea lecție din absolut,
Că totul trece, mai rămâne vântul.
Când ceasul bucuriei tale sună,
Trezeşte-te mai bine din minciună,
Să nu devii căzutul şi înfrântul
O dată şi-încă-o dată îngropat,
Ci caută-ți printre greşeli *cuvântul*,
Pe singuru-înțelept cu-adevărat,
Dar totul trece. Mai rămâne vântul.

Cuprins

(I) BALADĂ ORI DE CÂTE ORI DISCIPOLUL PRIMEŞTE VIZITA MAESTRULUI
(II) BALADĂ PE ÎNTUNERIC DESPRE FLUTURI ŞI ALTE MOLII ÎN LUMINA LUI DUMNEZEU
(III) BALADĂ ÎN CURĂȚENIA CU MĂTURI, PERII, CÂRPE, BIDINELE PLINE DE RÂVNĂ
(IV) BALADĂ CU UNELE ÎNSEMNĂRI DESPRE TÂRGUL DE INVENȚII INUTILE
(V) BALADĂ PLINĂ DE PROMISIUNILE INTRĂRII ÎN ÎMPĂRĂȚIA ACARULUI PĂUN
(VI) BALADĂ CU EXASPERARE DESPRE PÂINEA DE IERI PE MÂINE A FLĂMÂNZILOR
(VII) BALADA SERILOR CÂND SPUNEM BUNĂ DIMINEAȚA
(VIII) BALADA MINUNATELOR LEGUME CU MIEZUL PREA DE TOT MIRACULOS
(IX)BALADĂ CÂND VIFORUL CĂLARE PE SĂLBATICI DRAGONI BÂNTUIE COCLAURII
(X) BALADA OREI STABILITE CU EXACTITATE PENTRU SFÂRŞITUL LUMII
(XI) BALADA CU BALSAMURILE, MIASMELE ŞI MIRESMELE ISTORIEI UNIVERSALE (I)
(XII) BALADA CELOR TREI CONDUCĂTORI DE STATE COMENTÂND ACELAŞI TABLOU
(XIII) BALADA JUCĂTORILOR DE ZARURI ÎNDÂRJIȚI DE-A PUNE STĂPÂNIRE PE GLOBUL PĂMÂNTESC
(XIV) BALADA PRĂVĂLIEI CU SCANDALOS DE PONOSITĂ FIRMĂ LA MARGINEA BAZARULUI
(XV) BALADĂ CU DESTULĂ FORFOTĂ GĂLĂGIOASĂ ÎN CLUBUL MAEŞTRILOR
(16)
La ceas, ori mai degrabă nicăieri,
(17)
Sub cerul fiecărei zodii rele,
(18)
De cărți înfricoşat, înfrânt de viață,
(19)
Un brad vibrează, vâjâie în vânt
(20)
În absoluta lui mărinimie
(21)
Am dat singurătății încă-o formă:
(22)
Analizez fotografia şi
(23)

O pagină citesc, îngrozitor
(24)
Înfipt, un strop de rouă-într-un scaiete,
(25)
Sub cuiburi de păianjeni în tavan,
(26)
De-ar fi Pământu-o singură livadă,
(27)
Într-o duminică necredincioasă,
(28)
De când zănatica de primăvară
(29)
De câte ori, dezacordat, în zori,
(30)
Mai agitat decât un iarmaroc,
(31)
Pe apa Ialomiței, după ce-am
(32)
Din limuzină admirat, orașul
(33)
Ei nu se năpustesc să fie primii,
(34)
Se-învălmășesc răsaduri la tarabă,
(35)
Îngândurat, m-am întâlnit pe-o stradă
(36)
În tot orașu-am căutat o floare,
(37)
Cinstit, oricât le cumpărăm, nu par
(38)
Confuzi, în loc să lenevim sub teii
(39)
Într-o boțită pungă de hârtie,
(40)
Coboară un copil din Carul Mic,
(41)
Cu negru de funingini rimelată,
(42)
Spini fără vlagă înfloresc, sărmani,
(43)
De lenevia-amiezii, fără-orchestre,
(44)
În ciuda sufletului îndurând
(45)
Nu-aduce vaca iarba-crucii-acasă,
(46)
Mai mult un jaf de zdrențe-între femei,
(47)

(48)
Ființa lui de rătăcit şi-înfrânt,
(49)
Iubesc o bicicletă, îi sărut
(50)
Jos, într-un târg de lene, dobrogean,
(51)
E-o glorioasă noapte, într-atât
(52)
(53)
Alí Babá şi patruzeci de hoți
(54)
Pe întuneric, drumul de pământ
(55)
(56)
Sub somptuoasă umbra unui fag,
(57)
Îmi place cum, nestors, prosopul freacă
(58)
Pe unde-o fi căzut, în ce neant,
(59)
S-a sinucis, o veste umple-oraşul
(60)
Ratându-mi… (dar întâi aş prefera
(61)
Pe-oriunde vrei, cum intri în oraş,
(62)
Un singur băț în beznă-aprind, subțire,
(63)
(64)
Aştept vifornița, cu ochii-aştept
(65)
Pe străzi, dau piept în piept, ce pocitură,
(66)
Dormind, mă-asediau la geam tot felul
(67)
Pe masă cioburi scapără, pe când
(68)
În vâjâitul iernii, unde-i piața
(69)
Prea-i jalnică, prea-i jaf şi ferfeniță
(70)
Pe străzi, o superbie de-animal
(71)
M-am întâlnit cu doamna poezie,
(72)
Vechi, orologiul gării decăzut
(73)

Pe sfâşiat asfaltu-în crăpături
(74)
Mă-alungă frigul din ascunzătoare,
(75)
În alb, de viscol şfichiuit, poetul
(76)
(77)
De beat, nu nimeresc la uşă clanța,
(78)
Îndurerat de zile, nopți pierdute,
(79)
Luni dimineață, până-în răsăditul
(80)
Sub un stejar, de funii spânzurată,
(81)
Se simte fastuos mireasma cărnii,
(82)
De-o grindă spânzurat în putregaiul
(83)
Au fost pe noapte cu prăpăd omorul
(84)
Oceanule, tu, fratele mai mare
(85)
Un tren soseşte, scârțâie tampoane
(86)
Pe-o bancă ruptă-în parc bătrânul cer-
şetor îşi roade, fără dinți, pesmetul;
(87)
Har, cine le-a văzut măcar o dată,
(88)
Poeții pleacă singuri, cu poeții
(89)
Decât fecund izvorul poeziei,
(90)
Am încercat să-ajung o taxatoare
(91)
Într-un castron feeric, de cristal,
(92)
Din sfiiciune, de la început,
(93)
Mai am un singur dor în liniştea
(94)
Pe când zburdam şi mai eram zurlii
(95)
De drag, îți cumpăr *Enciclopedia*
(96)
Exuberant şi zvelt, îmi place mersul,
(97)

Nu fluturii, nici unul, nicăieri,
(98)
Cetatea sacră, unde-mi eşti regină
(99)
Nici Dumnezeu nu s-a rugat vreodată
(100)
Cu cât mai agitat, zbătut şi scund,
(101)
În *Cartea marilor exploratori*
(102)
O dată sau te rog de şapte ori,
(103)
Totalitar, dincolo de perdele
(104)
După galantul obicei, cu fast,
(105)
La naiba, draga mea, să ne iubim,
(106)
Secrete-otrăvuri distilând esențe
(107)
Spre-a nu-ți cădea în pudice dizgrații,
(108)
Răspunde-mi la-întrebări esențiale!Când, seara, te dezbraci şi-adaugi sos
(109)
Te uită, viscolește luna mai,
(110)
Îți mai aduci aminte când mergeai,
(111)
Permite-mi să te-anunț, pe emisfera
(112)
Îmi povesteşti ciudatul incident,
(113)
Când, ieri, treceam prin raiul porții tale,
(114)
Cutii în farmacia ta, de ceai,
(115)
Deja maestră în năstrușnicii,
(CXVI) BALADĂ ÎN MEMORIA LUI DUMNEZEU, PE CÂND IUBIREA NU ERA PĂCAT
(CXVII) BALADA REFUGIULUI ÎN CASTELUL DE AUR CU ATÂT MAI SOMPTUOS
(CXVIII) BALADĂ CU RĂBDARE ÎN AŞTEPTAREA COBORÂTULUI DIN CORCODUŞ
(CXIX) BALADA ÎNDOLIATEI REGINE ŞI A CEREMONIILOR ÎN PODUL CU FÂN
(CXX) BALADĂ CU RANG DE INVITAȚIE DE GALĂ ÎNTR-UN PLIC FRAGIL DE ALB
(CXXI) BALADA PRIMEJDIOSULUI SUPLICIU ÎN SWING-UL SAXOFONULUI DE JAZZ
(CXXII) BALADA ÎNVĂȚĂCEILOR CU VREDNICIE ÎN MISTERELE PĂMÂNTULUI

(CXXIII) BALADĂ ÎN CONTUL BĂNCII MONDIALE SAU CINE FACE TOȚI BANII
(CXXIV) BALADA ULTIMEI PLIMBĂRI CU BENGOASA LIMUZINĂ DE ASPIRAT GAGICI
(CXXV) BALADA CU ILEANA COSÂNZEANA ŞI CELE TREI DORINȚE DE ÎNDEPLINIT
(CXXVI) BALADA ÎMBROBODITEI ȘTRENGĂRIȚE CU ŞALUL NEGRU ÎN PARFUMATUL FUM AL CAFENELEI
(CXXVII) BALADA VREDNICEI REGINE JUCĂUŞE PE UN REGAT TRIUNGHIULAR
(CXXVIII) BALADA FERICIȚILOR ADAM ŞI EVA ÎN GRĂDINA DESFĂTĂRILOR
(CXXIX) BALADA VECHII MAGAZII CU NEVINOVATE JOCURI ŞI NĂZDRĂVĂNII
(CXXX) BALADA CURTEZANELOR ÎN LINIŞTEA ŞI NELINIŞTEA TUTUROR VREMURILOR
(131)
Nu-i o nevinovată confidență:
(132)
Târziu, lângă-un peron icneşte trenul
(133)
De daruri schimb să facem: tu-mi aduci
(134)
Cea mai ingenuă dintre-aventuri,
(135)
Sunt croitorul, după cazier,
(136)
De pomină în rangul de regină,
(137)
Pe vremea când ne săturam cu-un măr
(138)
Sărbătorim la cina specială
(139)
(140)
„Ce-i omul, întâmplare, accident
(141)
Secretă-în labirintul vieții tale,
(142)
Diliu dintotdeauna, şi nepot
(143)
Preocupat, cu mâinile la spate
(144)
De ce vă întristați că-am revenit?
(145)
Unde-au căzut uitării, *ubi sunt*
(146)
Dulceața în borcan, zaharisită,
(147)
De jos în sus mişc degetul precum
(148)
Călare-în şa pe-un brav Apollinaire,

(149)
Desculți nu-ai vrea, ori numai în papuci
(150)
Citesc scrisoarea ta şi-mi povesteşti
(151)
Încă-o etapă-a luptelor de clasă
(152)
Perfect maestru în diversiuni,
(153)
Întotdeauna în laboratorul
(154)
Brav, zi de zi preafericit nisipul
(155)
Voluptuos, cu inima vacantă,
(156)
Amantul tău, un boss miliardar,
(157)
Bravi, fânăria de la marginea
(158)
Deloc ascunşi sub falsele pudori,
(159)
De-acolo ni se trage zăpăceala
(160)
Când mergem, dragei mele prinț consort,
(161)
Sublimă catedrală de lumini,
(162)
Din câte mi se-întâmplă nu-înțeleg
(163)
În cârjă îşi târăşte o ruină
(164)
Sus, cu-ochii după nourii pe cer,
(165)
Răstorni în iarbă, jos, pe margarete,
(166)
Chiar Mahommed, chiar Buddha şi preablândul
(167)
Blestem să cadă pe piciorul tău!
(168)
Într-un parfum cu-armoarii decăzute,
(169)
În lanul pervertit, grâu printre maci, te
(170)
Lumina unei stele şi arcuşul
(171)
Sub muntele cu râuri în cascade
(172)
Pe ziuă, de urechi ți-atârni ce vrei,

(173)
Precum Homer ne cântă-în epopeea
(174)
Credeam pe-atunci, era-în copilărie,
(175)
Când rupi cu dinții dintr-un măr mustos
(176)
(177)
Desigur, nici tezaure bancare
(178)
Lehamitea ți-e numai o-înscenare,
(179)
Ca într-o elegie să intrăm
(180)
Îți tragi, de dragul soțului de-acasă,
(181)
Spre carnea ta de ambră, răsturnată,
(182)
Ofrandă, *Cartea cărților* prezice
(183)
Întemnițată-în turnul mai ales
(184)
Deci mă iubeam cu Alba-ca-Zăpada,
(185)
Ce brav maestru în hoțomănii
(186)
Eşti în laboratorul tău de al-
(187)
După-înserare tăvăleşti în joacă
(188)
Întâi cu undițe, oglinzi, cristale,
(189)
Nu-ai s-o găseşti picior peste picior,
(190)
„Într-un faimos tablou o fascinantă
(191)
(192)
Arunci, rotind în aer, o valiză
(193)
Cu marea nu-i de glumă, cine vrea
(194)
Eşti prea aproape să ne întâlnim,
(195)
De unde-ai prins năravul, dezbrăcatăCa Eva din scripturi să sprijini trunchiul
(196)
Degeaba-mi fierbi o sută fără una
(197)
E-o nebunie-atroce-a scufundării,

(198)
Spre luminiș mă furișez, nicicum
(199)
Semeț, printre mari doamne hărăzite,
(200)
Doream să te prezinți mai nu-știu-cum
(201)
Ai sânii într-atâta de nebuni,
(202)
Cum norii de-am uitat să-nchidem, cerul,
(203)
Deasupra țărmului de piatră-abruptă,
(204)
Cu inima nebună de legat,
(205)
Prea am uitat de nevinovăție,
(206)
În egoismul meu exacerbat,
(207)
Degeaba-mi scrii și mă somezi: „Începe
(208)
Oricât mă copleșește supărarea,
(209)
Iar părul tău, nervosul, e-o grădină
(210)
Când marea-înnebunește, ce-aventură!
(211)
Dulapul vechi, trei rânduri și parter,
(212)
Alunecă-întru totul genială
(213)
Nu soarele în clocote, ci sori,
(214)
Pe rând cad frunze, frunze curg pe rând
(215)
Invită-mă luni, sâmbătă, sau joi
(216)
Când unghiile dintr-o bănuială
(217)
Nu căuta-în filosofie miez,
(218)
Pe când aveam obsesii-în arsenal
(219)
Ți-o spun cu-obrăznicie și bravadă,
(220)
Zurlii, cum ne jucăm, și-în pielea goală,
(221)
Din câte am eșecuri la-îndemână,

(222)
La poarta cu-acvile de bronz lovesc
(223)
Orașul mic împachetez, și-urât,
(224)
În amărâtă piață, și-obidită,
(225)
Nenorocos, cu-adresele pierdute,
(226)
Drăcoaico, să petrecem într-un bob,
(227)
Întâi să învățăm abecedarul,
(228)
Credința mea de intră în impas,
(229)
Întâia oară te-am văzut, pardon,
(230)
Pervers, un măr din paradis furat,
(CCXXXI) BALADA VOLUPTUOŞILOR ZUGRAVI LA ŞCOALA DE NUDURI CU TERIBILĂ PATROANĂ
(CCXXXII) BALADĂ ZVĂPĂIATĂ DESPRE IZBA CU ACOPERIŞ DE TRESTII ÎN VIFORNIȚĂ
(CCXXXIII) BALADA CU FALNICUL COCOŞ DE CUPĂ ŞI BOCITOARELE ÎN MARELE DOLIU
(CCXXXIV) BALADĂ ANUME DEDICATĂ PARADISULUI CU NĂSTRUŞNICĂ PORTIȚĂ DE INTRARE
(CCXXXV) BALADA SCĂLDATULUI ÎN PLOAIE ŞI A NEBUNATICELOR ZBENGUIELI
(CCXXXVI) BALADA CASTELULUI SCULPTAT CU SUPERBIE DE MAGICA NATURĂ
(CCXXXVII) BALADA CURATEI ÎNVĂȚĂTURI DESPRE ARTA LUNATICĂ A STRIPTEUZEI
(CCXXXVIII) BALADA APRIGEI STRĂINE CU TIVURI LA ROCHIȚĂ ÎN BRAVUL TREN DE NOAPTE
(CCXXXIX) BALADA ALTUI PARADIS CU DOI ENORIAŞI NESERIOŞI ŞI DESCHEIAȚI LA INIMĂ
(CCXL) BALADĂ POFTICIOASĂ CU PROVIZII DE POMINĂ ÎN PATRU ANOTIMPURI
(CCXLI) BALADA PICIOARELOR TALE CU RANGURI ÎN MISS BIKINI WORLD
(CCXLII) BALADA PAŞNICEI LENEVIRI PE ROGOJINA ÎMPLETITĂ PÂNĂ LA DESTIN
(CCXLIII) BALADĂ PENTRU LAUDA ACELEI MINUNĂȚII CU NUME FOARTE DE RUŞINE
(CCXLIV) BALADA UNELTEI CU BELŞUG ŞI FRĂGEZIME PÂNĂ LA ZĂDĂRNICIE
(CCXLV) BALADA STÂLPILOR DE AUR CU DEVOTAMENT ÎN TEMPLUL DOAMNEI VENUS
(246)
De frig, la miezul nopții, crapă cerul.Târâș prin zdrențe, luna-în vijelie

(247)
Uimit cum votca face pe nebuna,
(248)
Clădim castele în bucătărie,
(249)
Din zi, iubita mea, în zi mai rău
(250)
Cum vrea să hohotească-în comedie,
(251)
În miile, eşti singurul, de ani,
(252)
Aseară, luna ca o farfurie
(253)
E-o albă tragedie să ajung
(254)
Cu înhămată luna la treizeci
(255)
Furtuna-înfige, bate-în geam piroane,
(256)
Mă vizitează noaptea, pe-întuneric,
(257)
Prin crivăț caut un buchet de flori.
(258)
Sublim de alb, maestrul dirijează,
(259)
Oricât de-înfrigurat, cu mâna goală,
(260)
Ai păgubos talent să te-îmbufnezi.
(261)
În grele chefuri, cu-arme de război,
(262)
(263)
De-o iarnă cu pustiu în florării,
Îți fac propuneri, ți le-înşirui care
De care mai zelos provocatoare,
Să evadăm spre alte frenezii;
Uităm în urmă-oraşul cu lumini
Şi căutăm o pajişte-încăpută
Cu dărnicie-în stăpânirea mută
A unei şatre galbene de crini;
Pe-aproape încă-o tufă de măceşi
Obraznic face pe seismograful,
Când ne începem luptele şi jaful
De o zburdălnicie fără greş,
Până-şi aprinde în amiaza mare
Mărăcinişul martorii în floare.
(264)
Doar ce-ai plecat la piață, pasional,

(265)
Apoteotic, nu descinzi deloc
(266)
Bătrân, magistrul de cosmologie
(267)
Ce-aş mai fi scris cel mai senin poem,Exact atunci m-a fulgerat necazul
(268)
A fost o tristă noapte, cu bujori,
(269)
Abia târâm cumplita greutate
(270)
Un corb, doi corbi…trec doisprezece corbi
(271)
Trudit, despic în viscol cu toporul
(272)
A năvălit pe noapte cineva
(273)
Cu mine-alături pe-un drumeag de țară,
(274)
Ursit să-l muşte bandele de câini,
(275)
Ciudați, neîntrecuți şi ireali,
(276)
Trec prin pădurea neagră, înghețată.
(277)
„Pe-un câine mort nu-l mai batjocoreşti
(278)
Sunt crinul, cheie să descuie cerul,
(279)
Vezi, dragă Mamă, dincolo de nori,
(280)
Cum scrie-în magice porunci astrale,
(281)
„Urcat pe scară, mai întâi perdeaua
(282)
Învățător pe-o *Carte* mai ceva
(283)
„Zăresc o ceată, Mamă, de copii,
(284)
(285)
Pufos, lămpaşul unei păpădii
(286)
Când încă-o dată în atelier
(287)
În strachina cu păpădii de mai
(288)
Copii, dați nopții *Bună dimineața*,
(289)

Oricât m-am străduit, nu sunt dulgher,
(290)
La porțile cetății, când în zori
(291)
Dintotdeauna, pentru mârşăvie,
(292)
Cu zgâriați obrajii, ochii plânşi,
(293)
O veche troiță şi o fântână
(294)
De la frumoşii-Adam şi Eva-încoace,
(295)
(296)
Scria-în bibliotecă peste zi,
(297)
În măzăriche, izmă, gălbenele,
(298)
De îngeri privegheat, cam rupți în coate
(299)
Din cer atârnă candelabrul mare,
(300)
În bezna mea se-aprinde-un felinar,
(301)
Nici nu începe, nici nu se termină,
(302)
O fi cel mai ilustru vrăjitor
(303)
Rosteşte-mi, Doamne, cine te-a rănit
(304)
(305)
Tăcerea Ta e-o cruntă-ascunzătoare,
(306)
Zevzec, la zgomotul de tobă spartă,
(307)
Iar când s-a fost sfârşit Iisus pe cruce,
(308)
Din lemn de rezonanță uşa mea
(309)
Spre templu, catedrală, mănăstire,
(310)
Abia târându-mi paşii de-oboseală,
(311)
Cum nu avem ghiozdane, doar hârtie
(312)
În coborâş, pe scări interioare
(313)
Sunt PreaMăritul, sunt PreaIertătorul,
(314)

Mănoasă-în buruieni, trudita mea
(315)
Bătrâna doamnă îmi serveşte pe-o
(316)
Nu ştie nimeni unde-a dispărut
(317)
Neroditor, pe-un ţărm săpat în sare
(318)
În gara cu ghişeu şi linii moarte
(319)
O mică piatră în pantof mă face,
(320)
(321)
Nu par a fi un Dumnezeu învins,
(322)
Viaţa de ieri, de azi, de mâine nu-i
(323)
Pagodă, schit, moschee, catedrală
(324)
(325)
Numai o cană dă-mi, cu apă, şi-ţi
(326)
Nici muzica lui Mozart, nici licheaua
(327)
Din câte gări au ruginit în mine,
(328)
În troiţă, când a împins piciorul,
(329)
Sub soarele în paşnică scădere,
(330)
La *Paradisul*, un hotel magnific,
(331)
Nimic nu-a mai trecut prin gara moartă,
(332)
Nu sacerdoţi cu-oricâte vrednicii,
(333)
De foc, un meteor halucinant
(334)
Pe strâmbe ulicioare, fără-adrese,
(335)
E-o toamnă ca o sacră aşteptare,
(336)
Frumos îmbătrâneşte încă-un an
(337)
Ajută, Doamne, întunericul,
(338)
În cer de ce L-am căuta mereu,
(339)

„Am scris o tragedie *Shakespeare prinț*
(340)
Cum îi plăcea măritului Arghezi,
(341)
Degeaba înțelepți bijutieri
(342)
Într-un decor cu lumânări de ceară,
(343)
S-a prăpădit bătrâna Doamnă-aseară,
(344)
Și-a mai rămas din mine un pustiu,
(345)
Odată exilat din paradis,
(CCCXLVI) BALADĂ ÎN TALCIOC DESPRE PĂCĂTOSUL ÎNGENUNCHEAT LA PICIOARELE FERICIȚILOR
(CCCXLVII) BALADA LUI IISUS HRISTOS LA POARTA PARADISULUI DUPĂ A DOUA COBORÂRE PE PĂMÂNT
(CCCXLVIII) BALADA NEGUSTORULUI DE UMBRELE ŞI A RABINULUI PLIN DE PIOŞENIE
(CCCIX) BALADA CELOR CINCI EVREI DEŞTEPȚI ÎN FEL ŞI CHIP ÎNVĂȚĂTORI AI LUMII
(CCCL) BALADA CITITORULUI-ÎN-STELELE DIN SĂPTĂMÂNA LUMINATĂ
(CCCLI) BALADA PROFESORULUI DE ATEISM ÎN DIALOG DE-A DREPTUL CU DUMNEZEU
(CCCLII) BALADĂ FINANCIARĂ CU STRATEGII ŞI TACTICI DE POSTMODERNĂ HAIDUCIE
(CCCLIII) BALADĂ ÎN CONTUL FALIMENTULUI DE LA BANCA INTERNAȚIONALĂ A RELIGIILOR
(CCCLIV) BALADA NOPȚILOR DE INSOMNIE ÎNTR-UN DORMITOR CU UŞI BLINDATE
(CCCLV) BALADA PATULUI CUTREMURAT SUB STRANIA DIHANIE CU DOUĂ SPINĂRI
(CCCLVI) BALADĂ DUPĂ ULTIMUL, DAR NU CEL DIN URMĂ EROTIC-SHOW AL STRIPERULUI
(CCCLVII) BALADA CELOR MAI PLICTISIȚI TOVARĂŞI LA UN CONCERT DIN MUZICĂ DE BACH
(CCCLVIII) BALADĂ CUCERNICĂ DESPRE FAPTELE ŞI GÂNDURILE PREA FERICITULUI PĂSTOR
(CCCLIX) BALADA ȚIGĂNCII BLONDE CU OCHI ALBAŞTRI DINCOLO ŞI DINCOACE DE MAIDANE
(CCCLX) BALADĂ PE CÂT REGALĂ PE ATÂT IMPERIALĂ CU SUMEDENIE DE BELŞUGURI
(CCCLXI) BALADA CERŞETORULUI DE ZILE SĂRACE ÎN MĂRINIMIE CREŞTINEASCĂ
(CCCLXII) BALADĂ PRINTRE MARI OAMENI AŞEZAȚI ÎN LUME FIECARE CU PECETEA FIINȚEI LUI
(CCCLXIII) BALADA OFRANDELOR PE ALTARUL CU REGINE ŞI FELINARE NOCTAMBULE

(CCCLXIV) BALADA PARFUMURILOR ÎNTRE SEDUCȚIE, ARMONIE ŞI FIINȚA TA PREA VIE (II)
(CCCLXV) BALADĂ CU ABUNDENȚĂ DE OFERTE ŞI VIZITATORI LA TÂRGUL MONDIAL AL RELIGIILOR
(366) BALADA CU ADEVĂRUL SINGUREI STATORNICII PRINTRE TOATE CELELALTE TRECĂTOARE